

Köves József

(J. J. Stone)

Halál a Riviérán

Tartalom

1. Bardini elénekli a Virágáriát
2. Annemarie gyönyörű asszony
3. Calvert a késsel játszik
4. Ki ölte meg Bardinit?
5. Devigny nem ért a zenéhez
6. Galant-ra nincs szükség
7. A whiskynek poloskaíze van
8. Alaint zavarja a város
9. A fényképész precíz ember
10. „Felnyitandó halálom után”
11. Most meg selyemzsinór
12. A kisasszony, bosszúból!
13. Az ajtó megnyikordul
14. A függönyök összehúzva
15. Mint aki menekül
16. Sejtelmes, messzi partra
17. Bocsásd meg a mi vétkeinket
18. Olaj a salátára
19. Az a lány nem tiszta
20. Virágkarnevál
21. Maga gyilkolta meg...
22. Maga is csak áldozat
23. Annemarie volt a médium
24. Nézik a vizet

1. Bardini elénekli a Virágáriát

Alain Galant álmos volt. Letekerte az első üveget, bal könyökét kitámasztotta az ajtó párkányán. Már előre unta az estét. Egy vagonnyi nagyképűséget, üres fecsegést kell majd végighallgatnom - gondolta -, és végül is ma sem történik semmi. Semmi, ami említésre érdemes. Ez bosszantotta, mint mindig. Ámbár Alain Galant nem is tudta volna megmagyarázni, minek is kellene történnie. Minden este rossz kedvvel és elégedetlenül állapította meg, hogy úgy futott el a nap, mint a versenyautók a betonteknőben: észrevehetetlenül, villanás-szerűen és fölöslegesen, hiszen úgylát minden kezdődik előlről.

Alain nem találta a helyét. Mióta az egyetemet befejezte, apja mellett kellett dolgoznia a nizzai irodában. Azóta szinte percenként érezte, hogy alaposan elrontotta az életét. Pontosabban: nem is ő rontotta el, hanem a papa, amikor csökönyösen ragaszkodott ahhoz, hogy Alain is jogi pályára lépjen. A fiú persze meg sem próbálhatott tiltakozni az atyai akarat ellen - általában Eugène Galant parancsai ellen nem is lehetett tiltakozni. Volt az öregben valami királyi, valami tiszteletet parancsoló - jóllehet, külsőleg egyáltalán nem látszott tekintélynek. Kedélyes, joviális típus, ugyanakkor erős, mint a sziklavár. Ha valamire elszánta magát, minden bizonnyal keresztül is vitte, s éppen ezért állandó megvetéssel szemlélte fiának gyerekes álmodozásait.

Mert Alain éppen az ellentéte volt apjának. Magas, karcsú fiatalember, világosbarna és ábrándozó. Minthogy meglehetősen jó anyagi körülmények között nevelkedett, nem sokat törődött az élet reális oldalával. Két dolog érdekelte igazán: a sport és a költészet. Egyetemi éve alatt több időt töltött a nizzai egyetem amatőr futballistáinak társaságában, edzéseken és mérkőzéseken, mint a tankönyvei mellett. Azokban a felhőtlen, szép években hangulatos, de jelentéktelen versikéket is írt: a tengerről, a szerelemről, messzi tájakról, amelyeken pedig sohasem járt. Ezek közül egy-két tucat meg is jelent a Nice Matin ünnepi számaiban. De végezetül a papa minden publikálásnál bosszankodott, csöppet sem volt büszke fia poétai sikereire, sőt! - Ostobaság - mondogatta, látván a 100-150 frankos honoráriumokat -, ennyi munkával már egész kis vagyonokat lehetne szerezni.

Lassan-lassan elfojtotta Alainban az irodalmi buzgalom aprócska forrásait, olyannyira, hogy a fiú mostanság már szinte az olvasásról is leszokott mellette.

A Nizzából Ventimiglia felé vezető tenger parti úton kevés kocsi járt ilyenkor. Alain a parti bárkákat nézegette menet közben, a fehér jachtok, halászbárkák meg-megbillentek, mintha közelebbről akarnák megsejteni az öböl vizében lubickoló hold fényét.

Alain Galant rágyújtott egy Marlboróra, a füst kibújt az ablakon, s kígyózva maradt le a kocsi mögött. Az enyhe, puha szellő végigsimogatta a fiú arcát, s ettől kissé felébredt. Az út most elkanyarodott a tengertől, sziklafalak közt vezetett tovább. Erre már sötétebb volt, sokkal jobban kellett az útra figyelni, mint az imént. De azért Alain gondolatait csak nem kötötték le a sziklába vájt éles kanyarok. Fázott az estétől, amire - mire nem, végül is? - apja kívánságára indult el.

Villefranche-ba készült, ahol apja társa, Roger Mollet adott vacsorát baráti társaságának, mert néhány héttel ezelőtt hatalmas összeget keresett egy peren. Persze az, öreg Eugène Galant meg a nála jóval fiatalabb Roger Mollet sok peren nyert már igen csinos összegeket, s ez nem azt jelenti, hogy minden diadalukat fényes díszvacsorával ünnepelték volna meg. De ez most különleges eset volt, mert senki nem adott volna egy megveszekedett vasat sem Mollet győzelméért. Merész játék volt: a rafinált és finom modorú, halk hangú Roger Mollet olyan éles, kemény védőbeszédet vágott ki csöppet sem ártatlan házasságszédelgő Védence mellett

a törvényszéki tárgyaláson, hogy a tisztelt bíróság ítélőképessége teljesen összekavarodott. Ez akkora diadal volt, hogy a város összes jogásza napokig nem tudott másról beszélni. Eugène Galant korábban le akarta beszélni Rogert a kétes kimenetelű ügy vállalásáról, csöppet sem bízván a sikerben, de társa makacs volt: ötezer frankos fogadást ajánlott az öregnek. Galant állta a tétet - és veszített.

Roger Mollet pedig fejedelmi vacsorára hívta meg kettős diadalának örömeire barátait. Úgy illett volna, hogy a vacsorán a vesztes Galant is jelen legyen, de időközben egy fontos és bonyolult ügye Marseille-ba szólította, így hát fiát bízta meg a feladattal, hogy a vacsorán helyettesítse, és mentse ki a társaság előtt.

S ha Eugène Galant kimondott valamit, az ellen nem lehetett tiltakozni. Alain tisztában volt ezzel, és rögtön elkönnyvelte, hogy kénytelen lesz újabb üres estet átkínlódni néhány tiszteletre méltóan unalmas öregember egyhangú társaságában.

Innen, ahol most járt, már látszottak Villefranche fénykoszorúi. Alain nagyobb sebességre kapcsolt, s a Renault hirtelen fékezett az öböl mellett, az úton. Itt is egymáshoz simulva tangóztak a vitorlások éjszakai csontvázai. Balra, az út mentén zöldes-sárgás fények vibráltak az étteremből. Kihallatszott a zene is: elkoptatott olasz dalokat énekelt valaki. Kellemes tenor volt, de túlságosan erősen vágta át a csönd függönyét.

Alain Galant megborzongott. Aztán elszánta magát, és belépett az ajtón. Jobbra, az étterem túlsó falánál egy cigányképű, zömök korzikai állt a dobogón, saját magát kísérte a gitárral.

A vendéglőben egyébként kevesen tartózkodtak. A bordó terítőkkal lefedett asztalokon tompán vibrált a kis hangulatlámpák fénye. Alain körülnézett, és jobbra, egy nyitott ablak előtti hosszúkas asztalnál fölfedezte Rogert és barátait. Már meglehetősen emelkedett hangulatban üldögéltek, az asztal mellett, nem nagyon törődve az igyekvő korzikai tenor produkciójával, harsányan hahotáztak Roger viccein. Az ügyvéd pedig elégedett mosollyal könnyvelte el az újabb és újabb sikereket.

- Jó estét, Alain! - harsogta Mollet jobbra fordulva, amint észrevette a fiút. - Alaposan elkéstél, mint mindig.

Alain szabadkozni akart, de Roger Mollet nem engedte szóhoz jutni sem.

- Szót se, barátom, bizonyára leálltál bámulni a tenger csodás, esti fényeit! Meg a holdat, a csillagokat. Jól mondom? - Azzal visszafordult a társasághoz. - Alain barátom ugyanis poéta. Ha látnátok nappal az irodában, amikor merengve szemlélgeti a báránnyelűket, és gondolatai valahol a Hawaii-szigeteken táncoló meztelen szépségek között kalandoznak, el sem hinnétek, hogy valójában ő is jogász, a munkatársam, sőt, ráadásul Eugène Galant egy szem fia és hiábavaló reménysége.

- Merde! - morogta a fogai közt Alain. - Le vagy ejtve!

Bámulta Roger dinamizmusát, de ugyanakkor bosszantotta is. Mint a szélvész, olyan a lénye, rohan-száguld, s maga mellett mindenkit elsöpör. Tán irigyelte is kissé Roger sikereit, mert ő nem volt sikerember sohasem.

Szinte mindenkit ismert a jókedvű társaságból. Roger mellett Georges Breuer ült, az ismert, nizzai fényképész. Harminckilencben Magyarországról menekült ide, a zsidótörvények elől, s most igen népszerű fotószalonja volt a város központjában, közel a Prisunic nagy áruházához. Mellette Michel Calvert, a nizzai repülőtér éttermének dúsgazdag tulajdonosa méltóan valamin. Persze megint a felesége nélkül - nyugtázta Alain.

A sovány, jelentéktelen, öregedő Calvert-ről szinte mindenki tudta, hogy a felesége felszarvazza, s évek óta állandó szeretője Guido Bardini, az olasz énekes, aki egyébként most itt ült ugyanennél az asztalnál, pontosan Calvert-rel szemben. Bardini mellett egy vörös hajú lány ült, kivágott, fehér ruhában, a dekoltázs alatt gyöngyökből kirakott félhold díszelgett a ruhán.

- Rosetta, a húgom - mutatta be Bardini a lányt, és intett, hogy Alain foglaljon helyet mellettük.

Végre valami üdítő az öreg szivarok között - gondolta Alain, és azonnal letelepedett a lány mellé. Rosetta mosolyogva nyújtotta oda az étlapot.

- Ne hallgasson Mollet úrra - mondta hangosan. - Az ilyen földhözragadt pénzkufárok voltaképpen irigylük a líraibb alkatokat, s csak azért beszélnek állandó megvetéssel a költészetéről, mert maguk évtizedes munkával sem tudnának összehozni egy valamirevaló szonettet.

Alain még jobban megnézte a lányt. Szép barna szeme volt, kedves, meleg.

- Szonettet? - nevetett föl Roger, belecsúsztatva székébe. - Tudjátok is ti, mi az igazi költészet! Egy gyilkost megmenteni az akasztófától! Vagy egy rutinos betörőről bebizonyítani, hogy nem bírna eltulajdonítani egy elégett gyufaszálat. Ez a legszebb szonett, ilyet még Shakespeare sem lett volna képes alkotni. Ez a színtiszta poézis.

Mollet harsogva nevetett, s ez Alaint felbosszantotta.

- Jogi ars poeticád lényege a cselszövés - mondta epésen. - Ebben pedig a semmirevaló poéta, Shakespeare is volt olyan mester, mint te. Gondolj csak Richárdra, vagy Jágóra az Othellóban... Ha ugyan ismered egyáltalán...

- Hagyjuk a művészetet! - legyintett Roger, megvillogtatva egészségesnek tűnő fogsorát. - Inkább igyunk most a magunk művészetére, hiszen az hozott össze bennünket ennél az asztalnál.

Nem engedte, hogy a pincér bontsa fel a pezsgősüvegeket. Ő maga nyitotta fel sorra mindet, előzőleg egyenként megforgatva a palackokat a jéggel teli ezüstvödörben.

- És természetesen igyunk az én kedves társamra is, Alain barátunk kitűnő atyjára, aki ritkán téved jogi ügyekben, de most az egyszer alaposan melléfogott. És akinek ez kemény ötezer frankjába került.

Koccintottak. Alain éppen csak megkóstolta a pezsgőt.

Rákot rendelt, s míg a halványrózsás páncélokot fejtette le a rákok testéről, egyre kíváncsiban kérdezgette a mellette ülő, vörös hajú szépséget.

- Meddig marad?

- Ha Guido beleegyezik, eltöltenek Nizzában legalább másfél hónapot...

- És miért a ha...?

- Zavárom Guidót, már közölte velem mondta a lány. - Azt mondja, mellettem nem tud igazán pihenni. És ezt meg is értem, mert nagyon kemény szezon áll mögötte, a fél világot be kellett utaznia az elmúlt hónapokban. Augusztusban pedig Amerikába repül. Fél évre szerződött... Szüksége lenne a teljes kikapcsolódásra.

A rák után Alain hallevest evett, majd bifszteket sült krumplival. Aztán újra koccintani kellett, többször is egymás után, természetesen a diadalittas Roger egészségére, s mikor az asztalról elfogyott a pezsgő, a társaság áttért a keményebb, férfiasabb italra: egy cserépedényből erős, korzikai szilvapálinka került a pohárkádba.

Cassou, a vendéglős jött az asztalhoz.

- Minden rendben?

- Igen, minden - mondta Mollet. Cassou hátravonult, Roger Mollet utána sietett. Csak Alain nézett utánuk, a többiek észre sem vették, hisz az ügyvéd percekben belül már újra a helyén ült.

A hangulat egyre emelkedettebb lett, a fényképész már a gitárossal együtt énekelte a Sole miót. Az olasz énekes bágyadt mosollyal figyelte a szorgosan igyekvő Breuert.

- Bravó! Egészen szépen énekel - mondta udvariasan Bardini. Ivott a korzikai pálinkából. - Egészségére, uram!

Georges Breuer szemérmes vigyorral köszönte meg a bókot.

- Jobb lenne önt hallgatni, monsieur Bardini! Nem énekelne valamit a kedvünkért?

- Tényleg, Guido! - kapott a szón Roger Mollet. - Olyan régen hallottam már tőled a Virág-áriát..

Guido Bardini olajos arcán enyhe pír jelent meg:

- Itt? - nézett körül megjátszott ijedtséggel a teremben. - Kímélni kell a hangomat, Roger... Pihenni jöttem.

- Kivételesen csak... A kedvünkért!

- Nem bánom - egyezett bele Bardini. Fölkelt, előre ment a korzikaihoz, valamit beszélgettek, aztán a bajszos kis dalnok félrevonult, és letette gitárját egy üres székre.

Az olasz halkán kezdett énekelni. Tiszta, kimunkált hangja végigsimította az étterem falait, a korzikai ámulva figyelte a szokatlan produkciót. A helyiségben ülő szerelmespárok szétrebentek, Guido Bardini megbilincselte a tekintetüket. Bizet zenéje szétáradt a teremben, kirobbant a tenger partjáig, és végiglovagolt a hullámokon. Bardininek kíséretre sem volt szüksége, hallgatósága lenyűgözve ült a helyén.

Alain végigfuttatta tekintetét társaságán, mindenki büszkén figyelt a dobogóra, szinte megfürödve Bardini nem mindennapos tehetségében. Rosetta elégedetten hunyta le a szemét, átadva magát fivére gyönyörű hangjának, önfeledten ringatózott az élmény hullámain.

Talán csak Michel Calvert nem sugárzott. Az ő szeméből - legalábbis Alain így látta - irigység és gyűlölet áradt az énekes felé. A fiú most már tartósan csak Calvert-t nézte, a szeméből sugárzó gyűlölet sárga fényét. Habozás nélkül meg tudná ölni Bardinit - gondolta Alain. Amikor az énekes odáig ért, hogy „Carmen, nélküled nem kell a világ”, és hangja nekifeszült az étterem mennyezetének, Calvert ujjai összezáródtak az asztal szegélyén, körmei mellett kifehéredett a tenyere.

Lelkesen, tombolva üdvözölték az asztalhoz visszatérő Bardinit, de az fáradtan, szinte keserűen állt meg Mollet széke mellett. Egy pillanatra Calvert-re nézett, aztán riadtan elfordult, és azt mondta:

- Fáradt vagyok. Ha megengeditek, most hazamegyek... Bocsássatok meg...

Valóban, ez most nem az a Bardini volt, aki az imént még lenyűgözte hallgatóságát. Alain sokért nem adta volna, ha megtudja a hirtelen változás okát.

- Szívesen hazaviszem, monsieur Bardini - ajánlotta fel az énekesnek.

Bardini tiltakozni akart, de Rosetta megelőzte:

- Jobb, ha most egyikünk sem vezet, Guido... Sokat ittam, te pedig ideges vagy. Kérem, vigyen haza bennünket!

2. Annemarie gyönyörű asszony

- Félek Calvert-től - mondta Bardini a húgának. - Láttad, hogy nézett rám az ária alatt?

Rosetta Alain mellett ült a kocsiban, félig hátra fordulva.

- Képzeldsz - legyintett. - Valóban fáradt vagy, Guido. Vegyél be valami erős altatót! Jó lesz, ha kipihened magad.

- Calvert meg akar ölni - mondta Bardini rekedten.

Rosetta felnevetett.

- Rossz a lelkiismereted, Guido. Annemarie gyönyörű asszony, különös fény bujkál a szemében. Valami, amiért tényleg gyilkolni is képesek a férfiak. De ne félj, Calvert nem férfi, csak egy kis patkány. Gyáva és ostoba is. Azt hiszem, ő az egyetlen, aki nem is sejti, amit mindenki tud a társaságban. Hogy te és Annemarie...

- Hallgass! - Bardini kínlódva, félelemmel förmedt a húgára. - Az emberek mindenfélét összefecsegnek. Ostobaság az egész. Könnyű kis flört volt, pihenés... Csak azért nem cáfoltam, mert azt hittem, hasznos lehet még ez a hírverés... Az én pályámon nem árt néha egy kis botrány. De most már félek. Én láttam a szemét! Ti nem láthattátok.

Alain mosolyogva figyelte az énekes reszkető hangját.

- Évek óta ismerem Michelt. Higgye el, uram, ha meg kéne nyúznia egy békát, elszaladna. Abban igaza van, hogy gyűlöli magát, én is őt néztem, láttam, mi játszódik le benne. De félni tőle? Ne haragudjon, ez nevetséges...

A West-End előtt megálltak. Bardini kissé megnyugodva lépett ki a kocsiból. - Rosetta?

A lány kihajolt az ablakon.

- Ne haragudj, Guido, nincs kedvem hazamenni. Remélem, ez a kedves fiatalember elkísér a kaszinóba. - Szinte parancsolóan nézett Alainre.

- Boldoggá tesz - mondta Alain, nem is udvariasságból. Örömmel nézte, hogyan vonul be az elcsigázott Bardini a szálloda kapuján. Most nem a délceg énekes volt, hanem egy megtört öregember. Háta meghajlott, feje előre billent.

Megvárták, amíg Bardini eltűnik a hosszú hall mélyén, s akkor Alain a lányhoz fordult.

- Hová? Menjünk Monte Carlóba?

- Nem - rázta a fejét Rosetta -, jó lesz a Méditerranée is...

Alain rákapcsolt, pillanatok alatt odaértek. A játékteremben zsetonokat vásároltak, Rosetta állandóan a hármásra tett.

- Ez a szerencseszáma?

- Így is lehet mondani - felelte Rosetta. - Hárman voltunk testvérek, és nagyon-nagyon szerettük egymást. Guido is mindig a hármásra tesz, ha nem a nagy ruletten játszik.

- Én ezt szeretem - mondta Alain. - Könnyebb kilenc számból választani. Nagyobb az esély is...

Rosetta enyhe fintorral nézett vissza.

- Az esély mindig egyforma. Csak a kaszinó kerülhet ki győztesen. - Akkor miért próbálja?

A lány nem válaszolt rögtön. A golyó forgását figyelte. A hármason állt meg. Rosetta összeszedte a zsetonokat, és visszafordult.

- Valahogy mindenki megpróbálja. Guido az énekléssel, én ezzel. A másik testvérem, Giovanni is megpróbálta. Neki nem sikerült.

- Nem értem - rázta a fejét Alain. Rosetta odább sétált, leült egy karosszékbe.

Alain mellé telepedett.

- Genova legsötétebb negyedében nevelkedtünk, apa nélkül. Olyan szegények voltunk, hogy még a sarki koldus is minket sajnált. Az anyám gazdag házakhoz járt takarítani. Mind a hárman ki akartunk törni abból a nyomorult világból, amelyben éltünk. Én voltam a legfiatalabb, sokkal fiatalabb a fivéreimnél. Nem tudom, ki az apám, ezt sose mondták meg nekem. És nekem nem volt tehetségem semmihez. Giovanni erős volt, és ügyes, mint a majom. A kikötői dokkok nevelték, lopni járt a hasonló korúakkal, rengeteg botrányba keveredett, sokszor kellett árkon-bokron át menekülnie. Talán ez is fejlesztette ügyességét és vakmerőségét. Végül artista lett, nagyhírű trapézszáma volt, meggazdagodott... Aztán, miután már meghódította és magához édesgette a pénzt, nem bírta magával többet. Az autó volt a szerelme. A sebesség. Jugoszláviában üdültünk, és ő egy szakadékba zuhant a kocsijával... Guido is nagyon gazdag: Világhírű énekes. Az ő szakadéka a siker lesz. Befogadta a társaság, ő meg el fog merülni benne.

- Nem szereti a fivérét?

- Félttem... Éppen, mert nagyon is szeretem. De nagy baj, ha valaki elfelejti, honnan jutott a csúcsra. Meghal, megölik... Érti a félelmét így, Alain? Nem attól a pipogya Calvert-től reszket, hanem a saját lelkiismeretétől. Azt hitte, a siker és a gazdagság szabaddá tette. És mostanság kezd rádöbbenni, hogy mégsem szabad. Hogy az impresszáriók, a sznob asszonyok meg a nagyvilági társaság kalickájában rácsból rácsra csapódik. És bár tele van pénzzel, szegényebb, mint régen Genovában volt... Sajnálom Guidót.

Beváltották Rosetta nyereményét, és elhagyták az épületet. A Promenade des Anglais-n sötét volt, alig néhányan kóboroltak a tenger mellett.

- Tulajdonképpen mi ellen lázong? - fogta meg Alain a lány kezét. - Hogy a pénz ne legyen erősebb az egyéniségnél... Ezt szeretném - mondta csöndesen Rosetta.

- Furcsa - nézett a csapkodó víz felé Alain Galant. - Azt hiszem, engem is ez nyom... Még soha nem magyaráztam meg magamnak.

3. Calvert a késsel játszik

Nem sokkal Monte Carlo után Michel Calvert leállította a kocsit, és kiszállt. Az ital és a hangos vita a fejében zsongott, teli volt agya az este hangjaival-zajával, nem volt bátorsága tovább vezetni. A többiektől már elbúcsúzott, engedte, hogy elhúzzanak mellette az úton, és örült részeg iramban robogjanak a nizzai öböl felé.

Calvert a sötét lépcsőn a plázusra botorkált. Előtte széles, szürke szikla nyúlt be hosszan a tengerbe, peremén habosan törtek meg a hullámok. Calvert egy magasabb körre ült, amelyet nem ért még el a dagály.

Maga előtt látta Annemarie-t és Guidót, összeölelkezve. Beleborzongott a rémképbe. Úgy érezte, barátai, ismerősei kinevetik a háta mögött, ő a társaság mulattatója, nem mintha oly szórakoztató elme lenne, hanem mert a helyzete mulatságos... A felszarvazott férj mindig szórakoztató, különösen ha mindenki látja szarvait, csak ő maga nem érzi eléggé.

Ő maga nem? Ezen Michel Calvert-nek majdhogynem nevetnie kellett. Hiszen maga is bizonyosra vette, hogy a feleségéről meg az énekesről felröppent pletykák igazak. Csak éppen bizonyítani nem tudta eddig. Annemarie mindenkivel kacér volt, így többek között Bardinivel is - ez bizony kevés volt bizonyítéknak.

Pedig Calvert ma már örült volna a bizonyosságnak. Szerette volna, ha meggyőződik a pletykák igazságáról, arról, hogy nem csak a társaság fújja föl Annemarie feltűnő viselkedését, flörtjeit. Mert előfordulhat mégis - gondolta, hogy Annemarie-t csupán a szépségeért irigylük, azért, mert minden férfi megfordul utána, amerre jár. Mert tüzes, izgalmas a tekintete, mert érzékeny húsos a szája, mert a melle hét év házasság után is olyan kihívóan táncol, hogy nincsen szüksége melltartóra sem.

Gyűlölte a feleségét, mégis megveszett érte, hét éve, változatlanul. Ezért kívánta az igazságot, bármennyire is fájt volna elviselni azt. Kívánta, mint alkoholistát az italt.

Talán amit Roger mesélt - jutott eszébe ügyvédje és barátja története, amit olyan harsogó hahota kísért néhány órája az étteremben.

Az ügyvéd - nem is titkolt célzatossággal, a társasággal összekacsintva - mesélte el azt a párizsi történetet, amelynek ugyancsak egy felszarvazott férj volt a hőse. A pasas autóval érkezett haza vidékről, és nem messze a fővárostól, az országúton elütött egy részeg alakot. A pasasnak, hogy-hogy nem, azonnal a csábító jutott eszébe, tán mert az áldozat kissé hasonlított rá, s amikor az első kihallgatás után a rendőrség hazaeresztette, azzal állított be feleségéhez, hogy a szeretőt ütötte el. Az asszony sírógörcsöt kapott, férjének esett, rúgta-ütötte-karmolta, s azt üvöltötte, hogy csak szándékos gázolás lehetett, mert tudta, hogy ő azt az embert évek óta imádja...

Talán valami efféle történettel ő is leleplezhetné Annemarie-t - gondolta Calvert -, és a legtragikusabb tény is jobb az állandó kétségnél. Talán ha...

Az éles levegő fölfrissítette, agya egyre gyorsabban, vadabban dolgozott. Kegyetlen tréfát kell kitalálnom - határozta el Calvert -, de biztosan győztesen kerülök ki belőle. Szinte pillanatok alatt tisztán elképzelte, mit is kellene mesélnie. És biztos volt benne, hogy Annemarie hinni fog neki.

Visszaült a kocsijába, de nem ment még haza. Még valamire szüksége volt a meséhez.

A repülőtérhez hajtott, az üvegfalú bejárat előtt állította le a kocsit.

Kihalt volt ilyentájt a repülőtér, akár valami mesebeli, elvarázsolt kastély. Amikor Calvert a bejárat elé ért, működni kezdett a fotocella berendezés, és kitárult, majd belépte után összezárodott mögötte az üvegajtó. Calvert átsietett a csarnokon, s rálépett a mozgólépcsőre, amelyet ugyancsak fotocella indított el abban a pillanatban fölfelé. Valóban, mint egy mesevár - gondolta Calvert, mert nagyon régen járt ilyen éjszakai órákban a repülőtér főépületében.

Odafönt balra fordult, és kulcsával kinyitotta az étterem irodájának ajtaját.

Íróasztala középső fiókjában hónapok óta őrzött egy tizenöt centis pengéjű, rugós kést. Egy részeg palermói vendégtől szedték el a felszolgálók, még a karnevál idején. A pasas - mielőtt Rómába repült - leitta magát Calvert éttermében. Alig tudták megfékezni a pincérek.

Michel Calvert zsebre tette a kést, aztán eloltotta a villanyt, bezárta az ajtót, és a lifthez sietett. Felhívta a felvonót, és leereszkedett a földszintre. Odalent még körülnézett, nem jár-e valaki más is az előcsarnokban. Hirtelen mintha meglátott volna egy árnyat balra, a divatárus kirakat mögött. Leskelődnek utánam? - riadt meg Calvert. Zsebéből kiemelte a kést, felpattintotta, és elindult a csupa üveg kirakat felé.

A fordulónál óvatosan előre nyújtotta kést tartó kezét, aztán kilépett. Nem volt ott senki. Rosszak az idegeim - gondolta Calvert -, nyilván a kirakatban lévő damilszállal kifeszített estélyi ruhát véltem valami leskelődő alaknak.

Azért egyre hátra-hátra lesett, míg el nem hagyta a repülőtér épületét. Az üvegajtó kísérteties surrogással csapódott össze a háta mögött.

Michel Calvert visszaült a kocsijába. Megfordult, és elindult hazafelé. Reszketett a keze az idegességtől, szívesen ivott volna valamit, de semmit sem talált már nyitva útközben.

Alig várta, hogy hazaérjen. Első útja a bárszekrényhez vezetett. Konyakot töltött, egyetlen hajtásra kiitta a teli poharat. Rögtön fejébe szállt az ital. Ettől megnyugodott.

Annemarie még fönt volt. A kereveten ült, cigarettázott.

- Jól érezted magad, kedves? - nézett föl férjére.

Most! - gondolta Calvert, és lehajtotta a fejét. Közelebb húzódott az íróasztalhoz, kiemelte zsebéből a kést, és leejtette felesége elé.

- Úristen! - pattant fel az asszony. - Mi ez?

Calvert-nek most már nem kellett színészkednie. Hirtelen Bardinire gondolt, s arra, hogy valóban örömmel megtenné, amit elképzelt.

- Annie! - mondta elcsukló hangon. - Segíts, kedves... Megöltem Bardinét!

- Hogyan? - pattant föl az asszony. - Megőrültél?

Calvert leroskadtt a heverőre.

- Összekaptunk, és utánamentem a szállodába. Megöltem... Feküdt az ágyán, és én...

Annemarie megrázta férje vállát.

- És te? Beszélj!

- A hátába szúrtam a kést... Megöltem. Érted? Megöltem!

Várta a hatást. De nem úgy következett be, amint remélte. Annemarie tehetetlenül toporgott előtte.

- Örület... Mi legyen most? Mit tegyünk, te szerencsétlen? Mondd meg, miért...

- Mert nem bírtam elviselni, hogy te meg ő... - fakadt ki a férfiből.

- Én meg ő...? Féltékeny voltál? Te ostoba barom! - Annemarie hisztérikusan felnevetett. - Ezért?

Aztán lehalkította a hangját, s majdnem nyugodtan mondta:

- Azonnal ide kell hívnunk Mollet-t! Talán ő tud valami tanácsot adni...

A telefonhoz sietett, kapkodva, türelmetlenül tárcsázott.

- Roger? Úristen, csakhogy otthon találom... Azonnal ide kell jönnie, érti? Azonnal! Michel... Igen. Michel... Megölte Bardin... Egy tizenöt centis, rugós késsel. A szállodában. A nyakába szúrta... Segítsen, drága Roger, induljon rögtön. Mennyi idő? Húsz perc? Igyekezzon, könyörögök, rohanjon... Igen, értem. A kést? Rendben van... Nem kell félnie, tartom magam... Köszönöm, Roger...

Letette a kagylót, és a férjére nézett. Calvert lehajtott fejjel ült a kereveten.

Annemarie az íróasztalhoz ment, fölemelte a kést.

- Azt mondta Roger, hogy tüntessük el. Maradj itt, szedd össze magad. Én elszaladok és beledobom valahol a csatornába.

Calvert utána akart szólani, hogy nem, ostoba vicc volt csak az egész, de már nem volt ereje bevallani. Szégyellte magát, és most már valóban összecsuklott a rosszul sikerült beugratás következtében.

Annemarie hamarosan visszajött. Látszólag megnyugodva.

- Minden rendben - mondta, és leült férje mellé. Megfogta a kezét. - Ostoba - mondta szokatlan gyöngédséggel -, ostoba, féltékeny alak.

4. Ki ölte meg Bardinit?

- Útközben végiggondoltam a dolgot - mondta Roger Mollet. - Szerettem volna segíteni rajtad, Michel... Kötelességem, mert az ügyvéded vagyok, és kötelességem, mert a barátom vagy. De őszintén megmondom: kutya helyzet ez. Átkozottul nehéz. A kést is ostobaság volt eltüntetni. Az lenne a legjobb, ha telefonálnék a rendőrségre. - Calvert felpattant.

- Ne! Csak azt ne!

Mollet megfogta Calvert vállát.

- Hidd el, öregfiú, nincs más megoldás. Minél később jelentkezel, annál rosszabb a helyzeted. Magának, Annemarie, mi a véleménye?

Az asszony a bárszekrény mellett állt, kezében hosszú nyakú pohár, cigaretta.

- Megbízom magában, Roger - mondta halkan.

- Úgy teszünk, ahogy maga jónak látja. Ha óhajtja, fölhívjuk a rendőrséget.

- Annie, könyörgöm - csuklott össze Calvert. - Én... Én rettenetesen szégyellem magam. De most már nem játszom tovább. Amit meséltem, az egész... nem igaz... Csak én találtam ki.

- Nem értem - döbrent meg az ügyvéd. - Mi nem igaz?

- Nem öltem meg Bardinit! Senkit sem öltem meg!

Annemarie kezében megremegett a pohár.

- Mit beszélsz? Hát akkor ki ölte meg Bardinit?

Calvert idegesen nevetett.

- Senki... Bardini él! Hallgassatok meg... Megmagyarázom. Én... Én csak... Én csak azt hittem, hogy Annie és Bardini... Hogy amit beszélnek, igaz... És azt gondoltam, úgy teszek, mint Roger autósa. Azt mondom, megöltem... Hogy lássam, hogyan reagálsz...

- Ostoba! Ostoba barom! - visította Annemarie.

- Rettenetesen szégyellem magam - hajtotta le a fejét Calvert. - Fajankó voltam... Azt hittem, így tudlak csak leleplezni. Az agyamra ment a féltékenység... Bocsáss meg nekem, Annie! Meg tudsz bocsátani?

Annemarie a fejét rázta.

- Én szégyellem magam helyett... Mint egy taknyos... Nem, ezt az estét én soha nem fogom elfelejteni... De örülök, hogy nem igaz... Szörnyű volt ez, Michel...

Roger Mollet az ajtó mellett állt.

- Én meg idevágatok lóhalálában... Egy ilyen hülye vicc miatt... A legszebb álmomból vertél fel, Michel... Nem értelek...

Michel Calvert reszketve állt előttük. A szeme égett a szégyentől.

- Sokat ittam az este. A fejembe szállt... Ne haragudjatok rám! Kérem, próbáljátok elfelejteni!

Roger a bárszekrényhez lépett, kiemelte a konyakos üveget. Először Annemarie-nak töltött, aztán magának. Ránézett a barátjára, végül kiemelt még egy poharat.

- Igyál te is, jót fog tenni most... Én a magam részéről máris megbocsátottam. Persze könnyebb helyzetben vagyok, mint Annemarie... Őt nehezebb lesz kiengesztelned... Hát akkor igyunk arra, hogy mégsem...

Szájához emelte a poharát, de hirtelen megállt a keze.

- Csak egyet nem értek - nézett Michelre. - A kést... Miért kellett ehhez a hülye vicchez a kés?

Michel a szőnyeg mintáit nézegette.

- Elmentem érte az irodámba. Ott őriztem. Azt gondoltam, így sokkal hihetőbb lesz...

Annemarie hisztérikusan felnevetett.

- Hiteles volt... Tökéletes színész vagy, Michel! Még most sem tudom elhinni, hogy Bardini él.

- Pedig most mondtam igazat - mormogta Michel. - És esküszöm nektek..

Fölberregett a telefon. Összenéztek. Annemarie fölemelte a hallgatót.

- Alain Galant? A férjemmel? Nem értem... Hogyan?

A két férfi az asszony táguló, ijedt szemét nézte. Annemarie kezéből kicsúszott a telefon.

- Rosszul van? - Roger odarohant és átfogta az asszony vállát.

- Uramisten - rebegte halkan, töredezetten Annemarie. - Guido Bardinin megölték!

5. Devigny nem ért a zenéhez

Devigny felügyelő beleroskadt az ablak előtti mély karosszékbe. Nehézkesen fújtatott Moulin őrmester hátába, aki a holttestet bámulta.

- Nyilvánvalóan hason feküdt, amikor a tettes meglepte - mondta az őrmester. - Úgy hiszem, a gyilkos már korábban a szobában rejtőzhetett, különben az ajtónyitásra Bardini felébredt volna. Híresen rossz alvó volt... Nem így véli, felügyelő úr?

A felügyelő lehunytt szemmel ült a karosszékben. Százhusz kilós teste elomlott, úgy nézett ki, mintha nem is tudna a körülötte sürgölődőkről.

Moulin megvakargatta keskeny bajuszát. Nem tudta, figyelmeztesse-e főnökét a körülményekre, vagy hagyja inkább szunyókálni.

Az orvos közben befejezte a vizsgálatot.

- Éjjel egy óra körül állhatott be a halál... Igen pontosan számították ki a szúrás helyét. Mintha a tettesnek lett volna ideje kitapogatni, hová nyomja be a kést. Bardini talán aludt, amikor meglepték.

- Estélyi öltözetben, doktor? - Moulin hitetlenkedve rázta a fejét.

Devigny félig felnyitotta a szemét, felhorkant:

- Miért, őrmester? Maga még soha nem aludt ruhástul? Hazamegy részegen, meglátja az ágyat, és örül, hogy belezuhanhat! Úgy, ahogy van! Mi ebben a hihetetlen?

- Dögölj meg! - gondolta fortyogva Moulin. Idegesítette a főnöke. Devigny a háta mögött cirkálónak hívták beosztottjai, nemcsak robusztus termete miatt, hanem azért is, mert ébren is állandóan csikorgott, nyekergett, mint egy rosszul olajozott hajó. Méla és elégedett nyögéseivel egy jóllakott, lusta vízilóra is emlékeztetett. Ám - meg kell hagyni - tohonyasága ellenére is jól működött az agya a fontosabb pillanatokban.

- Nem szoktam berúgni! - morogta dühösen az őrmester.

- Sajnálhatja, Moulin! Higgye el, nincs kellemesebb, mint egy jó vasárnapi ebéd után elszopogatni két palack Rosét, aztán gatyástul-kabátostul ágyba zuhanni.

- El tudok képzelni jobbat is...

- Maga csak ne képzelődjön - szuszogta hangot váltva a felügyelő, mint aki most ébredt fel. - A boncolás majd kimutatja, mennyi alkohol volt ennek a Carusónak a szervezetében...

- Nem Caruso, felügyelő úr. Bardini...

- Na most meg zeneirodalomból akar kioktatni. Pedig egyik énekes olyan, mint a másik, ezt maga is tudhatná, ha olyan nagy zenebarát.

- Egyáltalán nem vagyok zenebarát!

- Akkor meg miért vitázik olyasmin, amihez maga sem ért?

Moulin majd fölrobbant dühében. Szerette volna karosszékestül fölfordítani főnökét, de ez lehetetlen feladat lett volna, tekintetbe véve a szörnyű súlyt és Devigny hatalmi helyzetét. Az őrmester elhatározta, hogy ezentúl nem ül fel semmiféle provokációnak.

- Nézzék meg, van-e a holttest nyakán ujjlenyomat! - kiáltott föl a felügyelő. - A doki azt mondja, mintha kitapogatták volna...

Devigny felfújta az arcát, és újra szunyókálni látszott. Megvárta, amíg Bardini tetemét elszállítják, és eltűnnek a szakértők, fényképészek is, csak ezután szólalt meg újra, hatalmas, leplezetlen ásítás közepette:

- Az embernek soha nincs nyugta ezektől a művészekről. A legszebb álmomból keltettek fel. Mi a fenének kellett ennek a nyavalyás Bardininek pont Nizzába jönnie?

- De felügyelő úr! - Az őrmester jobb érzésű ember volt, s ezt a megjegyzést hullagyalázás-ként értékelte. - Egyébként is Bardini évek óta mindig itt piheni ki a szezon...

- Szép kis pihenés - böffentett megvetően a felügyelő. - Részegeskedik, aztán csodálkozik, ha nem megy úgy az éneklés... Ezek mind elisszák a hangjukat. Az én falumban is volt egy kántor. Ötvenéves korára már olyan hangja lett, mint egy kimustrált boroshordónak, amikor megkongatják.

Moulin nagyot nyelt.

- Behívjam a hűgát?

- Kinek a hűgát? - ásított a felügyelő.

- Hát Bardiniét. Aki felfedezte...

- Vagy úgy! Látja, tud maga értelmes tanácsokat is adni, ha megerőlteti magát, őrmester!

- Merde! - morogta Moulin, és kinyitotta az ajtót. - Bardini kisasszony, kérem, fájradjon be!

Rosetta riadtan lépett be. Már kisírta magát, most csak égő szeme árulkodott a megrázkód-tatásról.

Megállt közvetlenül az ajtó mellett, a heverőt nézte, amelynek huzatát már leszedték, de amelyen ott éktelenkedett a hatalmas, rozsdaszínű folt.

- Felügyelő úr! Rosetta Bardini kisasszony!

Moulin óvatosan megrázta Devigny karját. A felügyelő fel sem nyitotta a szemét.

- Foglaljon helyet, kisasszony - dörögte.

- Igazán sajnálom, hogy nem hagyhatom egyedül a gyászával, és rögtön zaklatnom kell. De hát nyilván ön is azt szeretné, ha minél hamarabb kézre kerítenénk fivére gyilkosát. - A felügyelő ritkán beszélt ennyit egyszerre. Most ernyedten abba is hagyta.

Rosetta leült vele szemben, és várt.

- Kérdezzen csak, felügyelő úr!

- Hogy? - harakolt Devigny. - Ja igen... Hát mesélje el, mikor látta utoljára Bardinit!

- Este együtt vacsoráztunk Villefranche-ban.

- Ketten?

- Nem. Nagyobb társaság volt együtt...

Moulin türelmetlenül közbevágott:

- Sorolja fel a neveket, és mesélje el, mi történt a vacsoránál!

Devigny felemelte hatalmas mancsát.

- Őrmester! Nem hajtóvadászaton van!

Moulin sértődötten félrehúzódott. Karbafont kézzel állt meg az ajtónál, fújtatva nézett főnökére.

Rosetta akadozva, fáradtan kezdte. Nehezen bírta tartani magát.

- A vacsorát Roger Mollet úr rendezte valami per megnyerésének örömére. Azt hiszem, fogadás volt...

- Ismerem Mollet urat. Kitűnő jogász. A fivére baráti viszonyban volt vele?

- Nem. A fivérem jogi képviselője Mollet úr. Eugène Galant munkatársa... Innen az ismeretség.

- Á, Eugène... A vén disznó is jól bezabált, mi?

- Nem. Galant úr nem volt jelen, mert valami ügye Marseille-be szólította. A fia vett részt a vacsorán.

- Tehát az ifjabbik Galant, Roger Mollet és Guido Bardini. Ez eddig három...

- Monsieur Breuer, a fényképész is ott volt... Meg Michel Calvert...

- És persze csodálatos felesége, a Riviéra koronázatlan királynője, ugye?

Rosetta zavartan tiltakozott.

- Nem... Annemarie nem volt ott... Nem lehetett ott.

A felügyelő voltaképpen most először nézett a lányra. Most is csak félig volt nyitva a szeme, vastag szemhéjával Rosettát is egy álmos vízilóra emlékeztette.

- Miért nem lehetett?

- Mert... - Rosetta segélykérően nézett az őrmesterre. - Mert Calvert tudta, hogy Guido is ott lesz.

- És?

- Calvert féltékeny volt Guidóra...

- Okkal?

- Igen, okkal. Annemarie hosszú évekig a szeretője volt.

A felügyelő a zsebében kotorászott. Mindent átkutatott, míg megtalálta cigarettás dobozát. Kiemelt egy Gitane-t, és rágyújtott.

- Kezd érdekes lenni... Calvert tehát tudta, hogy a felesége és Bardini...

- Nem, csak gyanította.

- Honnan veszi ezt? - kérdezte váratlanul élesen a felügyelő.

- Csak rá kellett nézni... Guido a társaság kívánságára elénekelte a Carmen Virágáriáját az étteremben... Ha szemmel ölni lehetne, felügyelő úr, akkor Guido már ott, a dobogón összeesett volna.

- Vigyázzon a szavaira, ez már majdnem gyanúsítás! Mondja tovább, mi történt még a vacsoránál?

- A férfiak sokat ittak, aztán, mikor Guido befejezte a szereplést, váratlanul fáradtságra hivatkozott és elbúcsúzott.

- Egyedül ment el?

- Nem engedtem. Alain Galant felajánlotta, hogy hazavisz bennünket. A többiek még ott maradtak, mi meg hármasban visszaindultunk Nizzába. Guido nagyon rossz bőrben volt. Arról panaszkodott, hogy fél Calvert-től. Hogy Calvert meg akarja ölni. Persze kinevettük...

- Mondja tovább!

- Hazavittük a West-Endbe, aztán Alainnel elmentünk játszani a Casinóba. Később sétáltunk a Promenade-on, aztán hazamentem.

- Az ifjú Galant elkísérte?

- Egészen a portáig... Elkértem a szobám kulcsát, a szomszéd szoba az, a kettőtizenötös. Mielőtt lefeküdtem volna, még benyitottam ide, és akkor...

Rosetta nem bírta tovább. Az emlékezés felzaklatta, a szeme megtelt könnyekkel, aztán ordítva, őrjöngve kirohant az ajtón.

Moulin őrmester utána akart sietni, de a felügyelő megállította.

- Hagyja most, őrmester! Ránk fér egy kis pihenés.

Kezével lesöpörte nadrágjáról a kupaccá növekedett cigarettahamut.

6. Galant-ra nincs szükség

A felügyelő a városi rendőrségre ment, ahol az irodája volt. Vagy másfél órát szunyókált ott, az íróasztalra dőlve. Kint már virradt, amikor felébredt. Már most is meleget sugárzott föl az aszfalt. Hiába, már június volt, s a nyár ilyenkor már teljes erejével tombol errefelé.

Mint ahogy teljes erővel tombolnak a turisták is. Miattuk megszorodik a rendőrség munkája. A jómódú üzletemberek és felcicomázott nejeik ilyenkor heverik ki az egész éves semmittevés idegőrlő fáradalmait, mézgás vonzásukra legyekként röpködnek az első osztályú tolvajok, szélhámosok, selyemfiúk, meg a nagystílusú gengszterek. Munkába állnak a leselkedő zsarolók is, és elegendő, hogy egy harmadvirágzását élő üzletasszony összeboruljon valami szerencsétlen, kiéhezett fiatalemberrel, tüstént lecsapnak, tisztos összegeket követelve a tisztességtelenségért, fenyegetőzve, hogy különben hírért viszik a könnyű, nyári szerelemnek.

Devigny felügyelő ezért utálta a nyarat. Ilyenkor - elsősorban a szezon elején - elátkozta a pályát is, amelyre balsorsa vetette, különösképpen hogy amúgy sem volt nagy barátja a kánikulának. Hatalmas termete és százvalahány kilója következtében még februárban is gyakran átlucskosodott az inge a verejtéktől.

Rettentően megszomjazott az alvástól, száraz volt az ínye. Becsöngette az ügyeletest.

- Mondja, barátom, lehet valami hideget inni ebben az átkozott kocsmában?

Bourget, az ügyeletes szerencsére ismerte a felügyelő modorát.

- Sajnos, záróra elmúlt már, felügyelő úr. Csak vízzel szolgálhatok...

- Marha! - mondta barátságosan Devigny. Kedvtelve nézte a rendőrt. Végre egy nekivaló legény, gondolta. - Nem mosakodni akarok, hanem inni... Na mindegy. Maga még sokra viheti, Bourget, ha nem vigyáz! Előkerítették már a fiatal Galant-t?

- Kint vár a sorára, felügyelő úr.

- Akkor meg miért nem küldi már be? Bourget nem sértődött meg a goromba hangtól.

- Ő is aludt egy sort, akárcsak ön... Devigny most már nem is bírta visszatartani elégedett mosolyát.

- Na küldje gyorsan, alig várom, hogy lássam a fiút!

A felügyelő elmélázott. Eugène Galant gyerekkori barátja volt. Mindketten őslakosok Nizzában - amit csak kevesen mondhatnak el magukról -, Eugène Galant itt is született, Devigny pedig tizenkét évesen került fel egy provence-i falucskából, közvetlenül anyja halála után.

Devignynek eszébe jutott, mennyit kószáltak együtt Eugène-nel a környező hegyekben, éveken át elválaszthatatlan jó barátok voltak, két eszes és vakmerő legény, minden hájjal megkent csirkefogók, teremtöm, mon Dieu, de régen volt! Már csak a haj maradt belőle.

Azóta - bár elég gyakran hozza őket össze hivatásuk - alaposan elváltak útjaik. Galant sikeres ember, tele dohánnyal, nagy társadalmi életet él, és előkelő körökben otthonos... Nem, Devigny csöppet sem irigyelte hajdani pajtása sorsát. Ismerte az úgynevezett jobb társaságot, és megvolt róla a véleménye is. Az ő eszméje - legalábbis így vélte - egészségesebb. Jókat enni, inni, ha lehet, nagyokat aludni, lustálkodni, és nem rohanni soha, sehová, az élet elfut magától is, minek az a nagy tülekedés? Utálta a száguldó gépkocsit, súlyos testét szívesebben hordta gyalog bárhová, bármekkora távolságra is. Eléggé sajnálta, hogy mestersége mégis

gyakorta ülteti rendőrautóba, s százhetvenes tempóban kell száguldoznia az autópályákon. A gépkocsiban agyonpréselt, dobozba szorított heringnek gondolta magát.

- Magából valóságos férfi lett, mon ami - mondta a belépő Alainnek Devigny. - Hány éves is most?

- Huszonöt, felügyelő úr...

- Akkor éppen tizenegy éve találkoztunk utoljára. Maga persze nemigen emlékezhetik rám...

- Dehogynem - mondta kissé türelmetlenül Alain. - Jól tudom, hogy barátja volt az apámnak...

- Az ám, hogy van a vén pióca? Konokul szívja még mindig az ügyfelei vérért?

Ez a tiszteletlen hang, mi tagadás, tetszett Alainnak. Ő soha nem mert volna így beszélni a papáról, sőt, senki ilyen hangon nem merészelt volna nyilatkozni róla, még ellenfelei sem.

- Szívja, felügyelő úr, pedig lassan már megpukkad bele. Majd olyan kövér, mint...

- Mint én, mondja csak ki bátran! Én nem szégyellem a teltkarcsúságom, sőt, büszke vagyok a hasamra, mert magam szereztem, keserves munka árán... Persze, úgy hallottam, Eugéne-nek komoly segítsége is van. A fia...

- Csak most végeztem az egyetemen. Nem hiszem, hogy egyelőre sokra menne az én segítségemmel. Akkor már Roger sokkal hasznosabb.

- Mollet kitűnő jogász, ebben egyetértünk. De maga úgy beszél, mintha nem túlságosan lelkesedne a hivatásáért. Így volna?

Alain megzavarodott.

- Ez már kihallgatás, felügyelő úr? Mert akkor erre a kérdésre megtagadom a választ.

- Nem is fontos - legyintett tunyán Devigny. - Mondja, barátom, mit csinált, amikor hazakísérte a bűbajos Rosettát az éjszaka?

- Nincs alibim, felügyelő úr. Kint sétáltam a parton. Meg leültem egy napozószékre, és néztem a tengert.

- Devigny fintorgott.

- Hány óráig nézte a... Mondja, mit lehet a tengeren nézni egyáltalán?

Alain csak a kérdés első felére felelt. A másodikat akár az apja is kérdezhetette volna.

- Három körül járhatott, amikor hazaindultam.

- És Rosettától mikor búcsúzott el?

- Nem tudom. De úgy gondolom, legalább másfél órát eltölthettem a parton. Így éjfél után egy óra, legfeljebb fél kettő lehetett...

- Köszönöm, Alain. - Most először szólította a keresztnévén a fiút. - Egyelőre nincs több kérdésem.

- Azaz elmehetek?

- Persze. A viszontlátásra...

- De Alain Galant nem mozdult. Állt a felügyelő előtt, és várta, hogy az újra észrevegye.

Ez meg is történt. Jó öt perc múlva. Devigny ugyanis elmélyülten vakarózni kezdett, s ez minden figyelmét lekötötte egy időre.

- No mi az? - rőffent föl végül mérgesen. - Mondani akar még valamit?
 - Igen, felügyelő úr. Hogy szívesen segítenék önnek...
 - Segítene? - csodálkozott a felügyelő. - Mi érdeke, hogy segítsen? A barátja volt ez a dalos pacsirta?
 - Nem, felügyelő úr... Hanem az este a vendéglőben...
 - Megismerkedett a hűgával! Értem! Rosetta valóban csinos teremtés. És kedves, ugye? Mert én úgy vélem, nagyon kedves.
 - Igenis, az! - Alain érezte, gűnyolódik vele a rendőr. - Miben segíthetnék?
 - Például abban, hogy nem zaklat ilyen ostobaságokkal - morogta Devigny. - Az nagy segítség lenne... Ámbár... még előfordulhat, hogy igénybe veszem. De nem azért, hogy a romantikus hősszerelmes szerepében tetszelegjék, ifjú barátom! A nyomozás nem romantika. A nyomozás a világ legunalmasabb mestersége... Az ember néha napokig nem jut el egy tisztességes borozóba. Na viszlát, Alain! És üdvözlöm azt a vén csirkefogót!
 - Köszönöm - mondta savanyúan Alain Galant. - Átadom, ha hazajön...
- Bourget lépett be az ajtón.
- Ül, felügyelő úr? Akkor jó, mert úgyis leülne... Michel Calvert megszökött.

7. A whiskynek poloskaíze van

- Szóval az ügyvéd úrnak azt mondta, hogy csak a feleségét akarta megtréfálni?

Roger Mollet a felügyelő mellett állt. Fekete keretes szemüvegét törölgette.

- Könörgött, hogy bocsássuk meg neki ezt az idélen viccet, amelyet csak a féltékenység váltott ki belőle. - Mollet föltette a szemüvegét, és kissé idegesen folytatta. - Félek, felügyelő úr, hogy ebben némileg én is hibás vagyok. Egy gázolóról meséltem a társaságban, aki a feleségének azt mondta, a szeretőjét ütötte el... Pontosabban, azt a férfit, akire gyanakodott, hogy viszonya van az asszonnyal...

- Ezt a marhaságot én is olvastam a Paris Soir-ban - dörögte a felügyelő. - Úgy gondolja, hogy ennek lehet valami köze a gyilkossághoz?

Mollet széttárta a karját. Ujján megcsillant a hatalmas pecsétgyűrű. Devigny egy pillanatra ránézett.

- Nem tudom, felügyelő úr... De feltételezhető... Pontosabban: zavar engem ez a történet. Nem tudom, megérti-e, de ezek után valahogy én is felelősnek érzem magam...

- Meg tudom érteni, ügyvéd úr... Annemarie Calvert a hálósobából lépett be. Hosszú, földig érő köntöst viselt. Most így, égő szemmel, fáradtan és törődötten is szépnek tűnt. Egyenesen tartotta magát, csak a hangja akadozott.

- Mit gondol, felügyelő úr? - kérdezte. - Lehet, hogy valóban Michel tette? Én nem tudom elképzelni róla. Nem, Michel erre soha nem lett volna képes...

A felügyelő kitért a válasz elől.

- Megkínálna, asszonyom, valami hideggel? Átkozottul forró napunk van ma.

Calvert-né elindult a bársekreányhez, de Roger Mollet megelőzte.

- Egy kis whisky megfelel, felügyelő úr?

- Sok szódával, még több jéggel! Bár a vörösbor sokkal inkább ízlésem szerint való...

- Azzal, sajnos, nem szolgálhatok - mondta némileg epésen az ügyvéd.

- Tudom - dörögte Devigny. - Az ízlés nem mindig áll egy színvonalon az anyagi helyzettel. Mert ugye, önök gazdagok, asszonyom?

Annemarie tétován Mollet-re nézett.

- Nem tudom... Soha nem ártottam magam a férjem anyagi ügyeibe. Azt hiszem, gazdagok vagyunk. De hogy mekkora vagyonunk van, azt nem tudnám megmondani.

Mollet közbevágott.

- Nem is tudom, mi köze lehet ennek a gyilkossághoz? De ha kívánja, felügyelő úr, mint a család jogtanácsosa, írásbeli kimutatást adhatok Calvert úr üzleti tevékenységéről. A vagyonát persze én sem tudnám felmérni, meg aztán léteznek, ugye, üzleti titkok is...

- Előbb a whiskyt, ha lehetne! - Devigny előrehajolt az italért, beleszagolt. - Borzalmas... Olyan szaga van, mint a poloskának.

Azért lassan kortyolgatni kezdte.

- Viszont hideg, és már ez is valami! Köszönöm, ügyvéd úr. Nem kívánok erről részletesen informálódni. Csak azt szeretném tudni, hogy a repülőtéren kívül máshonnan is jutottak, illetve juthattak-e jelentősebb összeghez...

Annemarie Calvert szólni akart, de Roger Mollet leintette. Óvatos kis gesztus volt ez, de a felügyelő átlátott lecsukott szemháján is.

- Azt hittem, módjában áll utánanézni... Calvert úr személyesen vezeti a repülőtéri éttermet. De ezenkívül még tizenegy helyen van érdekeltsége a tengerparton. Soroljam?

- Nem szükséges...

Mollet mintha nem hallotta volna a közbeszólást.

- Menton, Villefranche, Antibes, St. Paul de Vence...

- Villefranche-t is említette? - élénkült meg Devigny. - Netán az az étterem is, amelyikben az utolsó vacsora...

- Igen - mondta Annemarie Calvert. - A férjem ott társtulajdonos. A társa, Cassou úr vezeti az üzletet.

- Cassou, így mondta? Nem egy középtermetű, kopasz pasas?

- De igen. Ismeri, felügyelő úr? Devigny letette az üres poharat maga mellé, a szőnyegre. Sokáig hintáztatta fölötte a kezét.

- Nem vagyok biztos benne... De mintha találkoztam volna vele. Régebben, talán nyolc-tíz éve is megvan már... Nem tartja lehetségesnek, ügyvéd úr?

Mollet zavartan járkált fel-alá.

- Meglehet, felügyelő úr... Meglehet. Nem ismerem Cassou úr élettörténetét. Különbösen is, a vendéglősöknek hivatásuknál fogva rengeteg dolguk akadhat a rendőrséggel... Hiszen a kétes elemek, ugyebár, többnyire az ő felségvizeiken fordulnak elő a leggyakrabban. És Villefranche különösen, ugye... Amerikanizálódott városka. Évekig ott horgonyoztak az amerikai flotta hadihajói, míg csak De Gaulle ki nem tette a szűrüket. Az egész város a jenikből élt. Tömegével jelentek meg az olcsó kurvák, a vagányok, a zsebmetszők. Bár ez régen volt, a város hagyományai őrzik az amerikanizálódás jegyeit. Cassou úr étterme az egyik legelegánsabb Villefranche-ban, de mégis... Hány olyan eset zajlott le ott, amelyik rendőri beavatkozást igényelt? Ki tudja, felügyelő úr?

Kopogtak. Moulin őrmester lépett a szobába.

- Felügyelő úr! Azt hiszem, megtaláltuk a kést...

Fehér kendő volt a kezében, átnyújtotta.

- Bontsa ki! - mondta Devigny, és letette az asztalra.

Moulin kibontotta a kendőt. Egy rugós kés volt benne.

- Tizenöt centi hosszú a pengéje - mondta izgatottan. - És tizennégy milliméter széles...

Devigny nagyot szuszogva állt fel a székből. A tárgy fölé hajolt, tűnődve szemlélgette, de nem nyúlt hozzá.

- Ühüm - mondta lassan. - Meglehet, hogy ezzel ölték meg Turridut... Moulin! Küldje be Vangert-nek, vizsgálják meg alaposan! Honnan került elő ez a körömrészelő?

- Mollet úr kocsijából!

Az őrmester szúrósan nézett az ügyvédre.

8. *Alaint zavarja a város*

Alain rövid megszakításokkal délig aludt. Hajnaltájt ugyanis teljesen kimerültnak érezte magát az átélt izgalmaktól, s fáradtságérzetét talán még az a megszégyenítés is fokozta némi-képpen, amelyben - így érezte - Devigny felügyelő részesítette.

Bosszúsan és kimerülten feküdt le. Álmában többször is felötlött benne a rémes éjszaka képe, s ilyenkor minduntalan felriadt.

Déltájban letusolt, s öltözködés közben arra gondolt, hogy engedély nélkül is elkezdhet nyomozni, a maga szakállára. Ám fogalma sem volt, hol foghatna hozzá. Bosszantotta a felügyelő fölényes magabiztossága, joviális tohonyasága.

Tulajdonképpen először a papát kellene megkérdezni, mit szól az egészhez - gondolta, de nyomban el is szégyellte magát. - Íme, minden lázadás csak idáig tart, aztán már rögtön a papára támaszkodnék!

Nem! Ezt nem szabad megtenni! Az lenne a tökéletes eredmény, ha mindenre rájönnek magam, mielőtt a papa hazatér Marseille-ből!

És akkor eszébe jutott Rosetta.

Pontosabban: akkor megint eszébe jutott. Mert az éjszaka folyamán, de még délelőtt is, amikor csak magához tért néhány pillanatra, mindig maga előtt látta a lányt. Úgy érezte, csak vele tudna megoldani bármit is. Gyorsan felöltözött, rohant a telefonhoz.

- Rosetta? Alain Galant vagyok... Rosetta, feltétlenül beszélnem kell magával!... Nem, nem este! Még most... Rögtön! Rendben van, a West-End előtt. Azonnal indulok.

Kettesével robogott le a lépcsőkön, és a kocsiba vágta magát. Türelmetlenül száguldott a part felé. Ráfordult a Promenade des Anglais-re, szerencsére az örült iram senkinek sem tűnt fel különösképpen, hiszen errefelé mindig örült iramban száguldoznak az örült nyaralók.

Rosetta már lent várta a bejárat előtt. Világoskék batisztruha volt rajta, tökéletesen kiemelve arányos testét. Az arca még mindig sápadt volt, de úgy tűnt, már ő is aludt néhány órát, a szeme alól eltűntek a fáradtság árnyékkarikái, s bőrén újra átütött a Cote d'Azur napjának barnító ereje. Alain persze rendkívül szépnek találta ismét.

Rosetta beült mellé, és Alain elindult.

- Hová megyünk? - kérdezte a lány.

- Nem tudom, Rosetta - mondta Alain Galant -, de meneküljünk el a városból... Idegesít most a tömeg, a zaj. Szeretnék nyugodtan beszélgetni magával.

Rosetta a fiúra nézett, s nem tudott elfojtani egy mosolyt.

- Mit szólna St. Paul de Vence-hoz?

- Remek ötlet - örült meg a javaslatnak Alain.

Felkanyarodott a hegyekhez. Az út mentén hagyta a kocsit, s gyalog baktattak fel az öreg városkába.

A szűk utcákon csak kevesen jártak ilyenkor. A hangulatos sikátorokba még a nap sem fért be, enyhe penészszag áradt a nedves kapualjakból. Messze alattuk erdők sötétlettek.

- Fáradt vagyok, Alain - mondta Rosetta. - Üljünk le valahol.

A Colombe d'Or kertje is üres volt. Itt ültek le egy árnyas asztalhoz. Szinte a mélység peremén ültek, alattuk szakadékban kanyargott a tengerpartra vezető hegyi serpentin. Rosetta az asztalra fektette a kezét.

- Szeretnék elutazni!

A fiú rémülten fogta meg Rosetta tenyerét.

- Ne tegye! Magának itt kell maradnia! Ha most elutazna, magát gyanúsítanák, magát kevernék bele az ügybe. Higgycs el, jobb, ha megvárja, míg kiderül valami.

- Kiderül? - Rosetta gúnyosan legyintett. - Ahogy elnéztem ezt a málé felügyelőt, itt hónapokig nem fog előre mozdulni semmi. És ha mégis? Nem vagyok bosszúálló természet, nem érdekel, ki ölte meg Guidót...

Lehajtotta a fejét a karjára. Talán sírt. Alain legalábbis azt hitte. Gyöngéden a lány fejére tette a kezét.

- Nyugodjék meg, Rosetta! Ha nem bosszúálló, akkor is érdeke, hogy kiderüljön az igazság. És akkor is tudnunk kell, miért kellett meghalnia a bátyjának...

- Calvert ölte meg! - kiáltott fel váratlanul a lány. - Hallotta, mit mondott Guido a kocsiiban?! Hallotta, mennyire rettegett Calvert-től!

- Rosetta...!

- És ez a kövér disznó, ez a Devigny csak hortyog a székében! Miért nem fogja el Calvert-t? Miért nem hallgatja ki?

- Mert Calvert megszökött - mondta Alain. Rosetta fölnézett.

- Mit mond? Megszökött? De hiszen ez... Honnan tudja?

- A felügyelőnél voltam, amikor jelentették. Rosetta szeme egyszerre megtelt élénkséggel.

- De hiszen... de hiszen ez már bizonyíték!

- Még nem az - ingatta a fejét a fiú. - A tények kétségkívül Calvert ellen szólnak. De Calvert gyáva alak, előfordulhat, hogy semmi köze hozzá, egyszerűen csak elvesztette a fejét.

Alain izgatottan szorongatta a puha kezét.

- Rosetta! Én segíteni szeretnék... Azt akarom, hogy minél hamarabb megoldódjon az ügy. Ehhez először Calvert-t kell megtalálni...

- Persze...

- A felügyelő azt mondta, ne avatkozzak a dolgába. De én nem tudnék tétlenül ülni s várni, míg ő megmozdul. Elhatároztam, hogy felkutatom Calvert-t. Segít nekem?

- Maga segít nekem, Alain! - Rosetta hálásan nézett a fiúra. - De hogy akar hozzákezdeni?

- A rendőrségtől annyit tudok, hogy Antibes felé indult... A kocsiját ismerem, barna Peugeot, hetvennyolcas modell... Ennyi. Induljunk el arra, hátha szerencsénk lesz...

- Induljunk, Alain! - A lány szinte derűsen ugrott fel az asztal mellől. - Ha nem volt felkészülve a szökésre, talán nem volt tele a tankja. Akkor meg kell állnia valahol. Hátha valamelyik benzinkutas...

- Bravó, Rosetta! Maga többet ér, mint tíz felügyelő, pedig nincs ötven kiló! Indulunk?

- Máris - mondta a lány. - De előbb fizessük ki a számlát, mert még minket is szökevényeknek nézhet a vendéglős!

9. A fényképész precíz ember

Georges Breuer a zörgetésre előbújt a sötétkamrából.

- Ki az? - kérdezte feleségétől, aki az ajtót kinyitotta.

De nem az asszony felelt, hanem Moulin őrmester.

- Rendőrség! - mondotta. - Breuer urat keresem.

Breuer előjött, mogorva-kíváncsian dörmögte:

- Én vagyok. Parancsoljon velem... - Moulin beljebb lépett, a háta mögött ott tornyosult Devigny felügyelő. Lomhán, szuszogva követte az őrmestert végig az előtéren.

Breuer riadtan hátrált előlük beljebb, a társalgóba. Ha hivatalos emberekkel hozta össze sorsa, mindig összehúzódott, mint egy gubbasztó madár. Otthon, hazájában hajdan ugyanúgy, mint Franciaországban is, mindig rettegnie kellett a rendőrségtől. Nem bűnei miatt, hanem mert idegennek számított ott is, itt is. A félelem a vérébe ivódott, reflexévé vált a hosszú évtizedek során.

Most is, miközben az őrmester a felügyelővel körülnézett a dolgozószobában, reszketve állt a küszöbön.

- Tulajdonképpen mit akarnak tőlem? - Hangja elvékonyodott, mint egy sikoly.

Devigny felhúzta az orrát.

- Aktfotót szeretnék csináltatni magamról, mert gyerekkoromban erről megfélemedeztek a szüleim... Mitől ijedt meg annyira?

Breuer nem mozdult.

- Kérem, énnekem a rendőrséggel soha... - A felügyelő lassan ingatta nagy fejét.

- Soha? Soha?

- Illetve... Hát jó. Tizenöt évvel ezelőtt egyszer magánlaksértést követtem el. Ez igaz. De sem előtte, sem azóta...

A felügyelő a kopott, barna íróasztalra ejtette ökleit.

- Figyeljen, Moulin! Most igen szórakoztató történet következik! - Breuerre nézett. - Nem folytatja? Jó, akkor majd én. Szóval, Moulin, Breuer úrnak nagyon-nagyon rosszul ment akkoriban, és el akarta adni a tehetségét egy szexlapocskának. Bemászott a cannes-i Salier-villa kerítésén, és egy bokor mögül fényképezni kezdte Juliette Salier-t.

- Aki, ugye, meztelenül napozott? - Moulin megnyalta a szája szélét.

- Naná, majd sídresszben!

- Ó, ez igazán izgalmas kaland lehetett! - csámcsogott Moulin őrmester. - Juliette Salier a filmvilág legizgalmasabb asszonya volt akkor.

- Csakhogy a művésznő észrevette a mi kis kukkolónkat, és azonnal telefonált a rendőrségre. Breuer úr azóta megszédte magát, és hát meg is öregedett egy kicsit. Ma már bizonyára nem vállalkozna hasonló kis akciókra...

- Nem, nem - mondta szégyenlősen Breuer, de egy kicsit engedett a szorongása. - Foglaljanak helyet az urak!

- Ó, köszönöm, ez igazán kedves fordulat! - nyögte Devigny, és lehuppant a heverőre. A rugók hangosan tiltakoztak. - Már úgyis alig érzem a lábamat... Ez a rettenetes meleg! Maga hogy viseli, Breuer úr? - Nem várt választ, mutatóját a fényképészre szegezte, és másik kérdéssel rukkolt elő. - Kivel jött haza Villefranche-ból az éjjel?

- Egyedül - lepődött meg a fényképész. - Nem értem, miért...

- Ember! - Devigny is meglepődött. - Maga nem tud semmit? Nem olvas újságokat? Bardinit az éjszaka megölték! Breuer izgatottan felpattant.

- Nem igaz! Ez nem lehet igaz... - Tétován nézett a nyomozókra, csápoló keze lehanyatlott.

- Komolyan beszélnek? Bardini halott? Lehetetlen...

- Sajnos, nagyon is lehetséges - mondta komoran Moulin. - Éppen ezért tudni szeretnénk, mikor ért haza az éjszaka!

Georges Breuer az arcához emelte kezét.

- Lássuk csak! Zavarban vagyok, felügyelő úr, csak nehezen tudom összekaparni a dolgokat... Erre igazán nem számíhattam, beláthatják.

- Belátjuk...

- Tehát éjfél lehetett, amikor haza indultunk. Akkor már csak Calvert meg én voltunk ott, Mollet jó fél órával korábban elköszönt.

- Mit mondott Mollet, miért indul hamarabb?

- Reggel sok munkája lesz... Azt hiszem, így mondta. De lehet, hogy mást. Szinte észre sem vettem, mert elég sokat ittam addigra. Éppen ezért nem is mertem gyorsan hajtani, így aztán Calvert is elhúzott tőlem az úton. Körülbelül háromnegyed egy lehetett, amikor hazaértem.

- Láttá vagy láthatta valaki?

- A házvezetőnőnk engedett be, mert nem vittem magammal kulcsot.

- Milyen viszonyban volt Bardinival?

- Sok felvételt készítettem róla. Bardini mindig nagyon elégedett volt a munkámmal. Évtizede még Genovába is meghívott. Akkor sokat fényképeztem őt is, a családját is. Ott csináltam azt a fotóját is, amelyet még ma is lead a plakátjaihoz, ha valahol vendégszerepel.

Devigny hatalmasat ásított. Leplezetlenül, szemérmetlenül.

- Csak leadott, ugyebár... Azt mondta, a családjáról is készített felvételeket?

- Igen - felelte kinyíló szemmel a fényképész. - Miért hangsúlyozza?

A felügyelő horkantott.

- Maga precíz ember, Breuer... Szerintem magának visszamenőleg minden képéről kontakt-másolata van. Vagy legalább a negatívokat megőrzi. Láthatnám?

- Természetesen - ugrott fel szépségesén Breuer. - Ámbár, meg kell őszintén mondanom, a sorozat sajnos nem teljes. Amikor ide költöztem, jó néhány tekercs elveszett a korábbi munkáimból. Köztük a Bardiniról készített fotók egy része is.

- Nem baj... Azért akad még!

Breuer átsietett a műterembe. Moulin álmélkodva nézett fölöttesére.

- Volt valami célja Breuer előéletének emlegetésével? Végére is tisztességes polgár, és hát kinek nem voltak életében ballépései?

Devigny elnevette magát. Igen lassan, szinte unottan mondta:

- Érteni kell az emberekhez, Moulin! Breuer úr annyira tart tőlünk, hogy csak akkor segít már, ha érzi, hogy tényleg a markunkban van... Maga nem ismeri ezt az érzést... A rendőrségtől tartó tisztas emberek kevésbé segítenek, mint azok, akiknek van valami a fülük mögött. És Breuer, azt hiszem, valóban tisztességes ember, csak a kényszer vitte rá egyszer arra, amit mások is... A helyzetét akarta menteni, mindenáron.

- Mi lett akkor a büntetése?

- Semmi. A művésznő végül elállt a feljelentéstől... Neki valójában kapóra jött a Breuer-sztori. Egy erkölcsös nagyiparos csapta éppen akkor a szelet Juliette Saliernek, aki Breuer leleplezésével a maga feddhetetlen erkölceit bizonyíthatta...

- Igen, emlékszem már - mondta Moulin őrmester. - És meg is lett az eredménye. Az az amerikai lett Juliette harmadik férje, ugye?

- A negyedik, őrmester. A harmadik ugyanis a maga névrokona volt, Yves Moulin, a film-rendező, akit Szép Moulinnek is hívtak...

- Az isten se tudja számon tartani a színésznők házasságait - morogta Moulin. - Csodálom, hogy nem alkalmaznak családtörténetészeket az efféle ügyeik rendben tartásához...

Moulin megrögzött monogám volt, s mint ilyen, lelke mélyén voltaképpen sóváran irigyelte az ellenkező életvitelt.

Breuer hatalmas borítékokkal jött vissza. Lerakta az íróasztalra.

- Jól sejtettem, felügyelő úr. Négy tekercset készítettem Genovában. Látja, itt a számozás. A tekercsek sorszáma 144, 145, 146 és 147-es... Az elsőből tizenhárom kockát dolgoztam ki. A 145-ös tekercs hiányzik... Nemcsak a kontaktcsíkok, a negatív is. Itt ez a harmadik majdnem teljes. Harmincegy tiszta, jó felvétel... Ezeken csak Bardini látható, egyedül... Beállítva, próba közben, az utcán... Úgynevezett művészfotók többnyire... Azt hiszem, a hiányzó 145-ös és 146-os tekercs jobban érdekelné önöket...

- A 146-os is elkallódott?

- Nem, rosszul értette. Csak a második.

- Akkor lássuk a negyediket!

Breuer felnyitotta a borítékot, és egy kisebb borítékot emelt ki belőle.

- Itt vannak a csíkok... Akadt közöttük olyan, amit aztán falitérkép nagyságban csináltam meg. Nem is képzelik, uraim, mekkora munka volt. - Georges Breuer szürke arcán enyhe szín jelent meg. - A hatszor hatos képek a legtökéletesebb nyersanyaggal sem nagyíthatók a végtelenségig. Bizonyos méreten felül már látszanak a szemcsék... Most képzeljék el, hogy e több mint négy négyzetméteres portrét milyen műgonddal lehet csak megcsinálni!

- Maga ügyes ember, Breuer úr - mondta Devigny. Moulinnek úgy tűnt, ironizál, de nem volt biztos ebben.

A felügyelő kiemelte a képeket a borítékból. Breuer közelebb húzódott, hogy megfelelő magyarázatokkal szorgáljon az egyes kockákhoz.

- Ez itt Giovanni Bardini, a fivére... Alig fél évvel később halt meg Jugoszláviában...

- Igen, ezt a sztorit ismerem - morogta unottan a felügyelő, és ledobta a képet az asztalra.

Breuer gondosan fölemelte a lapot, és megfordította. Devigny egy pillanatra gúnyosan ránézett, mert semmit sem utált jobban, mint a rendet. Elhatározta, hogy bosszantani fogja a fényképészt, s az átnézett csíkokat szanaszét szórta az asztalon.

- Bardini - kommentálta a következőt Breuer. - A mólón vettem föl, sajnos igen szeles időben... Ezeket mind... Látja, hogy mozognak a drapériák?

Devigny figyelmesen nyálazta végig a képeket. Az egyiken különösen megakadt a tekintete.

- Itt együtt az egész, szent család... Jó testvér lehetett ez a pacsirta, nézzék csak, milyen gyöngéden figyeli a testvéreit! Mondja csak, monsieur Breuer, Rosetta hány éves volt akkor?

- Ezt véletlenül egészen pontosan meg tudom mondani. Akkor ünnepelte a család a tizenkettedik születésnapját... Igen bensőséges ünnepség volt. Bardinin és a két testvéren kívül csak én lehettem jelen. - Breuer keresgélni kezdett az első borítékban. - Látják, itt már ünnepelnek! Rosetta nagyon szép és meglepően fejlett lány volt, remekül nézett ki a fehér ruhában... Itt adja át neki Guido Bardini az ajándékot. Devigny elvette a képet, nézegette.

- Egy nyakék, ugye? És még valami van a dalnok kezében. Ha jól látom, valami boríték...

- Azt nem adta oda Bardini. Csak annyit mondott, határozottan emlékszem, hogy ez a boríték Rosetta jövőjét őrzi. Aztán elzárta a széfjébe.

A felügyelő zsebre vágta a fotókat.

- Ha nem haragszik, ezeket egyelőre megőrzöm... Persze ha haragszik, akkor is! - Az őrmesterhez fordult. - Azt hiszem, meglátogatjuk Mollet ügyvéd urat.

Az asztalra támaszkodva föltornázta magát, s mintegy véletlenül leseperte Breuer fotóit a földre.

10. „Felnyitandó halálom után”

Alain Galant megállította a kocsit a repülőtér parkolójában. Rosetta mellette ült, hatalmas kerek napszemüvege eltakarta szép arcát.

- Nem arról volt szó, hogy Antibes felé indulunk?

- Előbb iszunk valamit. - A lány bólintott.

- Meleg van - mondta, és vörös haját elsimította a homloka fölött. - Azt hiszem, igaza van, jót lenne egy pohár ital.

Alain kisegítette a kocsiból Rosettát, és tekintete megakadt a lányon. Rosetta most már élénk és vidám volt, mintha teljesen elfelejtette volna a tragédiát. Kacéran, nézett a fiúra.

- Nos?... Mondani akart valamit! Alain zavartan érintette meg a lány vállát.

- Semmit, Rosetta. Tulajdonképpen semmit. Csak annyit, hogy veszedelmes játék a maga közelében lenni. Egészen levett a lábamról.

- Ha így van, hát örülök neki - mondta derűsen a lány.

Alain hálásan nézett vissza rá, s érezte, hogy a szokottnál izgatottabban kalimpál a szíve. Hiszen ez valóságos kis vallomás volt! Egyre jobban tetszett neki Rosetta. Talán ezért is kereste a kalandot, noha lelke mélyén világosan tudta, gyerekes dolog az egész. Még hogy ő és Rosetta bukkanjának a titok nyitjára, s nem a rendőrség a maga hatalmas apparátusával, gyakorlott szakembereivel?

S mégis: vágyott a győzelemre, arra, hogy Devignynek - s persze apjának is majd - megmutassa, ér valamit, nem hiába tanulta éveken át a kriminalisztikát.

Maga elé engedte Rosettát, és a mozgólépcsőn fölmentek a teraszra. Az étterem nyitott végében kevesen voltak a derűs, nyári meleg ellenére is. Leültek közvetlenül a beton kifutópálya mögött, s gyönyörködve figyelték egy kis sportrepülőgép látványos landolását a tenger fölött. Áttetszőn kék volt az ég, egybe mosódott a hatalmas víz színeivel, s Alain most tisztán látta a föld gömbölyűségét a tenger hajlásának karcsú ívében.

Rosetta kólát kért, a fiú szolidaritásból vele tartott. Magas fekete fiatalember szolgálta fel az italt hosszú, karcsú poharakban, citromszelet volt a barna üdítő tetején.

Rosetta Bardini megállította a pincért.

- Mondja, uram, Calvert úr bent van?

- Azt hiszem, nincsen, mademoiselle. Nyitáskor benézett egy pillanatra, de azóta nem láttam. Talán az irodájában... Ámbár nemigen szokott bezárkózni oda, ha itt tartózkodik.

- Köszönöm - bocsátotta el a pincért Rosetta. - Majd megnézem.

- Kérem - mondta a pincér, és enyhe csodálkozással tovább vonult.

Rosetta fölkel, megfogta Alain vállát.

- Mindjárt visszajövök, csak egy kicsit rendbe hozom magam. Túlságosan gyorsan vezet, teljesen szétfújta a hajam a szél.

Alain bólintott, s elégedetten nézte a távozó lány szép mozgását. Lassan szívta át a szalmaszálon az üdítőt, Rosetta vele volt most is, szinte látta kedves mosolyát, napban fürdő arcát maga előtt.

Rómából utasszállító gép érkezett. Alain megpróbált a repülőből kiszálló emberekre figyelni, de gondolatai egyre a lányon jártak. Úgy érezte, az ő társaságában igazán elviselhető ez az egész unalmas paradicsom. A gépből már minden utas kiszállt, amikor valaki megállt Alain háta mögötte.

- Csakhogy megtaláltam! - mondta egy dörmögő hang. Alain összerezzent és megfordult. Devigny felügyelő szuszogott mögötte. Hatalmas zsebkendővel törölgette verejtékező homlokát. - Leülhetek?

- Kérem - mondta csodálkozva Alain, s szinte riadtan szemlélte, hogyan zuhan a felügyelő hatalmas teste abba a könnyű, nyári székbe, amelyben az imént még a lenge Rosetta ült.

Devigny lecsukódó szemhéja alól álmatagon nézett Alainre.

- Azt mondta, ugye, segítene nekünk...

- Igen, de...

- Sajnálom, hogy otromba módon elutasítottam. Közben gondolkoztam a dolgon, s rájöttem, hogy valóban szolgálhatna némi segítséggel. Hozzon egy üveg vörösbort, de hideget, mert különben a nyakába öntöm! - Ez az utolsó mondat természetesen már nem Alain-nak szólt, hanem a mellettük ácsorgó pincérnek.

- Éspedig? - kérdezte Alain türelmetlenül. Közben egyre a bejárat ajtó felé pislogott, ahonnan Rosettát várta vissza.

A felügyelőnek természetesen feltűnt a fiú idegessége.

- Vár valakit? - érdeklődött.

- Igen - mondta majdnem dühösen Alain. - Bardini kisasszonyt.

- Ó, a mi elnémult dalnokunk tündéri húgocskáját!

Alaint bosszantotta Devigny modora. Miért tréfálkozik ily kellemetlenül egy halott emlékével?

- Talán kérdezzen, Devigny felügyelő!

- Mit mond? - Devigny felnyitotta a szemét. - Ja igen, persze...

Közben a pincér kihozta a félliteres Rosét, ezüst vödörben. Devigny megtapogatta az üveget, hogy eléggé átjárta-e már a hideg, aztán türelmetlenül intett a pincérnek, hogy nyithatja. Elégedett hörgéssel itta meg az első pohár vöröset, majd megtörölte a száját.

- Nos, igen, kérdezni akartam. Meg kérni is. - Zsebébe nyúlt, és egy fényképet tett Alain elé. - Látja, ez a felvétel Rosetta tizenkettedik születésnapján készült. A boríték, amit a mi Saljapinünk kezében lát, nagyon-nagyon érdekelné engem... Felnagyíttattam a képet, láthatja, a borítékon valami izgalmas szöveg áll. „Felnyitandó Rosetta Bardini jelenlétében, halálom után egy esztendővel.” Ugye, furcsa...?

- Furcsa - hagyta rá Alain. - De nem értem...

- Nem is fontos - legyintett lomhán a felügyelő. - Csak azt akartam megkérdezni, nem találkozott-e valaha véletlenül ezzel a borítékkal?

- Hol találkozhattam volna?

- Hát, mondjuk, az irodában. Egészségére! - A felügyelő újra kiitta pohara tartalmát. - Az a gyanúm, hogy ez az okmány... feltehetően végrendelet... Mollet úr birtokában található. És ha rábukkannánk, talán közelebb kerülnénk a megoldáshoz...

- Rogert gyanúsítja?

- Csak úgy, mint magát, meg Calvert-t meg a többieket... Egyszerűen arról van szó, hogy mindenkiről többet kell tudnom, és nem gyanúsítok senkit. Elhiszi?

- Nem...

- Roger Mollet volt a Bardini család jogtanácsosa, vagy nem?

- Úgy tudom, igen.

- Tehát a boríték az ő birtokában is okkal lehet...

- Értem már. Szóval azt kívánja tőlem, hogy próbáljam megszerezni ezt a borítékot? Nyilván mert nincs joguk házkutatást tartani apám irodáiban.

Devigny kivételesen ivott.

- Bravó, fiatalember, ön egészen értelmes... Alapos indok nélkül nem túrhatom fel egy jóhírű ügyvéd szobáját. A kedves papája meg, az a vén lóköető nemigen segítene Mollet ellenőrzésében. A borítékra pedig szükségem van, érthető?

Alain elgondolkodott.

- Szívesen segítenék, felügyelő úr, hiszen Rosetta érdekében...

Zavartan elhallgatott, érezte, most elszólta magát, kiadta legbensőbb titkait. A felügyelő nehézkesen mosolygott.

- Csak folytassa, fiam! - Alain megütődött a megszólításon. - A szerelem nem szégyen. A szerelem, az olyan, mint a bor... Ha kerül, fel kell hörpinteni!

S úgy is tett: felhörpintette.

- Csak azt nem tudom, hogyan... Rogernak természetesen külön széfje van a saját szobájában. A magánjellegű megbízásokat ott tartja, csak a közös ügyek kerülnek az iroda nagy páncléjába, apám titkárnőjéhez.

- Azért csak nyitogatja néha Mollet úr a saját széfjét is, nem?

- Pillanatokra, felügyelő úr. Ha én valamiért bent tartózkodom az ő szobájában, s közben távoznia kell, biztos, hogy előbb mindig gondosan lezárja a pánclészekrényt. Roger rendkívül pedáns ember... Végiggondolom, felügyelő úr. Nem lesz könnyű, de majd kitalálok valamit.

Elhallgatott, mert észrevette Rosettát a bejáratnál. Haját gondosan átfésülte, lebilincselő bájjal mosolygott a felügyelőre.

- Üdvözlöm, uram - mondta, amikor az asztalhoz ért.

Alain derűsen nézte, hogyan nyújtja könnyed és kecses mozdulattal barnára sült jobbát a felügyelőnek a lány, s hogy Devigny milyen otrombán, milyen esetlenül szorongatja azt az édes kis kezét! Az udvariasság olyan messze van Devignytől, mint Kína partjai - gondolta Alain, aztán felpattant, és széket kerített Rosettának. A lány leült.

- Mi űzte utánunk, felügyelő úr? Csak nem bukkant máris valami nyomra?

- De igen - mondta Devigny. - A maguk nyomára... S mert olyan szépek és fiatalok, hogy az már szinte fáj, elhatároztam, magukkal töltök egy órácskát. Kell az ilyesmi a magamfajta öregembernek, akár a tavaszi napsütés.

- Ó, felügyelő úr, maga valóságos poéta - nevetett Rosetta. - Ki se néztem volna magából...

- Maga viszont nem valami udvarias az öregemberekkel, mademoiselle - csattant fel Devigny, és újra ivott. - Egyébként magától szeretnék kérdezni valamit. Ugye, nem bánja?

- Csak tessék! Kérdezzen nyugodtan!

- Hogyan halt meg Giovanni Bardini? A lány megütközve nézett Devignyre.

- Nem értem, hogy kerül ez ide?!

- E pillanatban minden ide tartozik, kisasszony. Ezt meg kell értenie! Az önök egész család-történetével tisztában kell lennünk, hátha ott rejtőzik Guido Bardini halálának oka is.

Rosetta sápadt volt.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy nekem...

Devigny hatalmasat böffentett, majd ijedten a szája elé emelte hatalmas kezét. - Bocsánat... Én nem mondtam semmit. Én csak kérdeztem, mert ez a dolgom.

- Kérem! - mondta Rosetta indulatosan. - Három évvel ezelőtt, 1976 nyarán Jugoszláviában üdültünk. Egy alkalommal a hegyek közé mentünk autótúrára, Guido, Giovanni meg én. Mindhárman külön kocsival... Giovanni ment elől, de olyan hatalmas tempót diktált a kanyargós, hegyi serpentinén, hogy egyszerűen képtelenek voltunk lépést tartani vele. Guidót én állítottam le, kiszálltam a Lanciából, hátrasiettem az ő kocsijához... Kértem, lassítson, ne vegyük fel a fivérünk eszeveszett sebességét. Majd úgyis utolérjük a tengernél. Aztán... - Rosetta lehajtotta a fejét, megrázkódott. Csak nagy sokára nézett föl: - Muszáj folytatnom?

- Örölnék, ha mondaná...

- Egy kanyar után megláttuk a mentőket... Rettenetesen rossz érzésem volt. Lent a völgyben égett egy hanyatt fekvő autó. Giovannié volt.

Rosetta elhallgatott. Hogy sírását visszafojtsa, maga elé emelte a poharat.

A felügyelő zavartan forgatta a borosüveget. Sokáig nézett a tenger habjai felé, aztán azt mondta:

- Azt hiszem, ostoba voltam, hogy erről faggattam - mondta megindultan. - Hiszen a lapok is megírták annak idején.

11. Most meg selyemzsinór

Alain Galant csodálkozva bámulta a felügyelőt. Először úgy érezte, gyanúsítja Rosettát, de akkor meg az az utolsó mondata...!? Rosetta arcáról - úgy tűnt - végleg elrepült a lány mosoly.

- Fáradt vagyok, felügyelő úr - mondta sápadtan. - Ne haragudjon, inkább folytassuk majd egy másik alkalommal...

Devigny megértően bólogatott.

- Nem, nem kell folytatnunk... Tényleg ne haragudjon! Nincs valami jó színben, Bardini kis-asszony. Talán egy kis vörösbor jót tenne... Ha alacsony a vérnyomása, fölöttébb egészséges. Megkínálhatom?

- Köszönöm, Devigny úr! - tiltakozott bosszúsan a lány.

Devigny nem törődött a lány hangulatával. A palackból kitöltötte a maradék Rosét, és az éppen leszálló helikoptert nézegette.

Odakintről zsvaj hallatszott. Valaki dühösen belökte a bejáratüvegajtót, s az nekivágódott egy pincér tálcájának. Üvegek és poharak zúzódtak szét a kövön, üdítőital-folyó kezdett sietni a korlát felé.

- Felügyelő úr! - Az ordítás Moulin torkából buggyant ki rémisztőn. - Felügyelő úr, jöjjön gyorsan!

Devigny fejcsóválva nézett az őrmesterre.

- Mi az? Felgyújtották a hangárt? Legalább várja meg, amíg a boromat elfogyasztom! - S úgy is tett, kiitta a maradékot.

Aztán lustán felkelt, és odacammogott az őrmesterhez.

- No? Mondja már, ember...!

- Calvert úr...! Az irodában... - Moulinnak ide-oda ugrált a bajusza, gombszeme megmerevedett. - Meghalt...

- Még csak ez hiányzott! - dühöngött a felügyelő. - Miért nem mondta rögtön? Gyerünk!

Meglepően fürgén sietett előre. Rosetta és Alain meg az egyik felszolgáló kíváncsian követtek. Devigny kinyitotta az iroda ajtaját, és lecövekelt.

Szemben az ajtóval, a széles fekete íróasztalra bukva feküdt René Calvert. Mintha csupán elbóbiskolt volna. Csak a keze, a széttárva maradt ujjai árulkodtak erőszakról.

A felügyelő nem ment beljebb.

- Moulin, intézkedjék! Az éttermet senki sem hagyhatja el. De lehetőleg legyen tapintatos, mert nem az óvárosi lebujokban razziázunk!

- Igenis, felügyelő úr - mondta Moulin. Megfordult és kiordított a folyosóra: - Bourget! Hé, Bourget! Azonnal zárjanak el minden ajtót! Megértette?

- Bête! - szitkozódott a felügyelő. - Barom... Ez neki tapintat!

Közelebb lépett a holttesthez. Fütttyentett.

- Gyönyörű munka! Balettkisasszony legyek, ha nem ezzel a zsinórral fojtották meg - morgta maga elé Devigny, nehézkesen lehajolt, és egy méteres, fekete selyemzsinórt emelt fel a földről.

Közben megérkezett az orvos meg a fényképész. A rendőrök műanyag zacskóba helyezték a bűnjelet.

- Annyi nyilvánvaló, hogy Calvert bizalmas ismerőse lehetett a gyilkos - mondta Alain a felügyelőnek.

- Ezt mire alapozza? - nézett rá gúnyosan Devigny.

- Napnál világosabb, hogy nyugodtan ült az íróasztalánál, és hagyta, hogy valaki a háta mögött matasson, nem? Ez a bizalom jele.

- És ha besurran valaki?

- Az lehetetlen - mondta Alain, s csak most kezdte észrevenni, hogy a felügyelő játszik vele. De azért folytatta: - Az íróasztal pontosan szemben van az ajtóval, ide csak akkor surranhatott volna be valaki, ha Calvert háttal ül. De mivel az íróasztalra borulva találtuk, tudnia kellett arról, aki a szobában tartózkodott.

- Kezdetnek nem rossz - mondta a felügyelő. Megkerülte a holttestet, és a faliszekrényhez nyúlt. A gyengéd mozdulattól a szekrény ajtaja kinyílt. Belül két polcon iratok heverték, meglehetősen rendetlenül, szanaszét szórva.

- Legfeljebb fél órája történhetett - mondta az orvos. - Az áldozat meg sem próbált védekezni, nyilván nem volt már ideje rá.

- Ezt honnan veszi? - nézett rá csodálkozva a rémült Rosetta.

Az orvos nem válaszolt. Alain Galant felelt helyette:

- Egészen nyilvánvaló, hiszen a keze nem a nyakánál van, hanem az asztalon, nézze meg... Holott az lenne a logikus, ha ösztönösen a zsinórhoz kapott volna. Nyilván akart, de már nem volt rá ideje.

- Pontosan - bólogatott Devigny. - Ha a széttárva maradt ujjait nézi...

- Dehogyan nézem - borzongott meg a lány. - Elegem van az egészből. Elmegyek.

- Majd - mordult fel Moulin őrmester. - Egyelőre senki nem hagyhatja el az éttermet.

A lány beletörődve sóhajtott.

- De innen kimehetek?

- Éppen erre akartam kérni - dünnyögte Devigny. - Alain barátom kikíséri a teraszra.

Alain bizonytalanul bólintott. Szívesen ottmaradt volna ugyan, mert veszettül érdekelte, hogyan dolgoznak ilyenkor a rendőrök, de valami másra is kíváncsi lett.

A teraszon egyedül voltak. Mindenki, aki korábban ott fogyasztotta üdítőjét, fagylaltját, most bent leskelődött az iroda ajtaja körül, a belső helyiségben.

Alain hellyel kínálta Rosettát, mellé ült. Nem tudta, hogyan kezdjen hozzá. Zavarban volt, félt, hogy megbántja a lányt, de attól is, hogy kérdésére esetleg nem kap majd elfogadható választ.

- Rosetta - súgta végül nehezen, kínlódva -, Rosetta, most nincs itt senki... Mondja meg nekem, mit csinált annyi ideig odakint, amikor én Devigny-vel beszélgettem?

A lány hátrahőkölt, kissé el is húzódott Alaintól.

- Csak nem hiszi azt, hogy én...? Mi közöm nekem Michel Calvert-hez?

- Én nem hiszek semmit, de a felügyelő is meg fogja kérdezni.

- Gondolja?

Alainnek úgy tetszett, a lány zavarban van.

- Ilyen buta véletlent - hadarta Rosetta. - Ki gondolta volna? Kimentem a mosdóba, borzasztó meleg volt, nemcsak fésülködtem, hanem le is mostam magam egy kicsit... Meg újra kifestettem a számát. S mit tesz isten, mire visszajövök, már itt ül magával ez a tohonya rendőr!

- Hazudik - nézett rá Alain Galant, s ettől a felismeréstől legalább annyira zavarba jött, mint az előbb a lány. Hazudik, hiszen szemmel láthatóan csak a már kissé megkopott reggeli festék van a száján. Vajon mit csinálhatott odakint? Lehet, hogy... Nem, nem, az lehetetlen.

A fiú igyekezett elhessegetni a gondolatot, de mindhiába. Nyilvánvaló volt, hogy a lány el akar titkolni előle valamit.

- Rosetta! - Alain átnyúlt az asztalon, és elkapta a lány kezét. - Nyugtalan vagyok...

Rosetta Bardini jobbra nézett, s intett a fiúnak, hogy várjon. Az üvegen át látni lehetett, hogy a holttestet most viszik ki az épületből. Devigny felügyelő meg Moulin őrmester csak a mozgólépcsőig kísérték a szomorú menetet. Ott Devigny intett Moulinnak, és egyedül jött vissza.

- Az embernek még az italtól is elmegy a kedve - szuszogta, és intett a pincérnek. - Egy kis üveg Rosét, rendben?

A fiú eltűnt. Devigny leült a párhoz.

- Mondja, Rosetta kisasszony, maga merre járt, amíg én ifjú barátommal cseverészttem itt a teraszon?

- Nagyon jól tudhatja, hogy csak a mosdóban voltam...

- Igen, igen - motyogta a felügyelő, s két ujjával egy vörös hajszálat sodorgatott -, csak hát azt nem értem, hogyan került akkor a maga haja az áldozat vállára?

Rosetta elvörösödött.

- Úgy véli talán, hogy én öltem meg Calvert-t?

- Én nem mondtam semmi ilyesmit! Mindössze csak kérdezni mertem, engedelmével, mert-hogy én ezért kapom a fizetésem. Ami persze eléggé szar, de ez nem ide tartozik... Az viszont igen, hogy valami magyarázatot szeretnék kapni erre a dologra nézve...

- De hát én... én nem tudom... Nem értem - mondta idegesen Rosetta. - Szeretnék hazamenni...

- Helyes... - Majd legközelebb innen folytatjuk. Alain barátom elviszi... Micsoda lehetetlen kiszolgálás! Pincér! Hol a borom?

12. A kisasszony, bosszúból!

Már kint a parkolóban Alain Galant megállt, megfogta Rosetta karját.

- Szeretném, ha legalább nekem elmondaná az igazat!

A lány riadtan nézett körül.

- Üljünk be előbb...!

Alain kinyitotta a Peugeot ajtaját, helyet foglalt, majd ajtót nyitott Rosettának is.

- Hazaviszem a szallodába. Rendben?

- Hát jó - sóhajtott a lány. Elindultak a Promenade felé.

- Halljuk! - nézett jobbra Alain. - Maga ölte meg?

Nehéz volt kimondani, de most végre sikerült. Talán a légkör is, mely az imént még oly fagyos volt körülöttük, hirtelen forróvá vált.

Rosetta Bardini fölemelte szép fejét, ártatlan barna szemét Alainre szegezte.

- Nem, nem én voltam...

- Akkor mit keresett az irodában? Mert remélem, azt nem tagadja, hogy bent volt?

- Indítson! - mondta esdeklően Rosetta, s miközben Alain a gyújtással bíbelődött, újra kinézett az ablakon. Csak akkor folytatta, amikor a kocsí már kigurult a parkolóból. - Valóban azért hagytam ott magát, hogy megfésülködjek... Amikor kijöttem a mosdóból, önkéntelenül is balra lestem, az iroda felé, és láttam, hogy az ajtó egy picikét nyitva áll. Arra gondoltam, Calvert biztosan idejött. Először magának akartam szólni, aztán meggondoltam. Benézek, s számon kérem Calvert-től a történeteket, ha ott találom...

- És? - Alain megállt a West-End előtt.

- Benyitottam. És megláttam Calvert-t az íróasztalánál. Már halott volt. Hisz nekem?

- Igen, Rosetta - mondta gyorsan Alain, bár nem túl nagy meggyőződéssel. - S azután?

- Megijedtem. Hirtelen nem tudtam, mitévő legyek. Néztam Calvert-t, és arra gondoltam: most biztosan azt fogják hinni, én fojtottam meg...

- Honnan tudta, hogy megfojtották?

Rosetta elvörösödött. Szinte gyűlölettel nézett a fiúra.

- Rosszul mondtam. Mert most már tudom... Én nem láttam a holttesten semmi külső jelet... Szóval arra gondoltam, azt hiszik majd, én tettem. Mint maga is, még most is...

- Nem, Rosetta, én segíteni akarok...

- Kirohantam, igyekeztem volna vissza a teraszra, de az üvegajtón át megláttam a maga asztalánál a felügyelőt. Megijedtem és visszaszaladtam a mosdóba. Csak amikor már lehiggadtam egy kicsit, és rendbe hoztam magam ismét, mertem kimenni magukhoz...

- Ezt nem csodálom - engedett Alain. - Mondja, Rosetta, valóban fel akar menni?

A lány a fejét rázta.

- Tud jobbat?

- Igen... Jöjjön ki velem Villefranche-ba! Meglátogatjuk Cassou urat...

- A vendéglőst? - csodálkozott Rosetta.

- Igen, őt. Szeretnék beszélni vele...

Rosetta Bardini ismét visszakapcsolta az övet. Alain indított. Viszonylag kicsi volt most a forgalom, pillanatokon belül már a Quai des États-Unis-n gurultak. Rosetta a Lympia öblének ringatózó jachtjait nézegette.

A nap már igencsak Marseille-hez közeledett, amikor megálltak a vendéglő előtt.

- Bejön velem?

- Gondolta, hogy azért kísértem el, mert szeretnék bent ülni parkoló kocsiában?

Alain hangtalanul felnevetett. Megbánta, hogy magával hozta a lányt. Úgy érezte hirtelen, hogy négy szemközt több információt tudna kicsikarni Cassou-ból.

Az étterem homályban volt, nem égtek még a lámpák, de az ajtó tárva-nyitva. Alain Galant előresietett a terítetlen asztalok között. Néma csend fogadta.

- Mi az? Senki nincs itt? - lépett mögé Rosetta, s mintha némi ijedtség bujkált volna a hangjában. - Nincs itt senki? - ismételte meg hangosan.

Hátul meglendült a konyha csapóajtaja. Cassou úr jelent meg rövid ujjú trikóban, kötényesen. Hunyorgott egy darabig, amíg a szürkületben felismerte látogatóit.

- Nocsak, hát igazán váratlan vendégek - mondta lelkesen azután. - Hogy van, Galant úr? És a kisasszony? Hallottam, mi történt szegény Bardini úrral! Őszintén együttérzek magával, Mlle Rosetta. - Megállt a szóáradat közepén, csodálkozva nézett látogatóira, akik zord-szigorú arccal vártak erre a pillanatra. - Segíthetek valamiben?

Alain elgondolkozva nézte a tömzsi vendéglőst. Tömpe orr, zömök test, tömzsi ujjak, beesett, mélyen ülő, kis szemek. Az egész ember egy rakás tömpeség - gondolta Alain.

- Nemcsak Bardini halt meg, Cassou úr... Meghalt azóta Calvert is.

A vendéglős mulatságos gombszeme kitágult.

- Calvert? Ez lehetetlen! Reggel járt itt...

- Pedig úgy igaz, mint ahogy itt állunk ön előtt! Nincs két órája, hogy holtan találták az irodájában. Megfojtották. Selyemzsinórral...

- Uramisten, hát ki volt az a...?

- Cassou úr, biztos vagyok benne, hogy Devigny felügyelő hamarosan meg fogja kérdezni magát. Mi azért jöttünk, hogy addig is segítsünk összeszedni a legfontosabb gondolatokat...

- Miért? Mi közöm nekem az egészhez?

- Ez a mi kérdésünk is. És Devigny felügyelő is erre lesz kíváncsi. Leülhetünk valahol?

- Persze, persze, bocsássanak meg! - A vendéglős a legtávolabbi sarokba vezette őket. - Itt nyugodtan beszélgethetünk. Parancsoljanak...

Rosetta a sarokba ült, Alain mellé. Cassou kihúzott egy széket magának is, de csak félig telepedett rá, s máris felpattant.

- Jaj, ne haragudjanak... Mivel kínálhatom meg önöket?

Mindketten elhárították az ajánlatot.

- Köszönjük - mondta Alain, aztán hirtelen elvigyorodott. - De szerintem hűtsön be egy üveg Rosét, mert az öreg Devigny csak jegesen szereti...

- Hát akkor? - Cassou most már valóban elhelyezkedett, súlyos ökleit az asztalra fektetve. - Segíthetek valamiben?

Alain Galant nem akart magánnyomozónak látszani, tartott attól, hogy a dörzsölt vendéglős kinevetné önkéntes buzgalmát.

- Rosetta Bardini kisasszony - fordult a lány felé - bízott meg jogi képviselőjével...

- Gratulálok...

Alain nem vett tudomást a közbeszólásról, folytatta.

- Fivére váratlan halála után szükségesnek látszik tisztázni az anyagi helyzetét. Ehhez szeretnénk kiegészítő információkat gyűjteni.

- Bardininek Roger volt az ügyvédje, ő biztosan többet tud nálam - mondta a vendéglős.

- Régen ismeri Roger Mollet-t?

- Maga még a világon sem volt, amikor mi összeismerkedtünk... Már több mint húsz éve ő viszi az én ügyeimet is.

- Ügyeit? - nézett rá szigorúan a fiú.

- Elképzelheti - bólogatott a vendéglős. - Aki ebben a szakmában működik, annak rengeteg dolga akad a hatóságokkal. Adóügyek, éjszakai botrányok miatti tanúskodások, pereskedések, viták a kifizetetlen számlák körül. Csak kérdezze meg a barátját, mennyi kisebb-nagyobb munkája akadt már miattam is.

- Is? - szólt közbe Rosetta.

- Persze, mert én itt csak társtulajdonos vagyok. Én viszem az üzletet, de a tőke ötvenegy százaléka Calverté... Legalább tíz ilyen érdekeltsége van Juan les Pins-től Mentonig. Úgy-hogy neki aztán még nagyobb szüksége van Roger munkájára.

- Amikor tegnapelőtt Bardinivel elmentünk, a többiek meddig maradtak még?

- Várjunk csak! Ennek mi köze van a maga megbízatásához?

Alain kissé megzavarodott, de most Rosetta találta fel magát.

- Az örökségem bizonyos feltételekhez volt kötve. Galant úrnak mindenekelőtt segítenie kell tisztázni a bátyám halálának körülményeit... Feleljen, kérem!

- Hát jó! Hogy is volt? Nem sokkal később, talán fél órával maguk után, Mollet úr is elment...

- Mollet a vacsora során egyszer kiment ön után, és legalább öt percig távol volt... Megtudhatnám, miről beszélgettek?

- Mollet akkor azért jött ki, ha jól emlékszem, hogy megtárgyaljuk a desszertet.

- Rosszul emlékszik, Cassou... Akkor már a pezsgőn is túl voltunk. Korzikai pálinkát kortyolgattunk...

Cassou a fejéhez ütötte tenyerét.

- Persze, persze... Amikor a menüt megbeszéltük, maga még nem is volt itt! Összetévesztettem a két beszélgetésünket...

- Calvert-ről mit tud, uram? - szólt közbe váratlanul Alain.

- Nem sokat, monsieur Galant... Calvert ritkán jár ide, havonta legfeljebb kétszer-háromszor. Akkor is rohan. Az elszámolással az ügyvédje foglalkozik, neki tartozom jelenteni az ügyvitel valamennyi gondját.

- Azaz Rogernak.

- Igen, neki. A tiszta nyereséget negyedévenként utalom Calvert úr számlájára. Ha netán valami nagyobb összegre lenne szükségem az üzletmenethez, Mollet úrnak is joga van hívni Calvert bankszámlájáról.

Alain rágyújtott. Hosszan, elgondolkodva nézte a tenger felé tülekedő füstfelhőt.

- Mit gondol, kinek lehetett oka megölni Bardinit?

- Calvert-nek, féltékenységből! - vágta rá azonnal, gyanús gyorsasággal Cassou. Aztán, mint aki hirtelen észbekapott, hozzátette:

- Vagy a kisasszonynak...

- Megőrült? - sápadt el Rosetta.

- Bocsásson meg - emelte fel vaskos karjait a vendéglős -, én önt nem gyanúsítom, csak Galant úr kérdésére válaszoltam. Igen, nyilván önnek lehetett... mondjuk úgy, lehetett volna oka. Hiszen Bardini úr után jelentős vagyon száll önre, gondolom...

- Valószínűleg - mondta gyorsan Alain.

- Biztosan még semmit nem tudunk. Hiszen ezért is vagyunk itt. Tehát tételezzük fel, hogy valóban Bardini kisasszony ölte meg a fivérét...

Rosetta bosszúsan fölpattant.

- Hát ez már mégiscsak sok!

Alain fölnézett, megfogta a lány kezét, s gyöngéden visszahúzta az asztalhoz.

- Üljön le, Rosetta. Ha valóban segíteni akar, megengedi, hogy minden lehetséges változattal számoljunk.

A lány duzzogva, vonakodva ült csak vissza.

- Kedves, hogy mindjárt velem kezdi, mintha én volnék az első számú gyanúsított...

- Ugyan, hiszen ez csak játék...! Nos, ha maga volna a tettes, hiszen itt elégséges ok áll együtt a gyilkosság elkövetéséhez, akkor logikusan következik a második kérdés: maga ölte meg Calvert-t is? Miért?

- Álljon meg a menet! - tiltakozott a vendéglős. - Ezt nem mondtam!

Alain nem vett tudomást a kissé túl hangosra sikerült közbeszólásról.

- Ha viszont - folytatta -, mondjuk, Calvert ölte meg Bardinit féltékenységből, amire megint csak volna elégséges ok, akkor ki ölte meg Calvert-t?

- A kisasszony, bosszúból.

Rosetta Bardini nem bírta tovább. Szeme szikrázott. Fölemelkedett a helyéről, áthajolt az asztalon, és hatalmas pofont adott Cassou-nak.

- Idiot! - sziszegte, és kirohant az utcára. Alain is a vendéglősre meredt.

- Bête - mondta ő is nem kevésbé dühösen, és a lány után futott.

A sarkon érte utol.

- Rosetta, álljon meg, az ég szerelmére!

A lány nem fordult hátra, még gyorsabban igyekezett a nizzai öböl felé. Alain nekirugaszkodott, elkapta a karját.

- Rosetta...

A lány megfordult, magából kikelve próbálta magát kiszakítani Alain markáiból.

- Eresszen el... Eresszen! Maga is azt hiszi, hogy én voltam! Maga is engem gyanúsít!

- Ugyan, honnan veszi ezt? - dühöngött Alain, de magában szégyenkezve arra gondolt, hogy talán Rosetta lehetett Calvert gyilkosa. És ha igen, gondolta, csak egy célom lehet: elterelni róla a gyülekező gyanút.

De mindez éppen csak átfutott az agyán, mert ahogy belenézett a visszaforduló Rosetta Bardini őzbarna szemébe, már el is hessegette magától e gondolatokat.

- Nem, Rosetta, szó sincs ilyesmiről... Jöjjön, hazaviszem!

A lány már nem tiltakozott. Ernyedten ült be Alain mellé. Elindultak. Némán, gondolataik köpenyébe burkolózva. Már a Sztálingrád körútnál jártak, amikor Alain megszólalt:

- Én hiszek magának, Rosetta. Éreznie kell, hogy mindent a maga érdekében szeretnék... - Oldalt pillantott. A lány kisírt szemmel, sápadtan ült mellette. - De azt is érzem, hogy eltitkol valamit. Amikor bement Calvert irodájába, ott valamit látott vagy hallott, és fél elmondani.

Piros lámpát kaptak. A fiú oldalra nézett.

- Így volt?

- Így - sóhajtott Rosetta.

- Könnyítsen magán!

A lány örült, hogy zöldre váltott a lámpa, s így Alain nem tud ránézni.

- Hát jó, elmondom... Tehát emlékszik, kimentem, hogy rendbe hozzam magam. Pontosan úgy, ahogy kifelé jövet meséltem. Megláttam Calvert-t. Már halott volt. Esküdni mertem volna, sőt, most is azt gondolom, ő ölte meg a bátyámat... A háta mögött nyitva volt az iratszekrény. Komolyan mondom, nem is tudom, miért, odamentem... Illetve... így nem egészen pontos... Tudom, hogy miért. Hirtelen az villant át rajtam, hogy talán itt a kés, amivel megölte Guidót... És elkezdtem kotorászni az iratok között. Ez persze magának hihetetlen, ugye? Mert miért is rakná a gyilkos szerszámot pont az iratszekrénybe? De én a fejembe vettem, hogy megtalálom... Hogy bebizonyítom, ő a gyilkos... És akkor, egyetlen pillanatra mintha megláttam volna valakit a nyitott ajtón át, amint kisiet a mosdóból, el a kijárat felé. És olyan ismerős volt... Utána siettem, egészen a mozgólépcsőig, de már nem volt sehol. Nyilván tévedtem, hiszen nem tűnhetett el ilyen rövid idő alatt.

A harmadik változat - gondolta Alain, s magának is csak félve vallotta be, hogy nem hisz a lánynak. Lehet, hogy mindez igaz, de valamit még mindig nem mond el. Fékezett a szálloda előtt.

- Megérkeztünk. Nem biztos, hogy tévedett. Kit látott?

- Annemarie-t...

Alain füttyentett.

- Nagy könnyelműség volt, hogy nem mondta el hamarabb. Könnyen önmagára terelhette volna a gyanút.

- Így is engem fog Devigny gyanúsítani. Tudja, hogy bent jártam az irodában. Az az átkozott hajsza!...

- Hamarosan végleg kiderül minden - mondta Alain. - De azért hadd mondjak valamit. Azt a kést, amit maga az iratszekrényben keresett, a rendőrség már régen megtalálta. Mégpedig Mollet kocsijában. Adieu, Rosetta! Pihenje ki magát!

13. Az ajtó megnyikordul

Késő délután volt már, Rosetta eltűnt a forgóajtó mögött. Alain letről, a kocsiból fölfelé lesve megvárta, míg a lány ablakában felgyullad a villany. Akkor indított, és elindult az irodához.

A hatalmas ügyvédi iroda a Rue Masséna egyik kiugró sarokházának első emeletét foglalta el. A sarokszobából hatalmas erkély nyúlt ki a rettenetes forgalom fölé, nem is igen használták már a fölszálló benzingőz és a rengeteg korom miatt. Valaha, az épület ifjú korában, a század elején még sokszor ácsoroghatott az akkori bérlő odakint, szemlélve a lovaskocsik sorát s a gyalogosok nyüzsgését odalent; akkoriban legfeljebb néha-néha tűnhetett még csak fel egy-egy húsz-harminc kilométeres elképesztő sebességgel pöfögő automobil.

Az ügyvédi irodában már csak a takarítónő tartózkodott. Udvariasan köszönt, de nem is nézett fel a fiúra.

Alain Galant a szobájába ment, leült az íróasztalához, s Rosettára gondolva várta, hogy a folyosón munkálkodó idős asszony befejezze a takarítást. Vagy negyedóra múlva hallotta is az ajtó kattanását, akkor fölkel a helyéről, kilesett a folyosóra, hogy meggyőződjék, valóban senki sem tartózkodik-e ott.

Amikor meggyőződött arról, hogy a terep biztosan üres, Roger Mollet irodájába sietett.

Mollet falba épített széfjén számjeles kombináció védte a forgózárat. Alain Galant sokszor látta, amint Mollet elforgatja a gombot, s véletlenül azt is sikerült megfigyelnie, hogy a külső körön az 1. szám áll meg függőlegesen, a jelzéssel egy vonalban. A háromjegyű kód másik két számát azonban csak gyanította. A második - próbált visszaemlékezni Mollet kéztartására - lehet hármas, négyes vagy akár ötös is... A hatos vagy annál nagyobb szám szinte biztosan kizárható... A harmadik is ilyesmi... A variációk száma még így is rengeteg. Alain megpróbált visszaemlékezni középiskolai matematikai tanulmányaira, igen, akkor tanultak variációs és permutációs számítást... Persze nem ugrott be semmi, csak annyi, hogy legalább százféle variánst kéne még ezzel a szűkítéssel is kipróbálnia, módszeresen... Erre pedig nincs elegendő ideje, ámbar annak is kevés a valószínűsége, hogy reggelig betoppanjon ide valaki.

Mindenesetre a külső gyűrűt egyesre állította. A másodikat a hármasra, a belsőt pedig az ötösre. Megemelte a fogantyút. Semmi sem történt... Ezután az 1-5-4 megoldással próbálkozott, eredménytelenül.

Hirtelen összerезzent. Mintha neszeket hallott volna a folyosó felől. Várt egy darabig, de minden elcsöndesedett. Talán csak az egyik ajtót, amit a takarítónő nyitva felejtett, mozgatta meg a szél. Alain újra a széf elé állt, most az 1-4-4 kombinációval próbálkozott. Megint eredménytelenül.

Most a második kört a négyesre, a belsőt pedig a hármasra állította. Megtörölte verejtékező homlokát, majd újra a zárhoz nyúlt.

Könnyedén fordult. Eltalálta a számsort!

Nem is volt olyan bonyolult - ujjongott magában Alain -, tulajdonképpen szerencse, hogy csak ilyen primitív, egyszerű kombináció védi Roger titkait.

Kinyitotta az ajtót, s a dossziék közt kezdett válogatni. A Bardini feliratú iratköteget hamar megtalálta. Izgatottan bontotta ki. Mindenféle számsorok, elszámolások lapultak a felső lapokon - nyilván Giuseppe Bardini pénzügyeinek dokumentumai.

Ezeket gyorsan, felületesen végiglapozta. Mást keresett, s hamarosan talált is. Az elszámolások, feljegyzések alatt egy levél keltette fel a figyelmét. Golyóstollal írták valamelyik Bardini fiúnak.

„Kedves Bardini úr!

Higgye meg nekem, hogy amivel vádolt, nem igaz. Nem tudom ugyan bebizonyítani, de számomra az Ön édesanyja nem pusztán kalandot jelentett, hanem igenis, életem egyik nagy - ha nem a legnagyobb - szerelmét. De sajnos, akkor már régen nős voltam, a fiam felnőtt ember. A válás - Ön is tudja - Olaszországban lehetetlen volt. Ezért is menekültem Dél-Amerikába, hogy ott - megszabadulva attól a nyomasztó tehertől, amelyet a házasságom és Brunella iránt érzett őszinte szerelmem jelentett - új életet kezdjek. Aztán múltak az évek, s hajdani genovai életem, világom egyre inkább a múlt ködébe veszett, ahogy ez végül természetes is. Amit Öntől megtudtam, meglepett, megrázott, megviselt... Hamarosan Európába repülök, hogy személyesen is találkozjak majd vele, s megpróbáljam helyrehozni a dolgot. Amennyire lehet. Addig is barátsággal üdvözlöli

Enzo”

Alain tűnődve nézte az írást. Nem volt ritmusa, a szóközök néha hatalmasak, máskor meg alig észrevehetőek voltak. Egy rövid, alig pár hónapos egyetemi kurzus keretében igazságügyi íráselemzéssel is foglalkoztak harmadévesen. A zűltség, érzékenység jegyeit vélte felfedezni a levél soraiból. A betűk jobbra dőlése - jutott eszébe - sokszor arra utal, hogy írója cselekedeteinek elsősorban érzelmi mozgatórugói vannak.

Idáig jutott, amikor az ajtó megnyikordult. Alain fölnézett. Már nem volt ideje visszatenni az iratokhoz. Az előtérben egy testes, kopasz férfi alakja tűnt fel.

Eugène Galant volt, az apja.

- Mi az, Alain? Tán csak nem vállaltál betörési megbízatást? És éppen a társunk ellen...?

Az ifjabbik Galant megszégyenülve próbálta magyarázni a helyzetet...

- Amíg távol voltál, szörnyű dolgok történtek. Megölték Bardinét, aztán meg...

- Calvert-t. Tudom. De csak nem Roger Mollet-t gyanúsítod?

- Nem... de abban biztos vagyok, hogy Bardini valamilyen titkáról tud. Te honnan vagy ilyen jólétesült?

A hatalmas ember nevetett.

- Visszakérdezek. Mit gondolsz, miért jöttem hamarabb haza Marseille-ből?

- Nem tudom.

- Egy régi-régi jó barátom táviratozott, hogy szüksége van a segítségemre. Mégpedig azonnal. Elém is jött az állomásra. Furcsamód őt is Mollet érdekelte.

- Devigny-ről beszélsz?

- Természetesen.

- Ő biztatott, hogy kutassak Roger aktái között... Nézd, papa, ez mi lehet? - Alain megkönnyebbült, hogy apja nem csinált nagyobb ügyet a betörésből. Felmutatta az öregnek a levelet. Eugène Galant kíváncsian olvasta végig.

- Gyorsan vidd át hozzám, és csinálj másolatot belőle! De igyekezz, mielőtt mindketten lebuknánk...

Alain átrohant, s a levelet befektette a másológépbe. Bekapcsolta a masinát, két példányt készített a dokumentumból, majd az eredetivel visszament Mollet szobájába.

Gondosan visszahelyezték mindent a széfbe, és elfordították a zárat.

- Emlékszel, hogy álltak a számok, mielőtt betörtél? - kérdezte az apja.

- Hogyne. Négyszáznyolcvanegyvet mutatott függőlegesen... Azért nem vagyok egészen zöld-fülű...

Eugène Galant elégedett büszkeséggel nézett a fiára. Alain visszaállította a számsort, zsebkendőt vett elő, s gondosan végigtörölte a zárat és környékét.

- Így - mondta az apa, s Alainnel a nyomában visszament saját irodájába.

- Nem haragszol? - kérdezte Alain.

Az idősebbik Galant leült asztalához, szivart vett elő, és rágyújtott. Tűnődve pöfékelte a füstöt, mely hosszú csíkban a fiú felé szállt.

- Cél szentesíti az eszközt - mondta végül. - És most talán engedj meg egy telefont!

Fölemelte a kagylót, lenyomkodta a gombokat.

- Halló... vén iszákos, te vagy? Alain talált valamit... Nem, inkább személyesen... Minél hamarabb! Rendben... Rögtön indulsz? Très bien... - Letette a telefont, a fiára nézett. - Téged pedig arra kérlek, hagyj most magunkra minket! Menj haza, és pihend ki magad! Olyan karikás a szemed, mint egy olimpiai lobogó...

14. A függönyök összehúzva

Még tíz perc sem telhetett el, s Devigny felügyelő már ott ült hajdani barátja íróasztala előtt.

- Hát igen... Szóval így élnek a gazdagok - szuszogta. - El tudom képzelni, micsoda értékek hivalkodnak a lakásodon...

Eugéne Galant nevetett.

- Hát igen... Nyilván te szerzetesi körülmények közt élsz egy faodúban... Talán irigyelsz?

- Irgyeljen a levelibéka! Az egész életedet végig kell hazudoznod a jómod fejében.

Galant nem sértődött meg.

- Piszkos alakokat védek, mi?

- Pontosan - mondta a felügyelő. - Ez a szakmád, vén csirkefogó!

- Hát van benne igazság - fújta ki az ügyvéd a füstöt. - Mint ahogy abban is, hogy néha meg tisztességes embereket védek meg a ti ostobaságaitoktól... Hm?

- Egyenlítettél - mondta Devigny.

- Akkor rendben. Iszol valamit?

- Szép tőled, hogy végre megkérdezed. Azt hittem, hiába vagy felkapott fiskális, fogalmad sincs az illemről. Borod van?

- Nincs. Konyak, whisky?

- Nem kell lacafacázni, tedd csak elém!

- Te semmit sem változtál - harsogta Galant kamaszos örömmel. - Istenemre mondom, örülök neked!

Nehézkesen fölkel, a hűtőgéphez cammogott.

- Vat 69 megfelel?

- Szódával!

Galant csak a felügyelőnek töltött. Magának feltépett egy dobozos Fantát, s évődve ezt nyújtotta előbb barátja felé.

- Szolgálatban vagy, nem igaz? - A felügyelő nagyot nevetett.

- Ez jó, nagyon jó! Még hogy szolgálatban... Percig se bírnám a szolgálatot e nélkül... - Összeborzongott. - Brrr... Egyszerűen nem forogna az agyam.

- Mindent tudok rólad - mondta Galant, és átnyújtotta a whiskyt. - Devigny nagyot húzott belőle.

- Olyan ez, mint a motornak az olaj. Nélküle minden csikorog.

Eugéne Galant elővette a fénymásolatot.

- Ezt olvasd el!

A felügyelő kíváncsian elvette a levelet, végignézte.

- Húha! - csattant fel. - Ez érdekes...! Hogy én erre nem gondoltam! Hát persze...

- Mire nem gondoltál? - kérdezte az ügyvéd.

- Várj csak... Azt hiszem, még alacsony a fejemben az olajsztint.

Galant újra töltött a whiskyből.

- Így már más - sóhajtott Devigny. - Hogy került ez tehozzád?

- Bevalljam? - évődött a régi barát. - Nem csinálsz ügyet belőle?

- Nyögd már ki!

- Nos, hát tetten értem Alaint... Kinyitotta Mollet széfjét.

- Az én biztatásomra. Nagyszerű fiad van, öregem... Biztosan a tied? Bár én nem betörésre ösztökéltem, csak egy kis körültekintésre. Hát ez jó! Igaz, valami dokumentumban reménykedtem, de bevallom, erre nem számítottam. Ez igen!

- Miért, hát mit jelenthet ez a levél?

- Hadd ne mondjam még el... Egy fontos, nyom, amin el lehet indulni... Egyelőre elégedj meg ennyivel...

Fölberregett a telefon.

- Igen! - vette föl az ügyvéd a kagylót. Aztán átnyújtotta Devignynek. - Téged kérnek...

- Halló...

- Felügyelő úr, maga az?

- Nem, én a cannes-i filmfesztivál bejárata vagyok.

- Moulin vagyok - harsogta az őrmester, s mert Devigny csak mordult egyet, megismételte. - Moulin vagyok! Moulin!

- Ne a nevét gyakorolja - böffentett a felügyelő -, hanem mondja már meg, mit akar!

- Gyilkossági kísérlet Bardini kisasszony ellen... A szállodában... Megtámadták...

- Várható volt - Devigny izgatott lett. - Él?

- Szerencsére csak rosszul lett az ijedtségtől... Ott van nála a szálló orvosa.

- És maga nincs?

- Én leszaladtam telefonálni...

- Miért nem a szobából?

- Mások is vannak...

- Megyek azonnal - mondta a felügyelő. - Vigyázzon a nyomokra!

A vonal végén kattant valami.

- Az érzékeny lelkét! - morogta Devigny. - Ez megint megsértődött. Eljössz velem?

Devigny kocsiját Bourget vezette. A két testes úr alig fért el a hátsó ülésen.

- West-End! - szuszogta el az utasítást a felügyelő. - Moulin telefonált. Meg akarták ölni Rosetta Bardinit.

- Nem valami vendetta ez, főnök? Az egész Bardini családot ki akarják irtani? - S mert Devigny nem válaszolt, Bourget fejcsóválva mondta, csak úgy magának: - Ezek az olaszok! Mindig van valami ricsaj körülöttük.

A szálloda előtt állt meg a rohamkocsi. Moulin a járda előtt várta főnökét.

- Mi az, Moulin? Hol van a kisasszony?
- A szobájában, uram.
- Kihallgatható?
- Kicsit megviselte a dolog, de azt hiszem, el tudja mondani, mi történt.
- Ki van vele?
- A szállodaorvos. Adott neki egy nyugtató injekciót. És beengedtem még Mollet urat, az ügyvédjüket.
- A fene az engedékeny fejét! - Devigny bosszúsan nézett az emeletre.
- Van valami utasítása a számomra, uram? - kérdezte az őrmester.
- Igen. Hogy fogja be a száját, és hagyjon gondolkodni... Feljössz? - fordult aztán Galant-hoz.
- Ha megengeded!

A harmadik emeleti lakosztály ajtaján éppen kifelé jött az italosfiú egy üres tálcával.

- Mit vitt? - kérdezte Devigny.
- Üdítőt, uram!
- Brr - borzongott meg a felügyelő, és belépett. Galant a nyomában.

Balra, a belső helyiségben meglátta az ügyvédet, majd a karosszékben Rosettát. Az orvos az ablak felől állt a szék mellett, a lány csuklóját fogta.

- Jó napot, kisasszony - próbált meg gyöngéd és udvarias lenni a felügyelő. - Azt hiszem, ismeri Galant urat, Alain Galant édesapját?

A lány fásultan hunyorított.

- Ça va...? - nyújtotta a kezét Eugène Galant.
- Köszönöm... Most már talán minden rendben.
- Mollet urat maga hívatta ide? - kérdezte a felügyelő.

A lány helyett az ügyvéd válaszolt.

- Nem, felügyelő úr. Pusztán szerencsés véletlen, hogy éppen itt vagyok. Ugyanis a földszinti drinkben kávéztam egy ügyfelemre várva, amikor a támadás történt.

- S maga hogyan értesült a földszinten arról, hogy mi folyik a harmadik emeleten?

- Egyszerű - mosolygott gúnyosan Roger Mollet, és sötét szemüvege mögött fény villant. - A portán megszólalt a telefon. A portás fölvette, hallgatott, majd azt kérdezte: „Megtámadták?... Bardini kisasszonyt?”. Ellenőrizze, ha nem hiszi... Aztán hívta a kapitányságot, hogy egészen pontos legyen, Moulin őrmestert. Én meg persze már nem vártam ki a csevegésüket, bevágódtam a liftbe, hogy segítséget nyújtsak ügyfelemnek. Ez érthető, nem?

- Igazán derék ember - mondta ugyancsak gúnyosan Devigny, majd Rosettához fordult.
- Arra kérem, meséljen el mindent elejétől végig, kisasszony!
- Jó - sóhajtott a lány. - Azonnal... - Megtörölte a szemét, fölemelte az asztalról a poharat. Mohón itta a vizet. Devigny némi undorral nézte a műveletet.

- Amikor délután Alain Galant letett a ház előtt, feljöttem, és ledőltem egy kicsit. Borzasztó gyorsan elaludtam, szinte belezuhanam az álomba. Vagy egy-másfél órát aludhattam át.

Álmodtam is, a gyilkosságokkal összefüggő, zavaros dolgokat... Közben egyszer-kétszer felriadtam, s félig éberem az járt a fejemben, hogy Guido valami titkot vitt magával. Olyat, ami sok mindent megmagyarázna... Ez a gondolat egy idő után annyira nem hagyott már nyugodni, hogy kiment az álom a szememből. Elhatároztam, hogy végigböngészem szegény fivérem holmiját, hátha valami jelre bukkanok...

- Hát én esküszöm, nyugdíjba megyek - morogta a felügyelő. - Ebben az ügyben mindenki át akarja venni a munkámat!

Az asztalra nézett, ahol egy tálca cukrászsütemény tündökölt. Közelebb somfordált, s mikor azt gondolta, senki sem figyeli, gyorsan bekapott egy szemet.

Aztán egy másikat is.

- Vegyen csak, felügyelő úr! - Rosetta halványan elmosolyodott. - Remélem, nem mérgezett!

- Folytassa! - mondta Devigny kissé zavartan.

- Jó... Fölkeltem... A fivérem lakosztályának a kulcsa itt van nálam. Körülnéztem a folyosón, hogy nem lát-e valaki, s amikor megnyugodtam, hogy sehol egy lélek, semmi mozgás, átsiettem a 312-esbe. Ott még minden úgy volt, ahogy az utolsó éjszakán. A függönyök összehúzva, az elsötétítő is persze... Sötét volt tehát, de én nem is mertem volna villanyt gyújtani. Semmi szükségem rá, hogy valaki észre vegye és megfigyelje, hogy ott turkálók a szobában. Ezért csak annyira húztam ketté az elsötétítőt, hogy némi kis fény essen az asztalra. A szekrényből kivettem minden papírt, iratot, és az asztalhoz vittem. Nekiláttam, hogy átböngésszem őket...

- Az ajtót sem zárta be maga után? - kérdezett közbe Galant.

- Nem... Nem hittem volna, hogy bárki is rám nyit... Szóval elkezdtem böngészni az iratanyagot.

- Mik voltak? - kérdezte Mollet.

- Főleg leveleket találtam, rajongóktól, akik autogramot, dedikált fényképet vagy éppen anyagi segítséget kértek. Nem tudom, meddig olvassgathattam így, az asztalra vetődő csöppnyi fényre hajolva, amikor egyszer csak azt éreztem, hogy valaki megáll a hátam mögött. Már nem volt időm megfordulni, mert a támadóm átdobott valamit a nyakamon, és fojtogatni kezdett. Szörnyű volt, nem tudtam védekezni, segítségért kiáltani sem...

- Rettenetes - suttogta Roger Mollet csak másodperceken múlt, hogy...

Devigny leintette.

- Igen - folytatta Rosetta Bardini -, valóban csak másodperceken múlt, hogy... Meg azon a véletlen, hogy amikor nagy erőfeszítéssel próbáltam kiszabadulni a hurokból, és felhúztam egy kicsit a testem, a kerek fotel, amiben ültem, oldalra gurult, és nekiütődött ennek az állólámpának. Úgy látszik, támadóm megijedhetett a váratlan zajtól, mert elengedett, és az ajtó felé rohant. Én felpattantam, utánasiettem, hogy megnézhessem az arcát, de ekkor megbotlottam az egyik ülökében, és keresztül zuhantam rajta...

- És...? - kérdezte izgatott kíváncsisággal az eddig békésen hallgató orvos.

- Az a személy... aki ott volt, föltépte az ajtót, és kirohant. Mire föltápaszkodtam, és kinéztem a folyosóra, már sehol sem volt. A nyomát sem lehetett látni.

- Hm - mondta Devigny -, amikor a támadója kirohant, maga szerint sötét volt a folyosón?

- Egészen biztosan. Csak a vészlámpa égett a fordulóban...

Devigny a jegyzetfüzetébe firkált valamit.

- Szokatlan dolog ez egy luxusszállóban... Majd a portással szót váltunk erről. Mondja, Rosetta kisasszony, mi a véleménye, mivel akarták megfojtani?

A lány elgondolkodott.

- Talán valami összecsavart kendő...? Vagy selyemzsinór, amivel Calvert-t is? Nem tudom, de úgy gondolom, semmi esetre sem lehetett például kötél, mert nem volt olyan durva a tapintása...

- Tapintása? - csodálkozott a felügyelő.

- Igen, mert amikor a nyakamon volt, ösztönösen odakaptam a kezemmel. És valami simát éreztem az ujjaimmal...

Devigny elgondolkodva tömte magába az édességet.

- A mozgásból, a test vagy léptek súlyából sem tudna legalább arra következtetni, hogy férfi vagy nő lehetett-e a támadója?

Rosetta arcához kapta két kezét.

- Nem - rázta meg végül szép vörös haját.

- Fogalmam sincs...

- Feltétlenül most kell zaklatni a kisasszonyt? - kérdezte ekkor ingerülten Mollet.

Devigny nem titkolt megvetéssel nézett farkasszemet az elegáns férfi sötét szemüvegével.

- Igaza van, ügyvéd úr, nem olyan fontos... Úgyhogy, akár magára is hagyhatjuk most a kisasszonyt. Pontosabban, megkérjük még a doktor urat, maradjon vele egy ideig. Mi pedig leülünk valahol beszélgetni. Rendben?

- Kihallgatás? - kérdezte élesen Mollet.

- Ez a dolgom, nem? - vágott vissza leplezetlen undorral a felügyelő, s kedve lett volna rálépni az ügyvéd fényesre glancolt cipőjére.

Mollet levette a szemüvegét, gondosan megtisztította.

- Ahogy gondolja, felügyelő úr - mondta visszafojtott dühvel. - Felőlem mehetünk...

Devigny előresietett, de az ajtóban megállt, hogy egy kicsit idegesítse az ügyvédet. Megfordulva még meg is taszította egy kicsit.

- Pihenje ki magát, kisasszony! Majd még beszélgetünk...

Az öreg Galant is velük ment. Ő nyomta meg a jelzőgombot. A lift pillanatokon belül ott volt.

- Úgy gondolom - mondta a felügyelő a felvonóban -, a legjobb, ha leülünk a hallban, és megiszunk egy... - s mert látta, hogy Mollet gúnyosan elhúzza a száját, kijavította magát.

- Maga ihat egy kávé! Te pedig, öreg csont - fordult Galant-hoz -, várj meg, mert néhány dologban téled is várok felvilágosítást!

- Majd kint sétálok addig a ház előtt - mondta Galant, és előrement a kijáráthoz.

A földszinti asztaloknál alig ült valaki. A felügyelő bosszúsan nézte a pompát. Drágának találta a helyet, semmit se rendelt most. Mollet kávéért magának.

- Mutassa meg, hol ült, amikor értesült az esetről!

- Pontosan ugyanitt, felügyelő úr.

- Elárulná, kire várt?

- Mondtam már. Egy ügyfelemre. Annemarie Calvert-re...

- Ó - mondta harsányan a felügyelő. - S az a szegény özvegyasszony még azóta sem bukkant fel itt? Nyilván közbejöhettek neki valami váratlan...

- Nem - sziszegte bosszúsan Roger Mollet. - Én hívtam fel Bardini kisasszony szobájából, hogy el kell halasztanunk a találkozást...

- Vagy úgy! Így persze már egészen más a helyzet. Hát akkor nem is tartom fel tovább, Mollet úr! És nagyon köszönöm a segítségét!

- Kötelességem - felelte az ügyvéd, s bosszúsan nézett a fülét piszkálva kivonuló nyomozó után.

Kint Galant csatlakozott Devignyhez. Együtt döcögtek tovább. Mindkettőjük nadrágján hátul hatalmas pecsétfolt virított.

Mit nem adott volna érte Mollet, ha hallja, miről beszélnek olyan elmélyülten!

15. Mint aki menekül

Alain a fürdőszobában a borotválkozó tükör előtt állt, frissen bekölnizett arcát nézegette. Arcvizet kent magára, s felfrissülten kezdett öltözködni.

A tegnapi mérkőzés, amelyet Grenoble-ban játszottak a nizzai jogászok, valószínűtlenül jól sikerült. Először is 4 : 1-re győztek, s Alain két gólt fejt a legjobb amatőr kapusnak tartott Nadaud kapujába. A mérkőzés és a kirándulás jóleső fáradtsággal töltötte el, most legalább nem foglalkozott a Bardini-üggyel. Rosettát sem látta másfél napja, s nem is tudott róla semmit. Szüksége volt erre a kikapcsolódásra, egy kicsit most belefáradt az eseményekbe, meg a lány iránti csodálatába is. Furcsa volt, hogy ennyi ideig kibírta nélküle.

Most viszont, hogy ismét frissnek, rugalmasnak érezte magát, újra veszettül szeretne volna látni Rosettát.

Leült a hatalmas fotelba, és a szállodát tárcsázta. Azonnal kapcsolták Rosettát.

- Halló - mondta a lány fátyolosan -, Alain, maga az?

- Igen, Rosetta... Mi van magával?

- Vártam, hogy jelentkezik.

- Vidéken voltam focizni.

- Engem meg majdnem megöltek tegnapelőtt este. Nem hallott róla?

- Nem. - Alainnek hevesen kalimpált a szíve. - Mi történt?

- Monsieur Galant nem mesélte? Ő itt volt...

- Nem találkoztam vele. Valószínűleg visszarepült Marseille-ba. Csak egy levelet hagyott itt. Még fel se bontottam... Elmondaná, mi történt?

- Ide tudna jönni?

- Vegye úgy, hogy már ott is vagyok!

Alain villámsebességgel fejezte be az öltözködést. Még a megszokott tíz hossz leúszásáról is megfeledkezett, pedig máskor öltözés és reggelizés előtt mindig leszaladt a ház előtt kékelő medencéhez.

Most viszont inkább a kocsihoz sietett, a biztonsági övet csak menet közben dobta magára. A szálloda előtt csak nehezen kapott parkolóhelyet. Sietett az épületbe. Két frankot nyomott a liftes fiú markába, amikor az az emeletre repítette.

Ahogy kilépett a felvonóból, mintha Annemarie Calvert-t látta volna a lépcsőnél elsuhanni. Értetlenül nézett a lépcsőház felé. Aztán vállat vont, bekopogott Rosettához.

A lány kék köntösben fogadta. Amikor meglátta Alaint, elé sietett, átölelte. A fiú kicsit megremegett, aztán átfogta Rosetta derekát, és szájon csókolta. Puha, húsos, érzéki szája volt Rosetta Bardininek, úgy tapadt Alain ajkához, mintha sohasem akarná elengedni.

Alainnek fejébe tódult a vér, megremegett.

A következő pillanatban már az ágyon voltak, a lány köntöse halott madárként repült a szőnyegre.

Heves, viharos összefonódás volt ez. Mint mikor régen várt álom teljeseedik be hirtelen.

- Segíts rajtam! - mondta később Rosetta, és fejét Alain vállára hajtotta.

A fiú rágyújtott, s hanyatt fekvé nézte a kékes füst útját.

- Annemarie Calvert nálad járt?

- Nem - csodálkozott Rosetta. - Miért?

- Azt hiszem, láttam a folyosón, mielőtt bejöttem... Mint aki valahonnan menekül. Mi történt veled?

Rosetta sietve elmesélte a tegnapelőtti történeteket, onnan kezdve, amikor elbúcsúzott Alaintól. A fiú eloltotta a cigarettáját, a lány selymes, bronzos haját simogatta.

- Bárcsak itt lettem volna! Szeretlek!

- Bárcsak itt lettél volna - felelte Rosetta puhán. - Szeretlek.

- Próbálj visszagondolni minden részletre! Vajon férfi vagy nő volt a támadó? Valami jelről eszedbe kell jusson...

Rosetta megfordult, fejét tenyerébe fektette.

- Nem... nem tudom... Lehet, hogy nő volt. Mert férfiszorításból talán nem tudok menekülni. Vagy nem túl erős férfi is lehetett...

- Alacsony? Magas?

- Semmit sem láthattam belőle.

- A kezét sem?

- Azt sem. Sötét volt... Illetve... - A lány szeme a semmibe révedt. - Úristen...! Most már esküdni mernék, hogy nő volt!

Rosetta izgatottsága átragadt Alainre is.

- Biztos? Miből gondolod hirtelen?

- Viaskodtunk. És én egy pillanatra hozzáértem a kezéhez... Igen... És egy gyűrű volt rajta... De nem valami sima csiszolású, férfias gyűrű... Nem. Inkább valami bonyolultabb dolog, valami fonott, csinos ékszer. Hozzáértem, tudom...

- Jó a tapintásod - mondta Alain. Rosetta elmosolyodott. Ujjjaival végigsimogatta a fiú mellkasát.

- Jó a tapintásom? - kérdezte suttogva, s fölfénylett a szeme.

- Nagyon jó - súgta vissza Alain, és magához húzta a lány fejét. - Nagyon-nagyon jó...

16. Sejtelmes, messzi partra

A fényképész kíváncsian nyitott ajtót.

- Rosetta kisasszony? Örülök a szerencsének... - Most nézett csak a lány háta mögé. - Ó, kedves Alain, hát ez aztán az igazi meglepetés... Segíthetek valamiben?

Rosetta vidám hunyorítással nézett Alainre. Alainnek kirobbanó jókedve volt.

- Nosztalgiaázni szeretnénk, Breuer úr!

A kis termetű mester értetlenül nézett maga elé.

- Ezt hogy érti?

Alain szikrázó jókedve átragadt Rosettára is, s röpké időre elfeledtette a gyászt. Összenéztek, s derű született szemeikben. Még így, a közeli, brutális halálokkal terhelt is szép volt most számukra a világ.

- Emlékezni. Az ön segítségével! - S Alainnek kedve lett volna megcirógatni az öreg Breuer mákos-ezüst fejét. - Megyek! Árbocaid ringatva jobbra-balra indulj velem, hajó, sejtelmes, messzi partra! Unatkozom, kemény remények bújja rág, vágyom a keszkenők utolsó búcsúját!*

A fényképész szaporán pislogott. Rosetta elnevette magát, de aztán megszánta a zavart, kis embert.

- Ne haragudjon, monsieur Breuer! Úgy látszik, Alain megveszett. Nem azért jöttünk, hogy szavalóművészetével arasson sikert, hanem a maga segítségét szeretnénk kérni. Bemehetünk?

- Csak tessék - mondta némileg megkönnyebbülve a fényképész. - Jöjjenek beljebb!

Az irodába vezette vendégeit. Helyet kínált. Alain Galant ránézett a még mindig riadt Breuerre, megszánta, s azt mondta:

- Fényképeket szeretnénk nézni, Breuer úr. Mindazokról, akik jelen voltak a szomorúvá vált vacsorán Villafranche-ban... És azokról is, akiknek valami közük lehet a résztvevőkhöz...

Breuer még mindig nem sokat értett az egészből.

- Miért van erre szükség? - kérdezte enyhén bosszúsan. Eszébe jutott, hogy a minap a felügyelő zaklatta, most meg már Alain Galant is. - Magának mi köze van az ügghöz, Alain? Csak nem csapott föl rendőrnek?

- Nem, dehogy - nevetett Alain Galant. - Rosetta kisasszony megbízott jogi képviselővel. Egyelőre érje be ennyivel! Maga szinte mindenkit fotózott már a társaságból. Vagy tévednék?

- Nem, ez így igaz - tördelte a kezét esetlenül Breuer.

- Akkor hát segítsen Bardini kisasszonynak! Ez nagyon-nagyon fontos.

- De hát mégis, mit akarnak látni? Milyen jellegű képeket szedjek elő?

Bár tudnám?! - gondolta Alain. Bizonytalan volt ez az egész kísérlet, maga sem tudta pontosan, mit akar. De valahogy nem tudott nyugton maradni, az események fölkavarták, s úgy érezte, mindenhez köze van. Rosetta érdekében.

* Mallarmé: Tengeri szél c. verséből

A fényképész lassan elcsoszogott a hatalmas iratszekrényekig, egymás után szedte ki az asztalra a különböző rendezőket.

- Lássuk csak! A jelenlévőkre, ugyebár, nem lesz szükség?

- Csak ha más is szerepel még a képen - mondta Rosetta, s az asztal alatt titokban megszorította Alain kezét.

A fényképész megigazította az asztalra rakott felvételeket.

- Bardini úr - mondta, és fölemelt egy lapot. A lány és Alain összenéztek. Nevetséges volt, hogy kommentálja a fotót, mintha ők ketten idegenek volnának.

- Apropos - nyelt nagyot Breuer, mint aki csak most veszi észre, hogy ostobaságot beszélt. - Mikor lesz a temetés?

- Jövő kedden. Genovában - mondta fátyolosan Rosetta. Odalett a jókedve, felhő úszott a nap elé. - Mollet úr intézi a formáságokat...

Maguk elé néztek, hatalmas csönd ült a helyiségre.

Az egyik felvételen Mollet állt Bardinivel valami szökőkút előtt. Aztán újra Bardini, pezsgőspohárral, széles jókedvvel magyaráz valamit a körülötte állóknak. Csupa elegáns, estélyi ruhás asszony meg fehér szmokingos férfiak.

- Ez hol készült? - kérdezte Rosetta.

- Szabad? - Breuer átvette a felvételt, ránézett, majd visszaadta a lánynak. - Buenos Airesben... Nem, nem én csináltam. Guido úr adta ide tavaly a negatívot, hogy készítsek a tekercsről másolatokat.

- Hol van most az a tekercs? Visszaadta?

- Nem, megfeledeztem róla - mondta Breuer. - Mióta elkészült, nem is akadt a kezembe.

- Bardini nem kérte?

- De igen, egyetlenegyszer. A múlt héten, ott a villefranche-i vendéglőben... Mielőtt... mielőtt megölték.

Alain megütközve nézett Breuerre, majd a lányra. Pontosan akkor, az utolsó együttlétük estéjén? Furcsa véletlen. Vagy talán nem is az?

- Akkor ezt a tekercset most végignézzük!

- Kevés benne a használható negatív. Valami amatőr csinálhatta, a legtöbb kocka alul-exponált. - A fényképész sorra mutogatta a színes pozitívokat.

Alain az egyiket különösen sokáig nézegette. A társaság két sorban állt egy lépcsőfeljáró aljában. Hátul, a második sorban egy elegáns, ősz úr különösen ismerősnek tűnt.

- Meglepően hasonlít valakire, nem? - nézett Rosettára a fiú.

- Igen, hasonlít... - állapította meg Rosetta is. - A keskeny, egyenes orr, ezek a barna szemek... Fura...

Töprengve néztek egymásra. Tudták, közös ismerősükre emlékeztet az az úr. És nem tudtak rájönni, kire.

Breuer új és új felvételeket tett az asztalra.

- Szegény Calvert... Ez Párizsban van, valahol a Sorbonne környékén. Egyszer, négy vagy öt éve együtt utaztunk föl víkendre... Ez itt Annemarie Calvert, egy rue Dauphin-i gyümölcsáros előtt... Ez is ő... Annemarie...

Breuer fotóján az asszony játékosan a szeme elé emelte mindkét kezét.

- Mutassa csak! - nyúlt a képért izgatottan Rosetta. - Ez... ez a fonott gyűrű... Alain! Úristen, lehet, hogy...

Alain nem a képre nézett, hanem Rosettára.

- Alain! - szólt Rosetta, és megrázta a fiú karját. - Nézd ezt a gyűrűt! Határozottan tudom, hogy... Alain! Ezt éreztem a sötétben.

Alain most kezdett ocsúdni.

- Mit mondasz? Hogy Annemarie...? - Hirtelen felpattant, zsebre vágta a fényképeket, és magával húzta a lányt.

- Gyere! Gyere gyorsan! - hátranézett a fényképészre, aki a félhomályból szaporán pislogott utánuk. Ijedt tekintetét kapta el Alain. - Bocsásson meg, Breuer úr... És köszönjük a segítségét!

Kirohant, a lány csodálkozva követte. Beültek Alain kocsijába, a fiú indított.

- Hová megyünk?

Alain olyan hirtelen kanyarodott balra, hogy a lány nekiütődött az ajtónak.

- A rendőrségre.

A negyedórányi távolságot - legalábbis Rosettának úgy tetszett - pillanatok alatt megtették. Alain Galant még a kocsiajtót sem zárta kulcsra.

Felsiettek Devigny irodájához. Bourget nyitott ajtót az erélyes kopogtatásra.

- Devigny úrhoz jöttünk...

- Fontos? - Bourget tekintetében volt valami megvetés a türelmetlen civilek iránt.

- Nagyon fontos...

- Na, csak azért kérdem, mert a főnök éppen ebédel.

- És mikor jön vissza?

- Honnan kéne visszajönnie? - Bourget értetlenül nézett a csinos párra. - Itt ebédel, és nem szereti, ha közben zavarják.

- De mondom, hogy nagyon fontos! - pattogott türelmetlenül Alain.

Bourget ránézett. Nyilván meglátszott az ifjú ügyvéden, hogy jogos a türelmetlensége, s valóban valami fontos, halaszthatatlan közlendője van.

- Hát jó - mormogta. - Várjanak itt! Benyitott a hátsó helyiségbe, majd kisvártatva visszasietett.

- Menjenek be!

Devigny lenyűgöző látvány volt az íróasztal mögött, nyakában a fehér damasztsszalvétával, amelyről lassan lefelé gördültek a vérvörös ketchupcseppek. Alain nem is állta meg mosoly nélkül.

- Csak nem vérzik, felügyelő úr? - Rosetta megszorította a kezét, elismerve a mondat szellemességét.

Az íróasztal valami vörös anyaggal volt letakarva, rajta rengeteg műanyag tányér, egy kisvendéglőnyi ennivalóval. Az egyiken sültcsirke-maradék, mellette nizzai saláta, egy adag megkezdetlen, rózsaszín garnélarák, meg kenyér, kenyér, kenyér. A felügyelő bosszúsan nézett fel.

- Na - morogta -, a türelmetlen ifjúság... Mi olyan rettentő sürgős, fiatal barátom, hogy éhezniem kelljen miatta?

- Devigny úr... Nyomon vagyok!

- És az ebéd végéig elmúlna? - Devigny levette nyakából a szalvétát. Megtörölte a száját, lenyúlt maga mellé a földre, és fölemelt egy borosüveget. Nagyot húzott belőle, majd hármat cuppogott. - Hallgatom, Alain Galant...

A fiú elővette a fényképeket, az elsőt odanyújtotta a felügyelőnek.

- Nézze meg Annemarie gyűrűjét, felügyelő úr!

Devigny ivott még egy kicsit.

- Látom. Szép csecsebecse...

- Rosetta felismerte... Igaz?

- Igen - bólintott a lány. - Annemarie volt a támadóm a szállodában.

Várakozóan nézett a felügyelőre. Devigny udvariasan, zárt szájjal böffentett.

- Biztos benne?

- Halálosan biztos.

- Én elhiszem. Csakhogy van-e bizonyítéka is?

- Hát nem elég bizonyíték, hogy megismerem a gyűrűjéről?

- Melyik bíróság fogadná ezt el? Ha akarom, hiszem, ha nem akarom...

- Ugyan kérem - mondta bosszúsan a lány -, nem szoktam hazudni.

- Jó - emelte fel hurkás kezét a felügyelő. - Akkor inkább elhiszem magának, csak le ne harapja az orromat. De azt is mondja meg, mi oka lehetett Annemarie Calvert-nek, hogy eltegye magát láb alól?

Rosetta helyett a fiú válaszolt.

- Ezt még nem tudjuk pontosan. De nézze meg ezt az ősz urat! - Átnyújtotta a másik fényképet. - Kire emlékezteti?

- Mollet - mondta azonnal Devigny, és felmarkolt egy adag garnélarákot. - Honnan szerezték ezeket a fényképeket?

- Monsieur Breuer archívumából...

- Ugyan! Ezek szemmel láthatóan amatőr fotók!

- Igen, Guido Bardini készítette őket pár évvel ezelőtt Buenos Airesben...

- Sokat segítenének, ha itt hagynák nekem. Lehet róla szó?

- Természetesen - mondta Alain. - És akkor most mi legyen?

- Hogy mi? - Devigny felhúzta a szemöldökét. - Maguk elmennek, én meg befejezem végre az ebédemet, azután meg szundikálok egy fél órát.

Rosetta és Alain bizonytalanul álltak az íróasztal előtt.

- Menjenek csak, gyerekek, és azt kérem, most már igazán ne avatkozzanak bele a rendőrség dolgaiba, mert komoly baj lehet belőle. Bízzák rám az ügyet, engem azért fizetnek... És milyen rosszul!

Nem nézett fel többet. Ismét nyakába kötötte a damasztshalvétát, és falatozni kezdett.

17. Bocsásd meg a mi vétkeinket

Váratlan eső szakadt a városra, a tenger felől sodorták ide a szelek. Sűrűn, keményen hullott az esernyőkre, szinte ütött. A hegykoszorú elmosódott vonalaira mindenütt pára telepedett. Genova la superba, a büszke város most szégyenkezve bújt meg felhőruhájában.

A via Aurelián most alig volt forgalom. Devigny a fekete kocsis hátsó ülésén bóbiskolt. Bourget bekapcsolta az ablaktörlőt, és fél kézzel tartva a kormányt, hátrafordult főnökéhez.

- Igazi gyászidő, nemde, uram? - Devigny felügyelő felnyitotta a szemét.

- Ühüm - mondta, és elrévedezve nézett ki a vízfoltos ablakon. - Tudja mit, Bourget, ha vége a ceremóniának, bemegyünk a városba, és jól leesszük magunkat...

- Csak nem éhes máris, főnök?

- Na hallja! Reggel óta egy falatot sem ettem...

Ami valóban nagy teljesítmény volt, tekintve, hogy már tíz óra is elmúlt néhány perccel. Délnek fordultak, elhagyták a várost. Lassan földeregték előttük a híres Camposanto oszlopos arkádjai.

Változatlan erővel, hegyes, kemény cseppekben ömlött az eső, mégis hatalmas tömeg gyűlt össze a frissen ásott gödör körül.

Bourget vagy kétszáz méterrel odébb, az aszfaltozott temetői úton leállította a kocsit.

- Örülök, hogy elkéstünk - szuszogta a felügyelő, miközben oldalt fordult, nehézkesen kicsúszta két lábát az ajtón, és megkapaszkodott a karosszérában. - Ha még a ravatalozóban is meg kellett volna hallgatnom a szertartást, azt hiszem, belebetegedtem volna... Hé, Bourget, nyissa már ki azt a rohadt esernyőt!

Kár volt mondania, mert a szolgálatkész rendőr már ott állt a hátsó ajtó előtt a nyitott, fekete ernyővel. Devigny felhúzta magát, s topogva állt meg a sárban.

- Az isten rogyassza erre a szar lucsokra az eget! - kiabálta dühösen. A szertartást éppen elkezdni próbáló Lavarro atya, a San Matteo főtisztelendője bosszúsan csóválta meg a fejét. - Ennek meg mi baja van? - dörögte Devigny, mire Bourget, csöppet sem tisztelve előljáróját, egyszerűen rápisszegett.

Devigny odébb cammogott, de nem a gyülekezet felé. Intett Bourget-nak, hogy csak maradjon a helyén, képviselje őt is a szertartáson. Ő maga a közeli sírokat kezdte nézegetni.

Mindjárt a gyásznép háta mögött megtalálta Giovanni Bardini síremlékét. A sírkő égne törő oszlopa fölött nem kereszt volt, helyére egy versenyautót faragott az ismeretlen mester. Devigny eltűnődve szemlélgette a furcsa sírt. Most már mindkét Bardini itt van, gondolta, csak a náluk jóval fiatalabb Rosetta él. De a minap majdnem kinyírták őt is... Fölnézett, önkéntelenül is a lányt kereste tekintetével.

Az eső most egészen váratlanul elállt, s mert néhány esernyő becsukódott, a felügyelő meg is látta a gyászoló tömeg élén a könnyező Rosettát. Alain és Mollet támogatták két oldalról.

Devigny odébb cammogott, odapisszegett Bourget-nak is.

- Hé, Bourget! Jöjjön, segítsen nekem megkeresni Brunella Bardini sírját! Ott kell lennie a tizedik sor közepén, tegnap kiírtam az irodában...

Maga is elindult a sorok között. Már-már ízléstelenül kicsipkézett, agyondekorált síremlékek álltak errefelé szabályos sorokban. Devigny gépiesen olvasta a neveket, az évszámokat.

Bourget odasziszegett. A gyászoló gyülekezet hátsó soraiból néhányan szemrehányóan pillantottak a tapintatlan rendőrré. Devigny elvigyorodott, közelebb törtetett beosztottjához, s meglehetősen hangosan rámondott:

- Maga östulok! Jó, hogy nem füttyörészik a temetőben! Mit akar?

A felügyelő dörmögő hangja ugyancsak megzavarta a szertartást. Mindenki hátrafordult. Umberto Lazaro, a Scala világhírű baritonistája a pályatársak nevében éppen búcsúbeszédet mondott.

- Elnémult egy hatalmas hang... - mondta pátosszal, s hirtelen elnémult.

Devigny nyakig vörös lett, s Lazaro szemrehányó tekintetéről elfordította a fejét.

- Mi van? - kérdezte, most már valóban suttogva.

- Elnémult egy hatalmas hang - kezdte újból a távolban a bariton. - Lány, lírai tenorja száz-ezrek szívéhez találta meg az utat, fáradhatatlan szorgalma, akarata a legnagyobbak közé emelte. Caruso, Gigli méltó utódját egy átkos gyilkos kése némította el mindörökre...

Devigny felügyelő legyintett, és újra Bourget-hez fordult.

- Nos?

A rendőr az itt szinte kihívóan egyszerűnek tűnő sírkőre mutatott.

- Ezt keresi, uram?

- Aha... Az istenit, Bourget, igazán megérdemel egy pohár bort...

A síron ennyi állt: „Brunella Bardini, 1929-1968. Bocsásd meg a mi vétkeinket.”

- Fura szöveg - morogta Bourget.

- De igaz, édes fiam... Ez nem pusztán idézet a Miatyánkából. Ennek konkrét értelme van. Az egyetlen sír itt, amelyik nincs fölszentelve... Mehetünk!

- Hova?

- Hova? Ahol temető van, akad a közelében valami búfelejtő kocsmá is, ahol a friss özvegyek először rúgnak be a temetés után. Maga talán nem éhezett meg?

- Inkább innék valamit.

Devigny szinte kéjes elégedettséggel vigyorgott.

- Jól van, Bourget! Mindig mondtam, hogy maga a leghasználhatóbb a francia zsaruk között!

18. Olaj a salátára

Genova már fénylett, a tenger kékjében felhőtlen nap ringatózott, mint a kikötőben a hajók. A fekete felhők a semmibe foszlottak, éppoly váratlanul, ahogy megérkeztek az éjjel.

Devigny jóllakottan nyúlt el az ülésen, a visszafutó fákat nézegette. Bourget lopva oldalra pillantott, elmosolyodott.

- Főnök, maga már sejt valamit!

- Honnan veszi ezt?

- Ismerem magát. Látszik az arcán...

- Maga marha! Tudja, mi látszik az arcomon? Hogy túl vagyunk azon a ronda temetésen...

- Csak az egyiken, főnök!

- Nekem ez volt a fontosabb...

- Na látja, felügyelő úr!

- Jól van, Bourget, igaza van. Összeállt a kép. De még nincs vége a dolognak.

- Tudja, ki volt a gyilkos?

- Azt már napok óta tudom. Csak hogy ez kevés, mert nem olyan sima az ügy. A szálak messzire vezetnek...

- Egy régi halálesetig, ugye? Ami Jugoszláviában történt jó pár évvel ezelőtt.

- Mi lenne, Bourget, ha most abba hagyná a faggatást, és inkább az útra figyelne? Akkor talán megelőzhetné Eugéne barátom BMW-jét, és megpróbálhatnánk leállítani!

Bourget rálépett a pedálra, elhúzott az előttük suhanó metálezüst kocs mellett. Devigny kinyúlt az ablakon, álljt intett. A BMW lelassult, kihúzódott a leállósávra. A felügyelő kikászálódott a kocsiból, hátrament Galant-hoz. Bourget a tükörből figyelte a két testes férfiú beszélgetését, s nagyon bánta, hogy nem hall belőle semmit.

Aztán Devigny visszabaktatott a kocsihoz, és behajolt az ablakon.

- Hé, Bourget! Én elhagyom magát, ha nincs ellene kifogása... De ha van, akkor is Eugéne barátommal megyek tovább. Tudja, így legalább alkalmunk lesz felidézni közös ifjúkorunk bohóságait. Maga meg egyenesen menjen a kapitányságra, kerítse elő Moulint, és várjanak meg akkor is, ha csak éjfélre érnék oda... Lehet, hogy még ma szükségem lesz magukra.

- Très bien - morogta Bourget kissé bosszúsan, mert estére más programot tervezett. De nem próbált vitába szállni főnökével, tudta, hogy nem diákcsínyeket idézgetni ül át Galant úr mellé, hanem nyilván a gyilkossági ügygel kapcsolatban van valami együttes tisztáznivalójuk. Elbúcsúzott Devignytől, és elindult Nizza felé.

A felügyelő nehézkesen, szuszogva foglalt helyet Galant mellett, az anyósülésen.

Eugéne Galant indított. Furcsa stílusban vezetett, egészen hátratulva a vezetőülés, különben hatalmas teste nem fért volna be a kocsiba. Két karját nem előre nyújtotta, hanem oldalról fogta a kormányt, mintha át akarná ölelni.

- Na, figyelj rám, öreg cimbora! - Devigny oldalra nézett, de neki sem volt helye balra fordulni. - Ha megteszed, amit kérek, talán még ma éjjel közelebb jutunk a végső megoldáshoz...

- Kérsz, vagy elmondod azt is, eddig mire jutottál?
- Hadd maradjon egyelőre az én titkom... Olyan ez, mint a nizzai saláta. Feldarabolva a zöldségek, megfőtt a tojás, kéznél van az olaj is, hogy nyakon öntsem az egészet. De még azután is hagyni kell, hogy egységes ízzé álljon össze az egész... Világos?
- Nem egészen - vallotta be az ügyvéd.
- Nem baj... Majd az lesz, ha beérik. De előbb figyelmeztetlek, mert kötelességem, hogy a fiad veszélybe kerülhet, s te leszel az oka.
- Hogyhogy veszélybe kerül? - Galant lassított.
- Nyugodj meg, én mindent alaposan előkészíték, nehogy baj legyen a dologból.
- Talán térj a lényegre!
- Jó! - sóhajtott Devigny. Megpróbált előrehajolni, amennyire csak a hasa engedte, és jobb mutatóujját fölemelve magyarázni kezdett.

19. Az a lány nem tiszta

Eugène Galant az íróasztala mögött elgondolkodva forgatta ceruzáját. Mollet föl-alá járkált, türelmetlenül.

- Kellemetlen, nagyon kellemetlen ez az egész - pattogott. - Nemcsak az áldozatok, hanem a majdnem áldozatok is mind a mi ügyfeleink. Nem érzi, milyen kínos ez az egész irodára, Galant úr?

- Hát... nem is tudom... Biztosan igaza van, Roger. De én nem tartom olyan rettenetesnek. Azt hiszem, irodánk múltja is bizonyít valamit az esetleges rosszindulatú feltételezésekkel szemben. Szerintem nem attól függ a jó hírünk, meghalt-e valaki az ügyfeleink közül, hanem, hogy jól képviseljük az élők érdekeit.

Roger megállt az erkélyajtónál, lenézett a forgalomra, majd hirtelen visszafordult.

- És ha lassan egészen kihál a klientúránk? - Galant magában mulatott Mollet kifakadásán.

- Hohó, Roger, a magáé...! Hiszen Bardini is, Calvert is a maga kliense volt, nem?

- Ez igaz - hökkent meg Roger Mollet. - De Rosetta, az a kis hisztérika már teljesen Alain-ra bízta magát...

- Hisztérika? - nézett fel oldalvást az idősebb ügyvéd. - Miért hisztérika?

Mollet most visszajött az ablaktól, leült a dohányzóasztal mellett.

- Maga talán elhiszi azt a gyilkossági kísérletet? - Felnyitotta a cigarettásdobozt, kiemelt egy Marlborót, de nem gyújtotta meg.

- Mi a hihetetlen benne, Roger?

Mollet csettintett.

- Az egész... Hogy kialszik a folyosón a villany, s közben lent a presszóban, ahol én ülök, semmi nyoma az üzembazárnak... Meg az egész dulakodás, amit az a lány elmesélt, olyan erőltetett, kiagyalt dolog...

Eugène Galant most szivart vett a szájába. Mollet felpattant, tüzet adott, s most már ő is meggyújtotta saját cigarettáját.

- Mi oka lehetett volna Rosetta Bardininek, hogy megjátsszon egy gyilkossági kísérletet?

Mollet vállat vont.

- Hiszen, ha tudnám...!

- Pedig ha valaki többet tudhatna nálam, hát csak maga lehetne az!

- Éééén? - nyújtotta oldalra cigarettáját Mollet... - Hogyhogy?

Eugène Galant hosszan nézett maga elé.

- Nézze, Roger, a maga kezében lehetnek csak olyan családi iratok, amelyek közelebb vihetnek a megoldáshoz.

- Például? - Az ügyvéd hangja meglehetősen éles lett.

- Például végrendelet...

- Guido Bardininek nincs végrendelete... Legalábbis nálam nincs... És éppen ezért gyanús nekem a húga. Egyedül neki állhatott érdekében a tenorista halála. A törvényes öröklés rendje szerint, miután sem Giovanninak, sem Guidónak nem volt egyenes ági leszármazottja, mind a szerzeményi, mind pedig az ági vagyon Rosettát illeti meg.

- Ez igaz... És gondolom, nem is csekély összegről van szó...

- Még megközelítőleg sem tudnám megmondani. De az biztos, hogy tetemes summa Bardini bankbetétje is, nem is beszélve a vagyontárgyairól. Csakhogy van itt egy bökkenő, főnököm... A maga fiát, szerintem tudatosan, ugyancsak elkábította varázsával ez a vörös boszorkány... Állítólag hivatalosan is rá akarja bízni az ügyeit...

- Ühüm - morogta Galant. - És?

- Hasson a lelkére! - Mollet az öregre nézett. - Egyrészt bevallom, zavar, hogy ki akarja venni a kezemből a Bardini-ügyet, hiszen nagyon régóta én voltam a család ügyvédje... Jó, ez hiúsági kérdés. De fontosabb talán, hogy Alaint is meg szeretném kímélni egy veszedelmes kudarctól. Tapasztalatlan még, szinte gyerek. És az a lány nem tiszta, higgye el nekem...

- Én elhiszem, Roger - nézett fel rá áthatóan Galant -, de tudja, hogy ha akarnék, sem tehetnék semmit... Egyébként is a hagyatéki eljárással várni kell most egy ideig, mert Rosetta felkérte Alaint, kísérje el őt Buenos Aires-be. A virágkarnevál után elrepülnek.

- No de miért?

- Állítólag a lány valami fontos családi bizonyítékot keres Argentínában.

Mollet sápadtan pattant föl a karosszékből. Cigarettyját felületesen oltotta el.

- Megőrültek ezek?

- Már miért örültek volna meg? - kérdezett vissza Galant.

- Mi köze a Bardini-hagyatéknak Argentínához? Tiltsa meg a fiának, Galant úr! Fölösleges pénzpocsékolás ez az egész út... - Mollet most már halkabbra vette a hangját, de úgy tetszett, még a szája széle is remeg.

- Megtiltani? Alain felnőtt ember, az utat a megbízó fizeti. Ugyan, Mollet, hogyan szólhatnék én ebbe bele?

Galant szivarjáról most esett le a hamu. Az ügyvéd az íróasztalról lassan a tenyerébe söpörte, és a papírkosár fölé leporolta a kezét.

- Jöjjön, Roger, segítsen eltüntetni a nyomokat, mert nagyon kikapunk a takarítónőtől!

20. Virágkarnevál

A kordonkötelek megfeszültek. A tömeg, amely a sétányt körülvette, kíváncsi türelmetlenséggel várta a felvonulás kezdetét.

A virágkarnevál - július első szombatjának nagy eseménye - legalább olyan fontos a városnak, mint a híres februári karnevál. Csak míg a február a nizzaiak életének is boldog eseménye, mert saját őszi mulatság, a nyári virágfelvonulás inkább a külföldieknek, a város nyári vendégeinek szól.

Jönnek, jönnek Cannes felől az alig ruhás, táncos lányok, s mögöttük feltűnnek az első, fantasztikus ötletekkel készített, felvirágozott kocsik. Szegfűből font hajók, repülők, elefántok és tevék, három méter magas gall virágkakas - dekoratőrök és virágkötöző mesterek ezernyi ötlete formálódik látványossággá; a kocsikra épített alkotmányok tetejéről gyönyörű lányok dobálják a szegfű- és rózsaszálakat a lelkesen tüntető közönségnek.

- Petit fleur! Petit fleur! - követelik az állóhelyek nézői a felvonulóktól a virágokat, repül a szál, verekednek érte a megveszett szurkolók. Virág- és szerelemszaga van a partnak.

Az egyik központi tribün felső sorából nézte Rosetta Bardini és Alain a nyüzsgő sokaságot, az emberek egy-egy szál virágért már-már ökölharcra mentek egymással. Alain maga is többször leszaladt már a lelátó aljába, hogy elkapjon néhány szál virágot, Rosetta karjában már egy nagyobb csokorral hevert.

Szólt a zene a Promenade-on, sokan átbújtak a kettős kordonon, megkezdődött az önfeledt, tomboló mulatság, fiatalok táncoltak az út minden szabad pontján. Odébb, a tengeren kívül világított hajók ringatóztak, lámpáik fényét megsokszorozták a fekete hullámok.

Alain a lány kezét szorongatta, és nagyon boldog volt. Rosetta is felszabadult már a gyász, a temetés hangulata alól, úgy érezte, hosszú ideje ez az első önfeledt estéje.

- Gyere, Alain, igyunk valamit!

Alain Galant fölsegítette a lányt. Átverekedtek magukat a hullámozó tömegen.

Az út túloldalán ültek le egy teraszon. Innen is látni lehetett a tolongást, a bolydult sokaságot. Mintha a virágillat megőrizte volna a partok népét.

- Mit kérjek?

- Camparit - rendelt a lány.

Alain magának is Camparit hozatott. Hosszú, keskeny pohárban szolgálták fel, a jég kicsapott a poharak peremén. Fölemelték a poharakat, egymás szemébe néztek, nem kellett szólniuk, szavak nélkül is értették egymást.

- Figyelj rám, kedves - mondta nagy sokára a fiú. - Nem volna kedved elutazni velem holnap? Én nagyon szeretném.

- El... utazni? - nézett föl meglepetten Rosetta. - Hová?

Alain ráérezett, hogy olyasvalamit vállalt, amit egyszerűen képtelenség megmagyarázni. Zavartan pislogott a lányra.

- Nem is tudom... Akárhová! Csak el kell hagynunk Nizzát.

- De hát miért? A fiú vállat vont.

- Papa kért meg, hogy vegyelek rá... Megígérte Devigny úrnak, hogy elutazzat bennünket... A nyomozás érdekében, így mondta.

Rosetta zöld szeme kikerekedett.

- A nyomozás érdekében? Alain, én egy szót sem értek az egészből.

- Én sem - vallotta meg Alain. - Csak annyit mondott, hogy most mindkettőnk élete veszélyben forog. Gondolom, mert beleüttünk az orrunkat ebbe a szörnyűséges ügybe.

Rosetta Bardini kiitta a maradékot.

- Beleüttünk az orrunkat? Mintha nem az én fivérem lenne az egyik áldozat! Hát persze hogy érdekel, ki a bátyám gyilkosa... Hát persze hogy én is megpróbálok tenni valamit, ha már a rendőrség képtelen...

Alain hűségesen tolmácsolta Eugène Galant kívánságát, pedig maga sem értette az okát.

- Gondold meg, Rosetta! A támadód a szállodában... Bármikor megismétlődhet a dolog. Azt hiszem, apámnak és a felügyelőnek igaza lehet. Sejtenek valamit... Arra gondoltam, hajnalban észrevétlenül eltűnünk. Megígértem, hogy rábeszéllek... - S mert a lány még mindig bizonytalanul forgatta vele szemben az üres poharat, átnyúlt az asztal fölött, és megfogta a csuklóját.
- Érted jövök, és átautózunk San Remóba. Egy-két hétre csak... Hidd el, jól fogjuk érezni magunkat... Legalább így kettesben lehetünk...

Ez az utolsó mondat többet ért, mint az eddigi magyarázkodás. Rosetta szeme felcsillant.

- Igen, ez jó lenne... Ez valóban jó lesz! Bár még mindig nem értem...

- Eljössz? - Alain megszorította a lány kezét, és elfelejtette elengedni. - Köszönöm, kedves... Garçon!

A pincér furcsa, oldalazó járással sietett oda. Alain Galant kifizette a számlát.

Nem voltak messze a szállodától. A bejáratnál megálltak, a fiú kérdően nézett Rosettára.

- Most nem! - súgta a lány, és mutatóujját játékosan Alain szájára illesztette. - Majd holnap San Remóban... Megyek csomagolni!

Gyors, könnyű csókot lehelt a fiú szájára, megfordult, és majdnem vidáman futott a felvonófülkéhez.

Alain derűsen nézett utána, tele volt a lelke a boldogsággal. Két hét Rosettával, ez maga a paradicsom!

Sokáig állt a bejáratnál, az egyenruhás portás már gyanakodva kezdte nézegetni.

Aztán lekonyult a kedve, hirtelen üresnek, magányosnak érezte magát. Elindult hazafelé.

A Promenade-ról a Valery utcán jobbra fordult, elhagyta az első kereszteződést. Itt már senki se járt, léptei visszhangoztak a meleget árasztó falak között. Hirtelen úgy érezte, valaki követi. Megfordult, de senkit sem látott.

Tovább folytatta útját, és rossz, szorongató érzés kerítette hatalmába. A legszívesebben visszafordult volna a nyüzsgő, életteli sétány felé. Mindenütt surranó árnyakat vélt fölfedezni. Most már bánta, hogy nem kocsival jött. Körülnézett, taxit keresett, de kihalt, üres volt a mellékutca most.

Gyorsabb léptekkel igyekezett a hegy felé. Néha-néha elsurrant mellette egy kocsi, de taxi változatlanul nem jött. Elérte a hegy lábát, egy öregasszony sietett el mellette. Alain összerázkódott, most már futott a fehér házak felé.

A kapukulcsot kiemelte a zsebéből, balra fordult. Az úszómedence nem volt kivilágítva. Megnyomta a kapuvilágítás gombját, és örült, hogy végre fény van körülötte. Kettesével vette a lépcsőfokokat. Fellélegezve nyitotta ki a lakás ajtaját.

Ebben a pillanatban aludt ki a lépcsőházi világítás. Alain belépett, a kapcsolók felé nyúlt. Ekkor valaki elkapta a csuklóját. Erős kezek szorították le a padlóra. Kiáltani akart, de betapasztották a száját, s érezte, hogy egy kés hideg pengéje ér a melléhez, a könnyű, nyári ing fölött.

Hirtelen fények villantak fel a sötétből, apró kis zseblámpafények, s Alain Galant egy jól ismert, dörmögő hangot hallott az egyik kis lámpafény mögül, a szoba túlsó sarkából:

- Albert Cassou, dobja el a kést!

A támadó engedelmeskedett, a kést messzire hajította, elengedte a fiút. Most felkapcsolták a világítást, s Alain meglátta Bourget-t a vérvörösen térdeplő vendéglős mellett.

- Adj a puha kis kacsóit! - mondta a rendőr, és már kattant is a bilincs Cassou kezén.

A felügyelő megtörölte a homlokát.

- Keljen már fel, fiam! Vagy ott akar aludni a földön?

Alain feltápáskodott.

- Köszönöm a segítségét, barátom! A maga közreműködése nélkül nem tudtuk volna ilyen könnyedén elfogni az igen tisztelt vendéglős urat.

Alain most már látta, hogy öt rendőr áll az előszobában. Devigny intett nekik, a zsaruk közrefogták a megbilincselte Cassou-t, s elindultak kifelé.

Devigny utánuk nézett, majd leült a karosszékre, s újra a még föl sem ocsúdott fiúhoz fordult:

- Na, mit tudnánk inni gyorsan erre a nagy ijedségre?

21. Maga gyilkolta meg...

Ezt a vacsorát, akárcsak azt, amelyik után Bardinit megölték, Eugéne Galant rendezte. A társaság, amelyik együtt ült a csendes Haut de Cagnes-i kisvendéglő kertjében, szinte ugyanazokból állt, akik azon a végzetes vacsorán vettek részt. De most kevésbé volt vidám a hangulat, Bardinire és Calvert-re emlékeztek, az ő emlékükre emelték az első pohár különleges málnapálinkát.

Annemarie Calvert Alaint faggatta. - Mit érzett, amikor támadója nekiszegezte a kést?

Alain nem szívesen beszélt az éjszakáról, még mindig összeborzongott, ha eszébe jutott a kaland.

- Félttem - mondta mogorván -, és még mindig nem értem, mit akart tőlem az a gazember...

Rosetta Alain mellett ült, az asztal alatt a kezét szorongatta.

- Most már biztosan kiderül - mondta -, Devigny kiszedi belőle.

Szinte még ki sem mondta a felügyelő nevét, amikor a vár felől rendőrségi autó fordult be, s megállt a parkolóban. Devigny, Moulin és persze Bourget szállt ki belőle.

- Hát ezek hogy kerülnek ide? - nézett a bejárat felé bosszúsan Mollet.

- Én hívtam meg őket - felelte Eugéne Galant -, hogy megköszönjem, amit a fiamért tettek.

Devigny közben az asztalhoz ért kíséretével.

- Nagyon kellemes, jó estét kívánok mindenkinek - mondta a felügyelő, s mintha csak ő volna a házigazda, intett embereinek. - Üljenek le, fiúk!

Maga is lehuppant barátja, Eugéne mellé, s szó nélkül pálinkát töltött magának a színes cserépkorsóból.

- Kedves egészségükre, hölgyeim és uraim! Hadd köszönjem meg most, hogy a maguk módján mindannyian segítették nekem... Még egyszer: egészségükre!

Megrökönyödve nézték a hatalmas embert, de csak Breuer ivott vele.

- Nem mesélné el, felügyelő úr, mi is történt voltaképpen?

- Hiszen már mindent tudunk! - vágott bele Mollet.

- No, azért talán nem mindent! - Devigny sejtelmesen mosolygott. - Tegnapig még előttem sem volt világos néhány igen-igen fontos részlet. Hé, garçon!

Alacsony, göndör hajú, arab pincér sietett az asztalhoz.

- Először is hagymalevest ennék. A többit még meggondolom. Hozzon étlapot a fiúknak is - mutatott rendőreire.

Az arab a tálalóasztalról fölemelt egy halom étlapot, és villámgyorsan szétosztotta. Devigny Alainhez fordult.

- Legelőször is Alain Galant barátomnak kell megköszönnöm, hogy vállalta az áldozati bárány igencsak háládatlan és rendkívül veszélyes szerepét.

- Amennyiben? - Alain tétován nézett Rosettára, majd a felügyelőre.

- Amennyiben is én kértem meg az édesapját, az én régi cimborámat, terjessze el azt az álhírt, miszerint maga bájos szerelmével sürgősen elutazik Argentínába. - Rosetta és Alain egyszerre vörösödött el. - Cassou ezt akarta megakadályozni, ezért támadta meg magát szombat éjszaka.

- A gazember! - mordult fel Breuer, a fényképész.

- Nos igen, az ön megjegyzése találó. Cassou úr valóban gazember. Mondhatnók úgy is, közönséges bérnyilkos... Továbbmegyek. Én már azt is biztosan tudom, hogy ő ölte meg hetvenhatban Jugoszláviában Giuseppe Bardinót... Azt talán ezek után mondanom se kell, hogy Guido Bardini hátába is ő döfte a kést... Bocsánat!

Ez utóbbi annak szólt, hogy a pincér kihozta a gőzölgő hagymalevest, és Devigny nyomban elfeledkezett a világról. Kéjesen kanalizni kezdett.

- Valami azért nem egészen világos előttem, öreg barátom - mondta Alain apja. - Azt, hogy a fiam elutazik, egyedül Rogernek említettem.

- Én meg Cassou-nak... Úristen! - csapott a homlokára Mollet. - Kint voltam a vendéglőben, beszélgettünk. Kérdezett Alainre, és én elmondtam, hogy Argentínába készül...

Devigny végzett a csésze levessel, és most furcsán az ügyvédre emelte a szemét. De csak egyetlen pillantás erejéig, mert aztán újra fölkapta az étlapot.

- Hé, pincér! Hozhat nekem egy szép adag Montmorency-marhahúst, de csak ha nem sajnálják ki belőle a szalonnát!

A többiek is rendeltek most már, aztán a felügyelő újra pálinkát töltött. Persze csak magának.

- No, akkor most utazzunk vissza az időben! Tehát 1976. Jugoszlávia... Keskeny, kanyargós, hegyi utak, több száz méter mély szakadékok. És egy artista, aki örültje a sebességnek, eszeveszetten. A magamfajta öregember persze képtelen megérteni az ilyen hebehurgya, türelmetlen fickókat. Minek az az átkozott sebesség? Hova rohanunk? Úgyis olyan rövid az élet, nem kell fölöslegesen kihívni a sorsot magunk ellen. Én például szívesebben leülök egy ilyen kellemes, hangulatos kis vendéglőbe, mint amilyen ez például, és lassan-lassan elkortyolgatok egy-két pohár fanyar bort... De ezek a türelmetlen fiatalok inkább beleszáguldanak a halálba. Nem így van?

- De bizony! - bólogatott mélységes meggyőződéssel mellette Eugéne Galant.

Devigny köszönettel nyugtázta az egyetértést.

- Hát igen... Elindult... Bepattant a kocsiba, anélkül, hogy ellenőrizné. Bízott a járgányában. Amit pedig Cassou fékezhetetlenné tett előző éjszaka. Egy kanyar, egy kis fölázott, agyagos föld, amit az előző esti vihar sodort az útra a fekete hegyekből, és az autó megállíthatatlanul csúszott a szakadék felé...

Rosetta megborzongott. Mintha most történne, olyan élesen, pontosan látta maga előtt a felfordult kocsit, a szirénázó mentőket.

- Kérdezhetek még valamit ezzel kapcsolatosan? - pislogott kissé riadtan a felügyelőre.

- Majd később! - vágta rá meglehetősen udvariatlanul Devigny, mert közben az arab pincér kihozta a Montmorency módra készült marhahúst. Teli szájjal kezdte falni, a szája sarkán, oldalt lecsurgott a zsír. A többiek megkövülten nézték ezt a döbbenetes rendőr-Gargantuát. Közben ők is megkapták - jóval szerényebb - ételeiket, de legtöbbjük csak turkált a tányérban.

Devigny lassan végzett az illatos, szalonnás hússal, visszaintette a pincért, túrós palacsintát kért (de duplát!), aztán kézfejével megtörölte a száját.

- Ez jólesett - dünnyögte, majd körülnézett. - No, akkor most nézzük a tényeket! Amelyekből, ugyebár, még csak vajmi kevés következtetésre kínálkozik módunk. Meghalt egy artista. Jóval később egy énekes, egy világhírű bariton.

- Tenor - sziszegte bosszúsan bele Rosetta.

- Az majdnem mindegy - legyintett engedékenyen a felügyelő. - Aztán egy üzletember... Később önt is megtámadták, kisasszony. Most már tudom, valóban egy hajszálon múlt, hogy itt lehet velünk. Abban biztos voltam, és gondolom, maguk is, hogy mindez valahogyan összefügg. Csak az a kérdés, hogyan. Itt volt ez a marhacomb. Mennyei volt! Az oka az, hogy megfelelő mennyiségű füstölt szalonnát és vörösbort tettek bele. Nos, a mi esetünkben is a füstölt szalonnát meg a vörösbort, azaz az okokat kellett megkeresnünk. És ez nem volt könnyű, higgyék el nekem! No, itt aztán persze bizonytalankodtunk is eleget az én Moulin barátommal, akire az akták áttekintését bízta. Azt könnyű volt megállapítania a bírósági iratokból, hogy Cassou priuszos. Tizenöt évet kapott Korzikán, gyilkosságért. Jó magaviseletéért elengedték egyharmadát. Mert dolgozott a börtönben. Szakácsként... És remekül főzött, a smasszerok meg a rabok a megmondhatói, esküszöm, szépen meghíztak ott. De maguk is tapasztalhatták, hogy érti ezt a mesterséget... Amikor kijött a börtönből, elhatározta, hogy új életet kezd, megpróbál becsületes munkából élni ezentúl. Egy monacói vendéglőben helyezkedett el, nem a legjobb hely, ismerem, egyszer ettem ott egy Ardeche-i tálat, mondhatom, utoljára, olyan ízetlen volt.

- De nem Cassou csinálta, ő pincérnek szegődött oda, s tényleg tisztességesen dolgozott, semmi kifogás nem lehetett ellene. Aztán egyszer csak egészen váratlanul otthagya a vendéglőt, és megnyitotta a villefranche-i éttermet. Senki nem értette, honnan szerzett tőkét hozzá, hiszen a pincérkedésből lehetetlen másfél év alatt egy valóságos kis vagyont összegyűjteni.

- És ön érti? - kérdezett bele Annemarie Calvert.

- Most már igen. Eleinte arra gyanakodtam: az ön férje nem ötvenegy, hanem százszázalékos gazdája a vendéglőnek, és az, hogy papíron Cassou társtulajdonos, csak az adóhivatalt kijátszó manőverezés. De aztán rájöttem, hogy tévedtem. Másvalaki pénzeli a vendéglőt. Valaki, aki a hatalmában tartotta, mert tudott Cassou-nak egy másik súlyos bűncselekményéről, amit sikerült eltussolni a hatóságok előtt. Cassou ugyanis nem egy, hanem két gyilkosság elkövetője volt Korzikán. De a másíkról rajta kívül csupán egy embernek volt tudomása.

- Kinek? - kérdezte Eugène Galant.

- Az ügyvédeknek, Roger Mollet-nak... - Mollet ingerülten felpattant.

- Ez... ez aljas gyanúsítás, felügyelő... Kikérem magamnak! - Hirtelen fuldokolva köhögni kezdett, feje a halántékáig vörös lett. - Magának erre semmiféle bizonyítéka nincs!

Devigny békésen nézett rá.

- De van, Mollet úr! Mint ahogy azt is be tudom bizonyítani, hogy maga gyilkoltatta meg a két Bardinit és Calvert urat is.

Az ügyvéd felkiáltott. Az asztal felé nyúlt, fölkapott egy pezsgősüveget, és a felügyelő felé hajította. Devigny meglepően fürgén hajolt félre, az üveg elrepült a feje mellett, és csörrenve robbant szét az épület falán. Mollet felrúgta a háta mögött álló széket, s két, éppen betérni szándékozó vendéget fellökve rohant a kijárat felé. Bourget azonnal fölpattant, hogy utána iramodjék, ám Devigny higgadtan leintette:

- Hagyja, Bourget! Ez a Mollet butább, mint gondoltam. Vagy engem néz olyan hülyének, aki nem állít rendőröket az útra?

Egy géppisztolyos törzsőrmester rohant a kerthelyiségbe.

- Megbilincstük, felügyelő úr! További utasítást kérek...

- Vigyék el - dörmögte Devigny -, és hagyjanak most már nyugodtan vacsorázni!

22. *Maga is csak áldozat*

Megjött a túrós palacsinta, s Devigny rögvést elfeledkezett környezetéről. Teljes odaadással merült el a gőzölgő tészta gyönyörűségeiben.

A többiek először a felügyelőre néztek, majd riadtan kezdtek egymásra pislogni. Kivéve persze Moulint, aki öntudatosan kihúzta magát, mintha a leleplezés egyedül és kizárólag az ő érdeme volna.

Annemarie Calvert szemében könnyek jelentek meg. A jobbán ülő Breuer szánakozva fogta meg a kezét.

- Nyugodjék meg, madame! Kérem, nyugodjék meg...

Annemarie egész testében reszketett.

- Szerettem... Kérem, higgyék el nekem, hogy nagyon szerettem... És... és... - Hisztérikusan felsikoltott. - És megöltem a férjemet!

Devigny abbahagyta az evést, ránézett az asszonyra, s szinte szánalommal mondta:

- Tudjuk, Mme Calvert! És nagyon sajnálom magát. Mert maga is csak áldozat!

Fölkelt az asztaltól, átcammogott a túloldalra. Gyöngéden megfogta Annemarie vállát.

- Jöjjön, kérem - suttogta nagyon halkán.

Annemarie a felügyelő vállára támaszkodott. Most nem sírt, megbabonázva, ernyedten tűrte, hogy kivezessék a parkolóhoz.

Bourget és Moulin beültették a hátsó ülésre. Bourget a volánhoz ült.

- Adjanak majd neki valami nyugtatót! - szólt még utánuk a felügyelő. Megvárta, amíg a kocsi eltűnik a kanyarban.

Megfordult, a fejét csóválva cammogott vissza a kertbe. A megfogyatkozott társaság némán, összeroskadva ült az asztalnál. Alain átölelve tartotta a vacogó Rosettát, az öreg Galant szivarja csutkáját rágta eltűnődve.

- Bocsássanak meg - mondta a felügyelő - amiért elrontottam a hangulatot... De nem találtam jobb alkalmat arra, hogy végre lezárjam ezt az átkozott ügyet.

- Amiből még mindig csak igen keveset értünk - mormogta Breuer.

Devigny bólogatott.

- Pedig önnek kulcsszerepe volt a nyomozásban!

- Nekem? - csodálkozott a fényképész.

- Pontosabban az ön igen precíz, minden értéket őrző gyűjteményének. Emlékezzen csak a kisasszony tizenkettedik születésnapján készült felvételekre. Ugyebár, a nyakéken kívül szó volt ott egy borítékról is, amelyre a fivérei azt mondták: Rosetta jövőjét őrzi... Nos, hát innen kellett elindulnunk, meg kellett tudnunk, mi is van abban a borítékban. Eleinte arra gondoltunk, a Bardini testvérek végrendelete. S ha igen, ez csakis a család ügyvédjének, Roger Mollet-nek lehet a birtokában. A legkézenfekvőbb az volt, hogy megkérjem Alaint, aki amúgy is égett a tettvágytól, próbálja meg titokban átkutatni kollégája iratait. Alain ügyesen ki is nyitotta a széfet....

- Hát nem olyan nagyon ügyesen - mosolygott Alain -, mert rögtön rajtakapott az apám...

- Így igaz - vágott bele Eugéne Galant. - A végrendeletet ugyan nem találtuk meg, ellenben felfedeztünk egy Buenos Airesben bélyegzett levelet, Enzo aláírással...

- Na igen - folytatta a felügyelő -, majd erről is lesz szó. De előbb még vissza kell térnünk a régebbi időkhöz, Genovába. Amikor Giovanni és Guido még kamasz fiúk, s édesanyjuk egyedül neveli őket. Mert az apa, Giacomo Bardini, hajdan Mussolini lelkes híve, félvén a háború utáni megtorlástól, Dél-Amerikába szökik, magára hagyva feleségét a két gyerekkel. Giacomo többé nem is ad életjelt magáról. S mert Brunella Bardini kétgyerekes anyaként is gyönyörű asszony, felfigyel rá egy férfi, bizonyos Enzo Moletto... Szerelmet, házasságot ígér, elcsábítja, aztán két hónap múltán szó nélkül eltűnik az asszony életéből... A következő évben megszületik Rosetta... Anyját az események megviselik. Rosetta már négyéves, amikor Brunella idegei felmondják a szolgálatot. Öngyilkos lesz. Közben a két Bardini már bizonyos kezdeti sikereket ér el a művészi pályán, ők nevelik ezután Rosettát féltő szeretettel. Aztán egyszer (ekkor maga tizenkét éves volt, Mlle) Guido Bardini áriaestet ad Buenos Airesben. Felhasználva a kínálókozó lehetőséget, felkutatja az ide menekült Moletto urat, Rosetta apját, aki azóta dúsgazdag ember lett. A milliomos őszintén szánja-bánja hajdani botlását, levélben megírja, hogy éppen azért menekült Argentínába, mert Olaszországban nem tudott elválni a feleségétől. Ebben a levélben (amelyet a mi tehetséges betörő barátunk, Alain, aki még sokra viheti ezen a pályán, emelt ki Roger kollégája irataiból) az argentin-olasz milliomos megígéri, helyrehozza botlását, és hamarosan Európába repül, hogy találkozhasson a lányával.

Rosetta kétségbeesetten ingatta a fejét.

- Nem... nem tudtam erről. Sohasem találkoztunk.

- Persze hogy nem... - Devigny szánakozva nézett rá. - Innen kezdve az ügy tragédiák láncolata. Enzo Moletto elindult Argentínából, de a gép meghibásodott, kényszerleszállást hajtott végre az óceán fölött. Negyvenheten elpusztultak, tizenhárman megmenekültek. Köztük Enzo barátja és üzlettársa is, René Calvert...

Rosetta Bardini hangosan felzokogott.

23. Annemarie volt a médium

Most Rosettát kellett nyugtatgatni, vigasztalni. Alain - bár viaszsárgára festették arcát a hallottak - átkarolta a lányt, és megpróbálta vállát visszahúzni az asztalról. A göndör, arab pincér kissé távolabbról, enyhe megütközéssel nézte a furcsa asztaltársaságot, s most - talán kíváncsiságát kielégítendő - közelebb merészkedett. Mivel mindvégig Devigny látszott a középpontnak, tőle kérdezte meg, hozhat-e még valamit.

- A kisasszonynak feltétlenül szüksége van valami szíverősítőre. Hozzon neki abból a különleges málnapálinkából... Én meg persze valami vörösbort innék. Hát maguk?

A többiek semmit sem kértek. Zavartan babrálgattak az asztalon.

Alain megitta a lánnyal a pálinkát. Rosetta megborzongott, sápadtan dőlt hátra a széken.

- Folytassa, felügyelő úr! Mindjárt jobban leszek...

- Hát jó! - Devigny megkóstolta a bort. - Hm, ez igen-igen ízletes... Tehát a két Bardini-nek és Calvert-nek azért kellett meghalnia, mert csak ők hárman ismerték ezt a történetet. A milliomos apa után az örökség megosztott volna a törvényes és a törvénytelen gyerek között. Enzo úr azért akart Európába repülni, hogy ezt megerősítse. Persze ez a fiúnak, talán mondanom sem kell, nem tetszett, noha ő tulajdonképpen minden kapcsolatot megszakított apjával. Elhatározta, hogy bizalmába férkőzik a Bardini családnak és Calvert-nek is. S mert kitűnő, valóban kitűnő jogász volt, tudta azt is, hogy nem szabad türelmetlennek lennie. Az idő neki dolgozik. Átjött Franciaországba, a nevét is franciásította, így lett Moletto-ból Roger Mollet. Ügyvédi tehetségében bízva határozott úgy, hogy a gyilkos tervet, minden elképzelését más-sal végezteti el, az ő keze mindvégig tiszta marad. Kapóra jött mindehhez Cassou, akiről mindent tudott. Megzsarolta. A vendéglősnek - akitől amúgy is távol álltak a krisztusi vonások - sok választása nem volt. Ha engedelmeskedik, ez volt a feltétel, Mollet tőkéhez juttatja. Ha nem, napvilágra kerül az a másik, a hatóság által már-már elfelejtett gyilkosság. Amikor a jugoszláviai tragédia történt, Cassou-t még nem ismerte a család. Egyszerű dolga volt, megszállt ugyanabban a szállodában, ahol Bardiniék, éjszaka megrongálta a fűtőrendszert, és szépen, simán hazautazott. Sokáig azt hitte, ezzel véglegesen befejeződött a küldetése. Teltek az évek, és a vendéglő felvirágzott. Azon az estén, amikor önök ott vacsoráztak, Mollet néhány percre hátrament, mert Cassou beszélni akart vele. Akkor akarta visszaadni Mollet pénzét. De az ügyvéd nem fogadta el. Azt mondta Cassou-nak, hogy most jött el a továbblépés ideje, meg kell ölni Bardinit. Tudta, hogy Michel Galvert féltékeny az énekesre, azt a látszatot akarta kelteni, hogy ő a gyilkos. Cassou engedelmeskedett, ki volt szolgáltatva Mollet-nak. Bardinit követte, s amikor az énekes ledőlt a szállodai szobában, hátulról ledöfte... Aztán félelmében, de lehet, hogy Mollet iránti gyűlöletétől vezéreltetve, a kést az ügyvéd kocsijának hátsó ülésére csempészte.

- Hátborzongató - motyogta Breuer. - És Calvert-né hogyan keveredett ebbe az ügybe?

- Ugyan kérem - fordult felé Eugène Galant -, hiszen mindenki tudja, hogy Annemarie Bardini szeretője volt!

- Csak volt! - állította meg a felügyelő. - Régebben... Elmúlt. Mert a te Roger-d tudatosan elhódította, hogy Calvert közelébe férkőzhessen. Annemarie, hogy finoman fogalmazzak, meglehetősen szerelmes természetű asszonyka, aki ráadásul imádja a luxust... a pompát. S bár férje igen gazdag ember volt, ám öregecske már, nem vágyott társaságba, bárba, lokálba. Egy szó, mint száz, Mollet állandóan kéznél volt, nem úgy, mint a kincses torkú Bardini, akit turnéi sokszor hosszú hónapokra is elszólítottak a nagyvilágba. Szép hölgyünk először unal-

mában engedett Mollet ostromának, aztán komolyan, beleszeretett. Roger azt a látszatot keltette, hogy tudja: Calvert ölte meg Bardinit, féltékenységből. Michel Calvert is pánikba esett, biztos volt benne, hogy ő lesz az első számú gyanúsított, különösen balsikerű tréfája után... Amit mellesleg Roger Mollet sugallt neki. Mollet ott volt Annemarie-val a repülőtéren, amikor az eszeveszetten, össze-vissza kapkodva menekülő Calvert bement az irodájába, hogy a széfből magához vegye a legfontosabbnak vélt iratokat meg a csekkfüzetét. Az asszony Calvert után osont az irodába, úgy tett, mint aki segíteni akar férjének a menekülésben, s amikor Calvert az íróasztala fiókjában kutatott gyanútlanul, selyemzsinór övét átvette Calvert nyakán...

- Akkor... akkor tényleg őt láttam elsuhanni? - tágult kerekre Rosetta Bardini szeme.

- Természetesen... Merthogy maga is meg volt győződve Calvert bűnösségéről. És bosszút akart állni! Ezért ment hátra az irodába, amikor észrevette a vendéglőst. Miközben mi Alainnel a teraszon cseverésztünk.

- Ugyan - kapta fel a fejét bosszúsan Alain -, el tudja képzelni, hogy pont a nyomozó felügyelő közelében próbál megölni valakit? Ennél azért okosabbnak ismerhetné Rosettát!

- Pont azért, mert okos lány, úgy gondolta, ha ott vagyok a közelben, az felér egy alibivel, így volt?

- Így - bólintott fásultan Rosetta Bardini. - A felügyelő fölemelte a poharát. Hosszan, élvezettel ivott.

- Nos, maga ott találta Calvert-t. De akkor már nem élt...

- Igen.

- Mollet-nak már csak egyetlen feladata maradt: megölni Rosettát is, aztán kiutazni Argentínába, és felvenni az örökséget. Persze most sem saját kezeivel kívánt gyilkolni... Annemarie volt a médium. Azt ígérte neki, ha megteszi, együtt repülnek Buenosba, és új életet kezdenek. Az asszony akkor - bár félt - már undorodott Mollet-től. Nem akart engedelmeskedni. Az ügyvéd megfenyegette, hogy följelenti a férje gyilkosát... Calvert-né kétségbeesetten beleegyezett. Mollet, aki jól ismerte a szállodát, a személyzeti folyosó ajtaja mögötti kapcsolószobába surrant, kiiktatta a világítást, azután nyugodtan beült a presszóba. Annemarie pedig fölsurrant Rosetta szobájába... A többit már tudják. Végül is, azt hiszem, az asszony megkönnyebbült, hogy nem sikerült a dolog, mert tulajdonképpen szerette Rosettát...

- A gyűrű - motyogta messze révedő tekintettel a lány. - Akkor mégis az a gyűrű volt...

- Az - mondta rá a felügyelő. - És akkor most megint monsieur Breuernek tartozunk köszönettel... Ő tette el azt a fényképet, amelyen Rosetta kisasszony felismerte a csinos gyűrűt Annemarie Calvert kezén... Meg azt az amatőr képet is, amelyen megismerkedhettünk Enzo Moletoval, Guido Bardini társaságában. Nagyon hasonlít a fiára. Csak a tekintete tisztább, egyértelműbb...

Alain feszengett a széken, kezében üres poharat forgatva.

- És... felügyelő úr... engem miért akart meggyilkoltatni?

Devigny valósággal felröhögött.

- Minden óvatossági rendszabályt bevettem... Reméltem, nagyon reméltem, hogy nem lesz baj. Persze azért volt egy kis rizikó a dologban... Nos, maga volt a bizonyíték, fiam! Tudtam, ha Mollet meghallja, hogy maga Argentínába készül Rosettával, kénytelen lesz közbelépni, hisz ez a számára azt jelenti, hogy maguk már tudnak valamit... így is történt. Azzal, hogy

Cassou-t sikerült tetten érniük, végre fel tudtuk göngyölíteni az egész ügyet. Meg tudja nekem bocsátani ezt a kis turpisságot?

Alain tanácstalanul Rosettára nézett. Ő mondta végül a fiú helyett:

- Meg, felügyelő úr.

24. *Nézik a vizet*

Devigny és régi cimborája gyalog baktattak le a Bourgade tükörsimára koptatott lépcsőin. Széles gesztusokkal magyaráztak egymásnak, a felületes szemlélő azt hihette, vitatkoznak.

Odébb, egy teraszon meglátták Rosettáékat. Egy padon ültek, körülöttük sötétség.

Rosetta Bardini Alain vállára dőlt. Lent a tengeren apró kis fények ringatóztak. Távol föltűnt egy színes lámpafüzér, lassan közeledett a parthoz. Nem beszéltek, fölösleges volt itt a szó.

- Hát arra emlékszel, vén cimborá - harsogta Devigny -, amikor a törött padot felkötötted egy kötélre, és úgy hajítottad ki az ablakon?

A városszerte hatalmas tekintélynek örvendő ügyvéd megállt, s a hasát csapkodva röhögött.

- Lent meg szanaszét ugráltak a járókelők, mert azt hitték, rájuk zuhan. És én akkor megrántottam a kötelet, és a törött padot visszahúztam az osztályterembe...

- És egyszer... Hahaha... éppen ott jött Perrier, az igazgató, és rémületében majdnem egy taxi elé szaladt... -

- Igen, így volt - harsogta Galant. - Odasétáltak a padhoz.

- Hát ti?

- Még maradunk. Nézzük a tengert... - mondta Alain.

- Hallod, Eugéne? Nézik a vizet. A vizet! Ez jó!

- Fiatalok - mondta megbocsátóan Galant.

- Akkor is - makacskodott a felügyelő. - Mit lehet nézni a vízen?

Fejcsóválva sétáltak tovább.

- A vizet... - borzongott még mindig a felügyelő... - Hallod, Öreg róka! Lent még ihatnánk egy pohár bort... Mi?

- Nem bánom... És közben megbeszéljük Annemarie védelmét... Én nagyon sajnálom azt az asszonyt. Ugye, vállalod?

- Hát persze - mondta Galant, és Devigny vállára tette a kezét.

Vége